

Giới thiệu Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi

Thể loại: ngôn tình, sắc, 18+

Bút danh : @Tamada_Erika

Tác giả viết truyện này dựa trên một số tình tiết có thật ngoài cuộc sống mà tác giả chứng kiến.

Cả hai người đều được gia đình hứa hôn từ khi còn nhỏ, đến khi gặp mặt nhau thì cô lại không hề chấp nhận lấy anh. Nhưng dưới sự sắp đặt của số phận lại khiến trái tim anh lạc nhịp trước cô. vậy anh phải làm sao để có được trái tim của cô?

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

_ Tâm Tâm, xuống đây mẹ bảo!- Bà Hạ đứng mở cửa cho khách rồi gọi nó xuống.

Nó chạy bình bịch từ trên tầng xuống, quả xe đúng chất "thực nữ". Vừa chạy xuống đến nơi nó thấy bà Trương- bạn thân bà Hạ và một cậu con trai cùng đi vào. Nó chạy đi đến cạnh bà Hạ rồi cúi chào.

_ Tâm Tâm đây là Thanh Phong, con trai của bác Diệc! Cũng là người mẹ chỉ hôn cho con!- bà Hạ cười dịu dàng.

Nó nhìn hẩn từ đầu đến chân một lượt, khuôn mặt thì không phải nói là anh tuấn nhưng không đến nỗi khó ưa. Tên này có vẻ ít nói và không hoà đồng cho lắm. Nó kinh bị nhìn hẩn nghĩ thầm "Thằng này có vẻ ít nói, nhìn cái mặt là không thấy ưa rồi!".

_ Con không thích suy ra con không lấy đâu!- Nói xong nó đi thẳng lên tầng.

Tính cách của nó sao bà Hạ lại không hiểu, nó thích gì không thích gì đều nói thẳng, nhưng Trương Thanh Phong là mẫu hình lý tưởng để làm chồng nó ít nói, trầm tính, ôn nhu. Bà lắc đầu rồi quay sang bà Trương:

_ Cậu và cháu thông cảm, Tâm Tâm vốn vậy mà! Thôi, còn đứng đây làm gì, vào nhà ngồi uống nước đi!

Hai mẹ con bà Trương ngồi vào ghế sofa, nhìn một lượt, Hạ gia không phải gia đình giàu có nhưng con cái trong Hạ gia đều toàn những người giỏi giang, chỉ là hoàn cảnh gia đình đã vùi dập đi những nhân tài. Hạ Tâm Tâm cũng là một học sinh xuất sắc của trường chuyên sơ trung A, lần thi thử tại trường chuyên cao trung S nó thủ khoa nhưng không học vì ông bà Hạ không thể cung cấp cho nó số tiền 1000 tệ một tháng, cho nên nó chỉ có thể tiếp tục học tại sơ trung A và thi vào trường cao trung thường mà thôi. Bà Trương rất thích sự hiểu biết của nó nên có ý định gả nó cho hẩn- con trai bà- Trương Thanh Phong, nhưng không ngờ rằng nó lại từ chối một cách thẳng thừng như vậy.

_ Bác Hạ, cho cháu hỏi nhà vệ sinh ở đâu ạ?- hẩn lễ phép hỏi.

_ Cháu lên tầng hai, có nhà vệ sinh ở cuối hành lang!

Hẩn đi lên tầng hai thì thấy căn phòng thứ hai đang mở cửa, hẩn tò mò nên rón rén lại gần cánh cửa, thập thò ngó vào trong. Hẩn thấy: mỹ nhân ngồi bên cửa sổ đọc sách. Giờ hẩn mới để ý nó đang mặc chiếc váy phớt xanh, mái tóc mềm mại xoã ngang thắt lưng, trên bàn tay búp măng là một cuốn truyện, đôi mắt long lanh tập trung vào trang sách, đôi môi tựa cánh anh đào đang nhấp nháy theo nội dung cuốn sách. Hẩn ngây người, cứ đứng đó ngắm nó, quên mất rằng hẩn cần đi vệ sinh. Khi quyển sách được lật đến trang cuối cùng, nó nhẹ nhàng gấp lại rồi đứng lên, nó và hẩn cùng nhìn nhau, sáu mắt nhìn nhau hồi lâu, thời gian như ngưng đọng lại chính lúc này (hẩn bị cận nên có 4 mắt). Trong khi hẩn đang "say nắng" vì nó thì nó vẫn bình thản như không.

_ Cậu cần gì?- Nó lạnh nhạt hỏi.

_ T...Tớ...Tớ.....- Hẩn giật mình lấp bắp.

_ Cậu tìm nhà vệ sinh sao? Nếu tìm thì đi thẳng xuống cuối hành lang này!- Nó vẫn rất điềm tĩnh.

_ Sao cậu biết tớ đang tìm nhà vệ sinh?- Hẩn ngạc nhiên khi thấy nó đọc được suy nghĩ của mình.

_ Nhà tôi chỉ có duy nhất một nhà vệ sinh cuối hành lang này, đã lên tầng 2 chỉ có tìm nhà vệ sinh chứ tìm phòng tôi và nhà kho làm cái gì!- Nó cười lạnh nhìn hẩn.

Gia thế nhà nó thế nào hẩn hiểu hết. Đáng lý bây giờ nó đang học tại trường chuyên cao trung S, nhưng vì hoàn cảnh mà nó vẫn ở trong ngôi nhà này. Nó rất thích học nhưng nó phải tạm gác lại hoài bão để phụ giúp bố mẹ nó. Mẹ nó và mẹ hẩn cùng làm trong cùng một bệnh viện nên quen nhau, nhờ vậy hai

ông bố cũng có dịp gặp mặt. Trong khi bố hấn là chủ tịch một tập đoàn lớn thì bố nó chỉ là một ông lái xe quèn. Nhưng gia đình hấn vốn không trọng xuất thân, hai gia đình vô cùng thân thiết, chuyện hôn ước của nó và hấn đã được định trước. Ban đầu hấn không thích cuộc hôn nhân sắp đặt này, cho đến ngày hôm nay, khi hấn chứng kiến cảnh mỹ nhân xem sách bên cửa sổ, hấn muốn chiếm lấy nó, cả thể xác và tâm hồn.

_Lấy tớ đi! Tớ sẽ giúp cậu học tại cao trung S!-Hấn nghiêm túc nhìn nó, hấn quyết tâm thực hiện ý định của mình.

{càng về sau truyện càng kích thích }

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-1

Ngày hấn và nó gặp nhau tới giờ đã 2 tháng rồi.

_Cậu lùi lại, tiến thêm bước nữa là tôi sẽ nhảy!-nó đứng bên lan can hét lên.

_Tâm Tâm, bình tĩnh nào, đừng nhảy!-hấn bước gần đến nó.

_Trương Thanh Phong, tôi nói nhảy là nhảy đấy, tôi không đùa đâu!-nó túm chặt cái thành lan can.

Đêm mùa hè tuy mát nhưng gió cũng khá lớn, nó mặc chiếc váy hai dây màu trắng đứng sát vào lan can tầng 3 nhà hấn, có thể rơi bất cứ lúc nào.

Tại sao nó phải sống trong nhà hấn? Tất cả là lỗi của tên chết tiệt kia. Vài hôm trước, công ty bố bắt tổ chức chuyến đi dã ngoại. Vì sự cá cược vợ vẫn nên hấn phải lấy đi trinh tiết của một cô gái do người kia chọn. Cô gái đó là Vũ Tiểu Hi, nữ sinh năm nhất trường sơ trung B, cùng trường với hấn, Tiểu Hi có vẻ thích hấn, cô lúc nào cũng đi cạnh rồi chạm chỗ nọ chạm chỗ kia của hấn, hấn thì vẫn cứ bình thường, nó nhìn thấy mà lộn cả ruột.

Nó là người thấy cảnh đó và báo lại cho bố mẹ hấn. Biết vậy bố mẹ hấn vô cùng tức giận, hai gia đình bàn bạc nhau: nhất quyết phải để hấn cưới nó nên hấn phải làm nó có thai càng nhanh càng tốt. Nó lập tức chuyển đến nhà hấn để dễ dàng thực hiện nhiệm vụ.

_Tất cả là lỗi của cậu, nếu cậu không làm vụ cá cược đó thì tôi đã không phải sống ở đây!-nó chỉ thẳng tay vào hấn.

Hấn lặng đi một lúc rồi cất giọng lạnh lùng, lạnh như băng vậy, lạnh tới nỗi nó muốn đóng băng sống lưng.

_Cậu ghét tớ tới như vậy sao?-hấn cúi sâu xuống, không thể thấy được biểu cảm trên khuôn mặt hấn.

Hấn càng lúc càng tiến lại gần nó, nước chân càng lúc càng nhanh hơn. Trong khi nó chưa kịp phản ứng hấn đã đứng trước mặt nó, dang vòng tay rắn chắc ôm lấy cái eo con kiến của nó, bộ ngực căng tròn của nó bị ép chặt vào với ngực hấn.

_Cậu.....

Nó chưa kịp nói thì bờ môi anh đào của nó đã bị hấn cướp lấy.

_Ừm.....um....n.....n....

Vị ngọt từ nước bọt nó và hấn quện lại với nhau tạo ra hương vị mê mẩn. Nụ hôn đầu của hấn thật ngọt ngào khiến hấn không thể dứt ra, một thứ thỏa mãn chảy dọc cơ thể hấn. Hấn nhắm mắt hưởng thụ, nó cố gắng đẩy hấn ra hấn càng ôm chặt nó. Mặt nó nóng bừng lên, nó cũng dần cảm nhận được nụ hôn. Sau một hồi ngọt ngào, môi hai người nhẹ nhàng dần tách ra. Mặt hấn đối diện mặt nó nhưng đôi tay ôm lấy eo nó vẫn giữ chặt.

_Cậu.....Sao cậu dám cướp nụ hôn thứ hai của tôi chứ!-Mặt nó đỏ ửng nhìn hấn.

_Cái gì?-Mặt hấn hơi nheo lại-Nụ hôn đầu của cậu dành cho ai?

_Cái.....cái gỏi!-Mặt nó càng đỏ hơn, nó cúi gằm mặt xuống.

Hấn phì cười, cô gái này thật ngốc, có cô vợ ngốc như này cũng hay nhỉ! Hấn đưa tay nâng cái cằm nhỏ nhắn của nó lên, rồi lại bắt chọt hôn nó khi nó chưa kịp phản ứng. Nụ hôn này khác nụ hôn lần trước. Nó mãnh liệt hơn rất nhiều, hấn luồn lưỡi vào cái miệng nhỏ của nó, khuấy đảo bên trong đó. Nó căng mắt nhưng không thể đẩy hấn ra, hấn mút hết không khí của nó. Nó bám nhẹ lên áo hấn, mặc kệ cho cái lưỡi điêu luyện kia đảo qua đảo lại trong miệng mình.

Sau khi không thở được sau nụ hôn thứ hai, hấn lại từ từ buông nó ra, cả hai cùng nhìn nhau, hơi thở như dồn dập hơn. Mặt nó không còn sự cương quyết như lúc trước mà mềm đi, trong đôi mắt ấy có một sự thỏa mãn khó tả.

_ Cậu biết chuyện gì sẽ xảy ra sau một nụ hôn mãnh liệt không? - Hấn cười gian nhìn nó.

_ Cậu....-giọng nó hạ xuống, giống như là đang mệt-Cậu muốn làm gì?

Hấn bế thốc nó lên đi vào trong phòng, đặt nó xuống giường. Hấn lột chiếc áo lót của mình ra, để lộ thân hình rắn chắc của mình-thân hình của một vận động viên bơi lội.

_ Tất nhiên là làm chuyện vợ chồng nên làm rồi!

Hấn lại một lần nữa mút lấy bờ môi anh đào khuyến rũ kia. Một tay hấn chống xuống giường, tay còn lại thì xoa xoa bộ ngực căng tròn của nó.

_ Ah....ah..... Dừng lại đi....ah.. Dừng.....mà....ah....

Hấn kéo chiếc váy hai dây xuống, hấn dừng lại chiếc áo ngực mỏng toan.

_ Cậu mặc áo ngực làm gì, vẫn lộ đầu ti ra kia!-nói xong hấn kéo ngay chiếc áo ngực ra.

Trước mặt hấn là bộ ngực căng tròn của thiếu nữ 15. Vòng một này chắc phải đến 90 đây, nó quá lớn so với một nữ sinh năm tư rồi. Hấn cúi xuống mút lấy núm để hột đào trên nền bông trắng.

_ Ah....ah..... Cậu làm gì vậy, ah.....ah... dừng lại đi mà!- nó rên lên.

Nó càng nói dừng lại hấn lại càng cảm thấy kích thích. Hành động chống cự của nó với hấn chẳng khác nào gọi tình. Chẳng lẽ cô gái này không biết tí gì về "sex" hay "hentai" sao?

Tay của hấn từ eo nó hạ dần xuống vùng nhạy cảm nhất của nó. Nơi đó đã ướt sũng từ lúc nào, hấn luồn tay vào trong chiếc quần lót nhỏ xinh.

_ Cậu đang chạm vào đâu vậy? Chỗ đó ah.....ah..... không được!

Hấn xoa xoa "cô bé" ẩm ướt, nhẹ nhàng đưa một ngón tay vào bên trong, khẽ đưa ra đưa vào, nước bên trong tuôn ra nhiều hơn trước. Cơ thể nó như tê liệt đi, đây là lần đầu tiên nó có cảm giác như vậy, một cảm giác nhẹ bẫng. Hấn miệng thì mút ngực nó, tay thì đang kích thích "cô bé" của nó. Một ngón rồi hai ngón, hai ngón tay của nắm nhúc nhích muốn chui vào bên trong nó.

_ Dừng.....đau.....!

_ Tâm Tâm, của cậu khít quá, tớ không thể đưa hai ngón tay vào!

_ Thả tôi ra, tên biến thái!

_ Nói "xin hãy chiếm lấy em đi" tớ sẽ tha cho cậu!-hấn cười đều.

_ X.....Xin hãy....chiếm lấy...em đi!

"Chặc"-hấn tặc lưỡi-"Chết tiệt"

Cô gái bên dưới hấn quá dễ thương, khuôn mặt gợi cảm, bộ ngực căng tròn. Hấn chỉ định đùa nó thôi ai ngờ nó nói thật, câu nói này của nó lại khiến hấn thêm phấn sung sức. Hấn mạnh bạo kéo quần lót của nó xuống, "cô bé" ướt sũng của kia đang ở trước mặt hấn. Hấn cứ nhìn vào chỗ đó làm nó ngượng gùng.

_ Dừng nhìn mà, đừng nhìn vào chỗ đó! Xấu hổ lắm!-nó lấy tay che mặt.

Hấn lè chiếc lưỡi đâm dục liếm vào âm huyết của nó. Cơ thể nó run lên. Hấn hết mút "nhụy hoa" rồi lại mút hai bên "cánh hoa". Nó không thể chịu được cảm giác lúc này, âm thanh đâm dục phát ra từ cái miệng nhỏ xinh của nó càng lúc càng lớn. Nó cảm thấy như có cái gì đó sắp tuôn ra, cơ thể nó như muốn nổ tung.

_ Thanh Phong.....có cái gì đó... sắp..... ra ngoài.....ah.....AHHH.....

Từ bên trong nó, một dòng chất lỏng nhớp nháp chảy ra, hấn mở rộng miệng mút lấy toàn bộ những gì chảy ra. Nước tuôn ra nhiều đến nỗi hấn mút không kịp, một dòng chất lỏng từ mép hấn chảy xuống cằm. Cơ thể nó mềm nhũn. Hấn bò lên, áp ngực hấn lên bộ ngực của nó. Hấn lấy ngón trỏ vết chất lỏng bên mép mình.

_ Tâm Tâm, đêm nay tớ sẽ khiến cậu hoàn toàn thuộc về tớ.

-----chưa end chương 2-----

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2-2

Hắn tụt chiếc váy hai dây mỏng manh của nó ra, thân thể khô gò của nó hiện lên dưới mắt hắn. Hắn nhìn nó dịu dàng, ánh mắt giống như là người chồng ôn nhu ngắm nhìn vợ mình đêm tân hôn. Tim nó bỗng đập rộn ràng, mặt thì ửng đỏ hết lên. Không biết nó có nhìn nhầm hay không, mặt hắn cũng đỏ như gấc, tai cũng đỏ, cơ thể hắn nóng ran. Hắn đặt lên môi nó nụ hôn dịu dàng, nó không còn thấy ngộp thở như vừa rồi nữa, mặt nó mở nhẹ cảm nhận nụ hôn.

_Tớ muốn vào bên trong cậu!-hắn thì thầm vào tai nó.

_T.....từ...từ, không dùng bao cao su nữ tôi có thai thì sao?-nó đẩy hắn ra.

_Không sao, chẳng phải chúng ta càng có thai càng sớm thì càng tốt sao?

Hắn cởi quần soóc và sịp ra, "Thanh Phong nhỏ" của hắn đã cứng lên, trông nó như đang khao khát muốn được "Tâm Tâm nhỏ" của nó ôm lấy.

_Không, không được, đau lắm!-nó nhắm chặt mắt đẩy hắn ra.

_Tớ sẽ nhẹ nhàng!-hơi thở của hắn bỗng gấp gáp, giống như là đang cố đè nén một cái gì đó xuống.

Hắn nâng hai đùi nó lên, banh háng nó rộng ra rồi thực hiện hành động "con ong tự soi đường chỉ lối". Nó thấy cái gì đó vừa to vừa nóng đang dần tiến sâu vào trong nó, một cảm giác đau đớn truyền từ nơi đó đi toàn cơ thể.

_Rút ra đi.....đau...quá.....! Xin cậu đấy..... làm ơn rút ra đi!!!-nó túm chặt ga giường van xin hắn.

Con đau đột ngột khiến tử cung nó co bóp, thắt chặt lấy "cậu nhỏ" của hắn. Hắn vừa mới vào được phần đầu mà đã khít vậy rồi, "cô bé" của nó ôm chặt "cậu nhỏ" của hắn làm hắn tiến vào không được, rút ra không xong. Hắn xoa nhẹ má nó, áp người vào nó.

_Bình tĩnh nào! Nghe theo tớ, lát nữa sẽ không đau nữa!-hắn thì thầm vào tai nó.

Nó ôm chặt lấy cổ hắn, ngón tay búp măng xiết trên lưng hắn, hắn biết nó đang rất đau, chỉ còn nhanh chóng phá rách cái màng trinh kia ra rồi làm cho nó thấy sung sướng mới hết đau. Hắn không nghĩ rằng lần đầu tiên của nó lại khó khăn đến vậy.

_Thả lỏng cơ thể cậu ra, đừng lo lắng! Sẽ không đau lắm đâu!

Nó nghe lời, cơ thể nó mềm ra, hắn cảm thấy bên dưới có thể đi chuyển một chút.

_Đúng rồi, bây giờ tớ sẽ di chuyển! Màng trinh của cậu sẽ rách ra và chảy máu nhưng hôm nay sẽ là hôm duy nhất cậu bị đau! Từ lần sau cậu sẽ thỏa mãn hơn!-hắn dịu dàng giảng giải.

Lần đầu nên nó không biết gì cả, chỉ biết nghe theo sự dạy bảo của hắn.

_Thanh Phong.....-nó dồn sức gọi tên hắn-Cậu lấy mất đi trinh tiết của tôi...thì.....cậu phải chịu trách nhiệm với tôi! Nhất định phải chịu trách nhiệm.

Hắn phì cười, đặt lên môi nó nụ hôn nhẹ.

_Tớ sẽ chịu trách nhiệm với cậu mà, nên bây giờ tớ sẽ tiếp tục.

Hắn lại hôn nó lần nữa, lưỡi hắn quấn lấy lưỡi nó, một nụ hôn nóng bỏng chuẩn bị cho một hành động xâm chiếm. Hắn tiến vào sâu hơn nữa, càng vào càng khít nhưng hắn vẫn kiên trì tiến vào.

_Ahh.....-nó tách môi khỏi nụ hôn- Ahh....ahhhh.....ahh....

Hắn biết đã đụng tới màng trinh của nó, cả hắn và nó đều đã nóng ran lên. Không ngần ngại hắn đâm thẳng vào trong nó.

_AHHH.....AHHHHHHHH.....

Một lần vào thẳng bên trong, nó như muốn khóc sau cú đâm đó, trinh tiết nó giữ gìn suốt 15 năm nay bị hủy đi chỉ trong một lần. Máu từ âm hộ nó chảy xuống ga giường, không nhiều cũng không ít. Nó bầu chặt vai hắn, cô gắng kìm nén cơn đau.

_Hay chúng ta dừng lại đi! Tớ không muốn người tớ yêu phải chịu đau đớn!-hắn nhìn nó, đôi mắt xôn xao.

_Cậu yêu tôi?-nó nhìn hắn khó tin.

_ Phải, tớ yêu cậu, yêu từ lần đầu hai ta gặp nhau!

_ Nếu vậy tại sao cậu lại đi lấy trình tiết của Vũ Tiểu Hi?-nó nhìn hấn oán hận.

_ Quân tử không thể nào phủ nhận cuộc thua của mình!

_ Giờ cả tôi và Vũ Tiểu Hi mất trinh vì cậu thì cậu sẽ chịu trách nhiệm với ai hay cậu sẽ lấy cả hai người bọn tôi?

_ Chỉ cậu, tớ chỉ chịu trách nhiệm với mỗi cậu!

Không kịp chờ nó nói thêm câu gì hấn cướp lấy bờ môi anh đào. Mút lấy mật ngọt trong miệng nó.

_ Giờ cậu còn đau không?-hấn nhìn nó.

Giờ nó mới để ý, chỗ đó đã không còn đau như lúc trước, thì ra hấn nói chuyện với nó để nó thấy bớt đau. Liệu lời của hấn nói là thật hay chỉ để nó bớt đau? Hấn bắt đầu ra vào, thật nhẹ nhàng, dù vẫn còn đau nhưng bên trong nỗi đau đó là một cảm giác mê dục khó tả.

_ Ahh.....ahh.....ahh.....-nó rên lên theo nhịp ra vào của hấn.

Hấn đẩy hông càng lúc càng nhanh, con đau khi màng trinh bị rách được thay thế bằng cảm giác sung sướng. Dâm thủy của nó chảy ra làm vết máu trên ga mờ đi. Chất nhòn bao bọc "cậu nhỏ" của hấn làm chuyển động ra vào của hấn nhẹ nhàng hơn, "cô bé" của nó cũng thả lỏng hơn lần đầu tiên vào.

Đang trong cao trào của sự sung sướng hấn ôm nó ngồi dậy. "Cậu nhỏ" của hấn vẫn nằm gọn trong nó, hấn ôm eo nó nhấc lên hạ xuống, tư thế này thích hơn kiểu nằm. Nó ôm cổ hấn tự động nhấp lên nhấp xuống, hấn hơi ngạc nhiên vì hành động của nó nhưng vẫn để nó tự làm và chống tay ra sau giường và hưởng thụ. Thấy hấn không ôm mình nữa thì vuron tay kéo cổ hấn ấn vào ngực mình. Hành động này của nó lại lần nữa làm hấn ngạc nhiên cực độ. Mặt nó đỏ ửng lên, ánh mắt mơ hồ, trong đầu nó giờ trống rỗng, chỉ muốn làm thế nào để thỏa mãn hơn.

_ Bú tôi đi!-nó nhìn hấn cầu thị.

Môi hấn khẽ chéch lên rồi mút chặt lấy đầu ti mới nhú của nó, đầu ti ửng hồng, cương cứng. Cả trên lẫn dưới đều đang sung sướng cực độ, nó ưỡn người ra sau, bộ ngực căng tròn áp vào mặt hấn.

_ T....Tớ sắp ra!!!!-hấn thều thào.

Nó cũng khiến hấn sung sướng không kém. "Cậu nhỏ" của hấn căng lên trong nó. Khi cả hai cùng lên tới cao trào một dòng chất lỏng trắng đục phun vào nơi sâu nhất của âm hộ nó. Chất lỏng đó cứ phun tuồng như không thể ngăn lại. Từ chỗ "cô bé" của nó và "cậu nhỏ" của hấn tiếp xúc tràn ra những gì tinh túy nhất của hấn.

Người nó mềm nhũn, nó ngã phịch xuống giường, nhưng vẫn ôm chặt lấy "cậu nhỏ" của hấn. Sau lần hoan ái kịch liệt đêm đầu tiên, cả hai cùng nằm xuống cạnh nhau, cùng thở. Hấn đan tay vào tay nó.

_ Đêm nay cậu đã là của tớ, tớ sẽ tiếp tục chuyện ngày hôm nay tới khi cậu có thai mới thôi!-hấn cười nhìn nó.

Nó có vẻ vẫn chưa tỉnh hẳn sau cơn khoái lạc, giọng nói vẫn còn chút mê luyến:

_ Cậu muốn làm gì thì làm!

Hấn kéo nó vào lòng ôm chặt. Cuối cùng người hấn yêu cũng đã hoàn toàn thuộc về hấn, hấn sẽ không để người con gái này rời khỏi tầm mắt. Dù trong trước mặt bố mẹ và ông bà Hạ hấn luôn tỏ ra là người trầm tính ít nói, ai ngờ trên giường hấn lại là con sói đói, là tên súc vật cuồng dâm. Hấn ngấm mỷ nhân say ngủ trong lòng:

_ Anh sẽ không nhường em cho ai đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Thanh Phong dậy đi! Tới giờ đi học rồi! Thanh Phong dậy đi!-chuông báo thức tự động của hấn vang lên.

Nó nheo mắt, cố gắng nhấc hàng mi nặng trĩu lên. Nó đảo qua trần nhà, đây không phải phòng nó. Nó chợt nhớ ra gì đó, định ngồi dậy thì bị một cánh tay rắn chắc lôi lại.

_Đừng động đây, nằm im chút nữa đi!

Nó giật mình nhìn sang hân, cái khuôn mặt khó ưa của hân đang dụi dụi vào ngực nó. Cả nó và hân đều không mặc gì hết. Nó dẩy dựa đẩy hân ra và ngồi dậy. Và rồi một cảnh tượng đập vào mắt nó làm nó đứng hình: một vết máu bán kính khá lớn ngay cạnh nó, "cô bé" của nó thì nhóp nhép và có mùi gì đó là lạ.

_Chào buổi sáng Tâm Tâm!-hân ôm nó từ đằng sau-Sao thế, sao cậu đơ thế? Nè, Tâm Tâm, nghe tớ nói không thể?-hân chọt chọt má nó.

_Đ.....êm.... qua, l...là m...mơ p....phải k.....không?-nó lắp bắp.

_Không phải mơ đâu!-hân hôn gáy nó.

Nó đẩy hân ra, không thể nào, không bao giờ có chuyện đó! Không đời nào nó lại bị hân cướp trinh như vậy! Nhưng vết máu này tuyệt đối không phải chuyện đùa. Nó đứng dậy, vừa bước bài nước r khỏi giường đã ngã xuống đất, từ hôm qua tới giờ chỗ đó thực sự rất đau, khó mà đi lại trò ngày hôm nay. Hân nhìn nó ngã khẽ cười một tiếng rồi đi xuống bể nó đi vào phòng tắm.

_Buông tôi ra, đừng chạm vào tôi!-nó dẩy dựa.

Hân im lặng, bế nó vào phòng tắm. Sau một hồi đánh nhau trong phòng tắm (không phải rape đâu nhá) hân lại bế nó đi ra. Hân thì tươi cười khuôn mặt rạng rỡ, mặt nó thì tối sầm, nhìn gần như muốn xâu xé hân ra luôn ngay bây giờ.

Sau khi thay quần áo xong xuôi hân dìu nó đi xuống. Nó muốn đập bấn ra lắm nhưng nếu không có hân đỡ chắc nó không thể ra nổi cửa nói gì đến đi xuống cầu thang.

Trong bữa sáng bố mẹ hân với chị hân cứ nhìn nó rồi cười tủm tỉm. Nó không hiểu gì cả, chỉ cảm đầu ăn thật nhanh để chuồn đi học. Chị hân hỏi một câu làm nó ho sặc ho sụa:

_Đêm qua hai em mãnh liệt thật, chị mất ngủ vì hai em đêm qua đấy!

Cái gì?! Bị nghe thấy luôn sao? Nó xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu. Nó đứng dậy, nó chao đảo rồi ngã vào vòng tay đang sẵn của hân.

_Ui chùi ui!! Mới sáng ra đã tỉnh tứ rồi! Cứ thế này chị sẽ có cháu sớm thôi!!-chị hân lấy tay che miệng cười.

_Chị thôi thôi đi, em đi tàu điện cùng Tâm Tâm! Không cần tài xế đưa đi!

Nói xong hân lại dìu nó đi ra ngoài. Từ nhà hân đến ga tàu điện không xa, đi vài bước là tới. Bình thường khi tài xế đưa thì hân chỉ cần một mạch tới trường, nhưng đi cùng nó hân phải bắt hai chuyến tàu điện mới tới nơi, trường hân và nó khá xa nhau.

Lần đầu tiên đi tàu điện, hân không biết nó cũng thoáng đoảng mà không chen chúc như hân nghĩ. Hân dìu nó đến chỗ đứng gần cửa ra, lát nữa ra dễ hơn. Tàu bắt đầu chuyển động, nó nghiêng ngả rồi ngã thẳng vào lòng hân. Áo đồng phục làm lộ ra chiếc áo lót trắng tinh, bên dưới là bộ ngực căng tròn của nó.

_Chết tiệt!! Cậu làm tớ thấy nứng rồi đấy!!

Hân kéo sát nó vào lòng, bàn tay hân như con lươn trườn vào áo nó, xoa nắn hai trái đào trắng nõn.

_Ừm....a~~

Tay hân tiếp tục lần mò xuống chiếc váy ngắn, mạnh bạo vén nó ra một bên. Hân chạm nhẹ vào hạt lựu rồi thuận đà vào bên trong đó.

Nó bấu chặt áo hân, cố gắng đè nén dục vọng xuống.

_Nếu cậu không muốn bị chú ý thì hãy tỏ ra thật bình thường ấy! Cậu càng vậy mọi người sẽ để ta đó!!

_Thanh Phong cậu.....

Chưa kịp nói xong nó đã bị hân xâm chiếm. Dục vọng nóng hổi của hân xuyên qua từng thớ thịt của nó, chạm đến nơi sâu nhất của nó. Nó và hân đang trong tư thế vô cùng kích thích. Hân đẩy nó sát vào cửa kính, một tay nhấc chân nó lên tay kia chống vào cửa, nó ôm ghì lấy hân, hai trái đào căng mọng ép vào ngực hân.

_A~~ từ hôm qua đến giờ vẫn đau lắm đấy!! Mau ra khỏi tôi đi, đồ kinh tởm!

_Cậu muốn chấm dứt chuyện này ngay sao?-hân gian xảo.

_Tất nhiên! Cậu là tên chuyên đi cướp trinh gái!....Ah~ ah~~~

Chưa kịp nói hết câu hân đã bắt đầu di chuyển. Cái thứ nóng hổi kia đang cọ sát bên trong nó. Nó cảm thấy nhiệt độ cơ thể đang tăng lên, mọi thứ dần trở nên trống rỗng. Nó cắn chặt áo hân, cố gắng không phát ra âm thanh.

_Um~

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, cái thứ nóng hổi kia đang to lên bên trong nó lại còn giật giật nữa chứ. Ngực nó ép chặt vào hắn, nó cảm thấy nhịp tim hắn dồn dập hơn qua mỗi lần ra vào. Người nó nảy lên nảy xuống, mái tóc bồng bềnh đung đưa theo dục vọng.

Hắn nhấc hai đùi nó lên rồi đẩy nó sát vào cửa.

_Câu mạnh quá!-nó khẽ rên.

Hắn lè chiếc lưỡi ướt nhẹ liếm láp bờ môi anh đào rồi trườn vào bên trong, chiếc lưỡi đảo qua đảo lại trong miệng nó như đang tìm kiếm chiếc lưỡi mềm mại. Hai người quấn lưỡi vào nhau, một nụ hôn cuồng nhiệt nuốt nước bọt không kịp, trên mép nó để lại một sợi chỉ trắng chảy xuống.

_Nói...Nói tớ biết, cậu có sướng không?-hắn thở gấp.

_C..Có....sướng lắm!

Nó như bị mất lý trí, chỉ biết hắn đang khuấy đảo bên trong, sự sung sướng đã lấn át đi sự đau đớn đêm qua của nó.

_Tớ sắp ra!-hắn thều thào bên tai nó.

Đang trên đỉnh cao của sự sung sướng một chất lỏng phun thẳng tới tử cung của nó, nó ôm cổ hắn, người run lên từng hồi. Những giọt chất lỏng màu trắng đục nhỏ giọt trên sàn tàu.

Người nó như cạn sức, nó tụt xuống, hắn vòng tay đỡ lấy thân thể mảnh mai của nó. Hắn khẽ cười, nụ cười thỏa mãn.

Đã tới trạm dừng mời quý khách xuống tàu ạ.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tàu dừng lại, cánh cửa sau lưng nó mở ra. Nó chập choạng bước ra ngoài, lúc tưởng chừng sắp ngã xuống thì có một vòng tay rắn chắc giữ nó lại. Là hắn, hắn không lên chuyến thứ hai mà lại ở đây chờ nó.

_Cậu ở đây làm gì? Lỡ rồi kìa!!-nó liếc hắn một cái.

_Không sao hết!-hắn nhún vai vẻ bình thản-Hộ tống người đẹp đến trường mới quan trọng!

_Tên khùng!-nó văng cho hắn một câu rồi đẩy hắn ra-Tôi tự đi được, không phải diu!

Hắn bơ câu nói của nó, mặt dày đỡ nó đi đến trường. Nó thì miệng nói không cần nhưng tay lại túm chặt lấy áo hắn, lê từng bước. Sự đau đớn của đêm qua còn chưa tan biến hết, vừa rồi hắn lại còn thô bạo trên tàu điện. Quả là tên khốn chính hiệu!

Hôm nay dậy sớm hơn bình thường, nó đến lớp còn 30 phút nữa mới vào lớp. Khi hắn và nó cùng bước tới cửa lớp có vô số những ánh mắt nhìn vào hai người. Ngạc nhiên có, kinh bỉ có, ghét bỏ có. Nó làm lơ mọi ánh mắt, coi như là chưa ai nhìn vào, nó đẩy hắn ra:

_Tới lớp tôi rồi, cậu đến trường đi!

_Tớ vẫn thấy lo lắm, đêm qua.....

Hắn chưa nói xong câu thì có một người chạy vụt đến ôm chầm lấy nó một cách bất ngờ làm nó lùi lại sau vài bước. Hắn chưa hết ngỡ ngàng thì câu nói của người đó làm hắn thót tim

_Tiểu Tâm em yêu à, nhớ cậu quá đi mất!!!

_Bỏ ra!!-nó hần giọng.

Người đó ịu xiu buông cánh tay ôm lấy vòng eo bé nhỏ của nó.

_Cậu đi đã ngoại mấy ngày mà tôi thấy như là cả năm không gặp cậu vậy!-người đó dụi đầu vào bờ vai nhỏ nhắn của nó.

_Tên thần kinh! Vào lớp đi!- tuy là chửi nhưng trong câu nói có chút vui vẻ, không giống lúc nó nói chuyện với hần.

Hần đứng xem cuộc nói chuyện của hai người mà cứ như người thừa. Tên này là tên nào mà nó lại nói chuyện vui vẻ vậy?

_Ừa, ai đây?-bây giờ người đó mới để ý đến sự tồn tại của hần.

_Một tên khốn, không hơn không kém!-nó nói rồi đẩy người đó vào trong lớp.

Hần nhìn bóng lưng nhỏ bé của nó và bóng lưng cao lớn của người đó dần mờ nhạt trong sự nhộn nhịp của học sinh trong lớp. Nó dám nói hần là tên khốn, từ trước tới giờ chưa ai dám nói thế với hần, kể cả một câu nói móc không phải vì hần đẹp mà thực chất hần chẳng đẹp tí nào mà là vì gia thế của hần. Tập đoàn Trương thị có vai vế rất lớn trong xã hội, muốn cạnh tranh còn khó, hần lại là cậu ấm, được nịnh nọt là chuyện bình thường thế mà nó dám nói thế, gan nó thực sự rất lớn đấy. Hần bực bội bỏ đi, hần không bắt chuyện tàu tiếp theo mà gọi tài xế riêng chờ thẳng tới trường.

Reng.... Reng..... Reng.....

Ba tiết học đầu kết thúc. Nó lấy giấy bút ra thực hiện sở thích của mình: vẽ manga.

Sau khi nó vừa hoàn thành một nhân vật manga rất cầu kì thì một tên khốn nạn bất ngờ xuất hiện ôm chặt nó từ sau làm nó ngứa vãi nhát trên tờ giấy. Kiệt tác để đời của nó bị hủy hoại chưa đầy 5 giây. Mặt nó vẫn bình thản như không vì đây là chuyện cơm bữa, ngày nào cũng như vậy nên nó quen rồi.

_Em yêu à, đang nghĩ gì mà mặt thộn ra thế!-tên đó chọc má nó.

_Hần Thiên Vũ, bỏ tay ra!-nó liếc sang khuôn mặt điển trai của anh đang kề sát má nó.

Anh-Hần Thiên Vũ, con trai thứ của Hàn gia. Anh nằm trong top 10 hotboy của trường A, học giỏi, đẹp trai, bao nhiêu nữ sinh ao ước anh là bạn trai mình. Thế nhưng một người vừa hoàn hảo như anh lại thân thiết với nó-một con nhóc tầm thường khiến mọi người thất vọng.

_Thôi nào, chung trường, chung lớp 12 năm từ mẫu giáo tới giờ làm gì mà lạnh nhạt thế!

Đó là lý do họ thân thiết.

_Tôi chỉ đang nghĩ một số chuyện linh tinh!-nó quay hẳn mặt sang anh- Nếu người cậu yêu nhất không còn là trình nữ thì cậu còn yêu cô ấy không?

_Tất nhiên là có!-không nghĩ ngợi, anh trả lời- Chỉ cần tôi còn yêu cô ấy thì cô ấy có làm sao thì tôi vẫn chấp nhận!! Mà cậu hỏi tôi cái này làm gì, chẳng lẽ muốn bán trình cho tôi..

Anh nói chưa dứt tờ giấy trước mặt nó đã chui tọt vào miệng anh.

_Thần kinh, loại như cậu cho tiền tôi cũng không thèm bán trình cho!

_Tí xuống canteen không, tôi mời! - anh tươi cười.

_Ngày nào cậu chả mời! Ăn chùa của cậu 4 năm trả không hết nợ mất! - nó nhìn anh ra vẻ có lỗi.

_Vậy lấy thân cậu trả nợ!

_Tên khùng!!!!

Trường B.....

Rõ ràng là giờ ra chơi vô cùng náo nhiệt ngoài sân trường nhưng không khí trong lớp 4-A lại vô cùng trầm mặc. Tất cả học sinh ngồi tại chỗ, không ai ngó ngàng. Thình thoảng có vài ánh mắt liếc qua chỗ hần nhưng không dám nhìn lâu. Đã qua 3 tiết học nhưng tâm trạng hần từ sáng tới giờ vẫn chưa hết tức giận, tâm trạng của hần làm cả lớp cũng thay đổi theo. Hần vui cả lớp cũng sẽ nhộn nhịp, hần tức giận cả lớp sẽ như vậy. Tại sao ai cũng sợ hần? Vì hần là con trai tập đoàn Trương thị!

_Chết tiệt! Em dám nói tôi là tên khốn sao? - hần nghiêng hai hàm lại - Chờ đó, đêm nay em chết với tôi!

_Ê Phong, đứa nào ngu làm này tức giận thế! - một tên chán sống lên tiếng.

_Không phải chuyện của mày! - hần lạnh nhạt nhìn người đó.

Tiêu Từ Quân-bạn thân hần, người duy nhất không bị áp lực bởi tâm trạng hần.

_Có em năm nhất cực cute tìm màu kia!-Tiêu Từ Quân chỉ ngón cái ra cửa.

Hần hoãn hoãn bước ra cửa. Một cô bé năm nhất với mái tóc dài cột gọn phía sau đang khúm núm trước hần, trên mặt phủ một lớp hồng nhẹ.

_ Tiểu Hi, em tìm anh có việc vì không? - hần hơi ngạc nhiên.

Vũ Tiểu Hi khẽ đưa một chiếc khăn mùi xoa cho hần:

_ Hôm nọ anh làm rơi cái này ạ!

Hần cầm lấy "ò" một tiếng rồi đi vào trong lớp không thèm nhìn khuôn mặt hệt hăng của Vũ Tiểu Hi.

_ Nhỏ xinh vậy mà mày lại hồ hững, mất khả năng đàn ông rồi à? - Tiểu Tử Quân trêu chọc.

_ Mày ngậm mồm vào, coi chừng tao đ*t vào mồm đấy! (xin phép ăn nói vô học xúi ạ) - hần dọa dẫm.

Tiểu Tử Quân nuốt nước bọt cái ực rồi về chỗ, không nói thêm câu gì nữa.

Một ngày học kết thúc nhanh ghê. Nó và anh cùng đi xuống sân trường. Vẫn là cái trò cũ, hai đứa aij đuổi nhau từ lớp ra cổng trường. Vừa chạy ra ngoài nó thấy hai người đàn ông cao to mặc vesty đen đứng chặn đường nó.

_ Cô là Hạ Tâm Tâm!-một người lên tiếng.

_ Phải, là tôi!

_ Mời Hạ tiểu thư lên xe!

Chưa chờ nó đáp lại hai người đàn ông lôi nó vào xe và chạy đi. Anh đuổi theo nó chạy ra đến ngoài nhưng không thấy nó đâu cả, anh ỉu xìu nghĩ nó chạy về trước rồi nên lên chiếc ô tô đậu gần đó rồi đi về Hàn gia.

Nó ngồi kẹp giữa hai người đàn ông lực lưỡng, mồ hôi túa ra mà không dám chạy xuống. Chiếc xe dừng lại, người đàn ông ngồi bên phải đi xuống mở cửa cho nó. Nó ngỡ ngàng bước xuống " ủa, nhà hần đây mà?".

Nó bước qua cửa chính hai hầu gái cúi xuống:

_ Chào tiểu thư ạ!

Nó vật đầu rồi đi thẳng lên phòng hần. Nó định mở cửa thì phát hiện cửa khoá, nó đập cửa:

_ Thanh Phong, mở cửa ra!

Và nó không hề biết điều đánh sợ đang chờ nó đằng sau cánh cửa kia.

Cách cửa mở ra, nó định chửi hần một trận vì tội khoá cửa. Chưa kịp chửi nó đã bị một bàn tay mạnh mẽ kéo vào. Hần ấn nó vào cánh cửa rồi chiếm lấy bờ môi anh đào kia. Bị hôn bất chợt, nó đập mạnh vào vai hần ý muốn bỏ ra, hần túm lấy cổ tay nó đập vào tường làm nó đau điếng. Hần dồn sức cạy hàm răng nó nhưng nó cứ cắn chặt hàm răng làm hần chỉ mút được phần môi bên ngoài. Hần cau mày bóp chặt cổ tay nó, hần lợi dụng lúc nó kêu lên bèn luồn lưỡi vào bên trong. Lưỡi hần và nó quấn quýt lấy nhau, nó ngộp thở, cố gắng nhúc nhích đẩy bản ra. Thấy nó đã tái mặt đi hần mới rời bờ môi anh đào.

_ Cậu bị làm sao thế? Tự nhiên...

Hần bế thốc nó lên rồi ném lên giường, hần leo lên người nó thô bạo xé chiếc áo đồng phục của nó, hần vòng tay ra sau lưng cời áo ngực rồi ném nó và áo đồng phục xuống mặt đất. Chưa dừng lại ở đó, hần tiếp tục cười khoái vẩy và quần lót nó ra. Nó bây giờ chả khác gì một que kem trắng gọi dậy ham muốn tình dục của hần. Thiên long trong quần hần đã nhô lên một cục trông thấy.

Nó lấy tay che ngực, chân thì kẹp chặt lại, không để hở bất kì chỗ kín nào. Hần khó chịu lôi tay nó ra giữ trên đỉnh đầu rồi ra sức liếm láp hạt lựu mới nhú.

_ Ah~~~ dừng lại đi~

Hần tiếp tục liếm mút làm cho hạt lựu sưng tât lên, hần mút lên trên cục bông trắng tạo thành một chấm đỏ, theo phong cách chiếm đoạt người ta gọi là đánh dấu chủ quyền. Miệng hần đã hư nhưng tay lại còn không ngoan nữa, nó lần mò xuống chỗ sâu kín của nó, cố gắng tác hai bắp đùi trắng nõn.

_ Dừng có kẹp như thế! Mở chân cậu ra!-hần hần giọng.

_ Không!-nó cương quyết.

_ Vậy đừng trách!

Hần bỏ bàn tay giữ tay nó tách bắp đùi ra, sức một cô gái yếu đuối sao sánh với sức của một vận động viên bơi lội chứ! Nó nhanh chóng bị hần không chế, hoa huyệt ẩm ướt của nó phơi ra trước mặt hần.

Không đạo đầu hấn lập tức đưa thiên long đã trỗi dậy vào nơi tron nhảy kia.

_Á....đau!

Mới vào được cái đầu hấn đã bị nó kẹp chặt, không bỏ cuộc hấn kiên trì tiến sâu vào.

Không có việc gì khó

Chỉ sợ lòng không bền

Làm "chuyện ấy" thật dễ

Quyết chí ắt vào trong.

(thơ mị chế)

Khi chạm tới nơi sâu nhất của nó cũng là lúc hấn kiệt sức, hấn úp mặt vào ngực nó thở.

_Đau quá!! Xin cậu....rút.....ra.... đi mà!-nó nức nở.

Nhìn thấy nó lúc này lòng hấn chợt thấy thất lại. Hấn khẽ vuốt tóc nó:

_Ngoan, thả lỏng ra, lúc sau sẽ hết đau!-Hấn dịu dàng.

Nó thít chặt hấn bên trong làm hấn cũng đau lắm chứ bộ. Thấy nó đã thả lỏng hấn bắt đầu di chuyển.

_Ừm~ a~

Âm thanh mê dục phát ra từ chiếc miệng nhỏ xinh làm hấn như bị kích xuân tình. Hấn ra vào nhanh hơn, hơi thở cả hai gấp gáp hơn. Hơi thở hấn hơi loạn nhịp, bóng hình ảnh lúc sáng hiện về trong tâm trí, một tên con trai đẹp hơn hấn xuất hiện thân thân thiết thiết với vợ chưa cưới của hấn, hấn như bị kích động, động tác bỗng nhanh và mạnh hơn trước.

_Mạnh quá....chậm...thôi!!

Hấn điên cuồng trút giận lên hoa huyết làm nó sung hồng lên. Hấn xoay người nó lại, cái lưng trắng trẻo không tí vết áp vào mặt hấn. Hấn ôm lấy vòng eo không chút mờ thừa nháp thẳng vào tử cung nó. Nó túm chặt ga giường, đầu gục xuống, miệng không ngừng rên rì. Người hấn đầm mồ hôi, tuy hấn có bật điều hoà nhưng cái lạnh của điều hoà không thể át đi sự nóng bỏng của tình dục.

Hấn vòng tay ra trước xoa nắn vùng đầy đặn.

_Nói! Tên lúc sáng là ai?-hấn thờ.

_Là ai.... không..... đến..... um~ lượt... cậu... phải..... biết.....

Hấn im lặng nhưng động tác có chút điên loạn, hấn nhanh hơn và mạnh hơn trước nhiều. Đầu óc nó dần mờ đi, dục vọng như che khuất lấp lý trí nó.

_Thanh Phong~, dừng lại đi.....tôi sẽ..... ra mắt!

_Tớ sắp đến giới hạn rồi! Hãy ra cùng nhau!-hấn thêu thảo.

Nó cảm thấy có gì đó đang mạnh mẽ giữ bên trong nó trào ra, đồng thời một dòng chất lỏng nóng ẩm phun thẳng tới tử cung của nó. Nó và hấn cùng nằm phịch xuống giường nhưng hấn vẫn không rút ra. Vì quá mệt mỏi, nó ngủ thiếp đi trong vòng tay hấn.

Ngắm nhìn nó trong vòng tay, hấn khẽ gỡ những lọn tóc dính vào trán nó. Khẽ hôn lên bờ môi ngọt ngào, hấn tự nhủ:

_Tên nào dám cướp em khỏi tôi, tôi sẽ khiến hấn sống không bằng chết!!!

*Hơi dài ta?!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Nó mơ màng tỉnh dậy sau cơn khoái lạc. Cả căn phòng vẫn còn nguyên mùi của một trận hoan ái, phía giường bên cạnh nó lạnh ngắt, hẳn có lẽ đã rời đi lâu rồi. Cái lưng của nó đau ê ẩm, tên khốn Trương Thanh Phong không biết ăn nhằm cái gì mà nổi điên lên rồi lấy nó ra trút giận. Nó uể oải bước xuống giường.

_Á....."Rằm"

_Tiểu thư, tiểu thư có sao không?

Chị giúp việc ở bên ngoài thấy có tiếng động bên trong bèn chạy vào thì thấy nó nằm sõng soài trên mặt đất, cơ thể không một mảnh vải.

_Tiểu thư, tiểu thư có đau ở đâu không ạ?

_Tôi không sao? Mấy giờ rồi?-nó khó nhọc phát ra từng chữ.

_Tiểu thư về nhà đã hơn 1 tiếng rồi, bây giờ là 4 giờ hơn rồi ạ?

_Trương Thanh Phong đâu?-nó bất giác tức giận.

_Cậu chủ ra ngoài rồi ạ? Nghe nói là đi hít thở!-chị giúp việc nhẹ nhàng đỡ nó dậy.

_Tôi muốn đi tắm, chị ra ngoài đi!

Chị giúp việc "vâng" một tiếng rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài. Nó men theo bức tường đi vào phòng tắm. Nước trong bồn đã được xả ra, vẫn còn hơi ấm. Có lẽ trước khi ra ngoài hắn đã xả nước nóng ra, chờ nó tỉnh dậy đi tắm thì nước vẫn còn ấm. Tự nhiên nghĩ đến sự chu đáo nó bỗng cảm thấy ấm áp.

Nó ngã mình vào bồn tắm, thư giãn. Sau một hồi ngâm nước nó ra ngoài và mở tủ quần áo.

_Cái gì vậy?

Quần áo của nó, đồ lót của nó, tất cả đều đã biến mất. Không thể nào, rõ ràng bà Hạ đã chuẩn bị hết quần áo của nó chuyển sang nhà hắn mà, tối qua nó vẫn thấy xong sao giờ lại biến mất không một lời từ biệt.

_À....um... Cho tôi hỏi quần áo của tôi đâu rồi?-nó thò cái đầu ướt sũng ra ngoài cửa hỏi chị giúp việc vừa nãy.

_Tiểu thư, thiếu gia vừa rồi đã cho người đem quần áo của tiểu thư đốt hết rồi ạ! Và thiếu gia còn căn dặn tiểu thư cứ lấy áo của thiếu gia mặc cũng được! À còn nữa, nếu tiểu thư không mặc thì có thể để thế đến lúc thiếu gia về!

Nó không đáp lại đóng cửa cái rầm làm chị giúp việc giật mình. Trương Thanh Phong chết tiệt, vừa rồi mới nghĩ rằng hắn quan tâm đến nó, ai ngờ ác vẫn hoàn ác, dám đem quần áo nó đốt đi, tên khốn nạn. Nó lấy đại một cái áo sơ mi của gần mặc tạm. Hắn thực sự rất cao, chắc phải gần 1m8, chiếc áo thùng thình phủ kín vùng mông căng tròn của nó, phần ngực không áo lót khẽ nhô lên. Nó hậm hực nằm xuống giường, hôm nay chắc không dám gặp hai bác mất.

"Rằm". Cánh cửa quán bar bị đá phăng ra một bên. Một thiếu niên chừng 15 tuổi cùng một đám người hung hăng bước vào, nhìn thẳng vào một thiếu niên khác cũng 15 tuổi đang nhấm nhai cốc rượu vang. Người đó nhìn ra chỗ cậu thiếu niên vừa nãy nở nụ cười khinh bỉ. Chẳng nói chẳng rằng, lướt qua sự bàn tán của mọi người, cậu thiếu niên ấy bước thẳng đến chỗ người đó, hất tung cốc rượu lên trên. Cốc rượu bay lên rồi rơi xuống đất vỡ choang, rượu đổ đầy ra sàn. Người đó không hề tức giận, nhẹ nhàng đứng dậy, rút tay túi quần, thần nhiên đối mặt với cậu thiếu niên. Chiều cao hai người khá tương đối nên họ có thể trực diện nhìn thẳng vào đôi mắt của nhau.

_Có chuyện gì mà Trương thiếu lại đến quán bar nhỏ bé này của tôi!-Người đó khẽ nhếch mép.

_Khỏi phải giả tạo, trả lời tao, quan hệ của mày và Tâm Tâm là gì?-cậu thiếu niên mất kiên nhẫn vãi thẳng vấn đề.

_Tâm Tâm là ai? Tao chưa nghe bao giờ, này có nhằm lẫn gì không thể?-nét mặt người đó thoáng có nét tức giận.

Hàn Thiên Vũ! Mày...!-cậu thiếu niên nổi giận túm cổ áo của người đó.

Thấy hai thủ lĩnh sắp nổi trận, người hai bên định xông lên thì họ đồng loạt giơ tay ý bảo bọn chúng dừng lại. Nghe lệnh, cả hai bên đứng im nhưng nét mặt quả thực như muốn lao vào chém hết sạch kẻ địch.

_Trương Thanh Phong, tao nghĩ mày nên bỏ tay ra khỏi cổ áo tao! Em yêu của ta đã ùi nó cho tao đó, đừng làm nhàu, tao không muốn cô ấy lo lắng!-anh mắt hình viên đạn nhìn hắn.

Nghe đến hai chữ "em yêu" máu trong hắn như sôi sục lên. Lúc sáng anh cũng đã gọi nó là "em yêu", thì ra nó chính là người đã ùi chiếc áo này cho Hàn

Thiên Vũ sao? Đường như không thể kìm chế, hần đấm anh một phát. Anh loạng choạng ngã người ra phía sau. Thấy hai người đã hành động, đội ngũ phía sau xông lên. Một mớ hỗn độn bắt đầu xảy ra trong quán bar.

_ Tiểu thư, đã 8 giờ rồi, tiểu thư xuống ăn cơm đi ạ!-chị giúp việc bên ngoài rồi rít lên.

_ Không! Tôi không xuống!-nó úp mặt vào gối, ai lại đi xuống ăn cơm với bộ dạng này chứ. Dù bụng nó có sôi cỡ nào nó cũng sẽ không xuống.

Hôm nay ông bà Trương ra ngoài ăn với đôi tác, chị hần thì đi chơi với người yêu, bữa cơm hôm nay chỉ có nó và hần ăn cơm, nhưng sao giờ này hần vẫn chưa về. Tự nhiên trong lòng nó dấy lên một tia lo lắng. Đầu tranh tư tưởng một lúc nó quyết định đi xuống tầng chờ hần, mặc kệ mọi người bàn tán vì giờ nó lo cho hần hơn.

Nó đi đi lại lại trong căn phòng khách rộng lớn, mặc kệ hoa huyết bên trong chiếc áo không một lớp che đậy. Nó nhìn thấy phía sân ba bóng người đang dần dần tiến vào. Hai người đi cạnh đang diu người giữa nặng nề bước vào. Không cần đoán nó cũng biết đó là Trương Thanh Phong, toàn bộ cơ thể hần nó đã thấy hết, lại còn được thưởng thức qua làm sao không nhận ra. Nó vội vàng chạy ra cửa, đỡ lấy người hần.

_ Trương Thanh Phong, cậu bị làm sao vậy?-nó sốt ruột.

Trên mặt hần đầy những vết bầm tím, trên người lại có ngoại thương, chiếc áo của hần vài chỗ có thấm máu.

_ Đại tẩu, đại ca đánh nhau nên mới bị thương! Đại tẩu chăm sóc cho đại ca cẩn thận ạ! Chúng em lui trước!-một tên đỡ hần nói.

Nó gật đầu. Giờ không phải lúc quan tâm đến ai là đại tẩu, ai là đại ca mà quan trọng là làm sao để đỡ hần vào nhà khi hai trên kia vừa nói xong đã chuẩn. Nó thờ dài rồi gọi ông quản gia đỡ hần vào.

Khó khăn lắm mới đỡ được hần vào phòng. Nó tỉ mỉ lấy khăn tay lau người cho hần, nhẹ nhàng chấm lên vết thương. "Tên khốn này, làm gì mà đánh nhau đến bị thương như thế này? Biết tôi lo lắng lắm khôn hả?" Nó vừa lau người vừa rủa thầm. Cẩn thận cởi áo rồi mặc áo, ngưng ngưng cởi quần rồi thay quần, xong xuôi cho hần thì đã 9 rưỡi. Lúc mới lên phòng hần có chút mơ màng nhưng giờ đã ngủ rồi. Hoi thờ hần đều đều, có chút nhẹ nhàng. Nó chống tay nhìn hần, xem ra hần cũng không phải là không đẹp như nó nghĩ. Cái mũi dọc dừa thẳng tắp, mắt hơi dài và hẹp, nước da hơi ngăm, chắc là do bơi nhiều và đặc biệt môi hần thực sự rất mềm. Nó bất giác chạm tay và bờ môi mềm ấy, mềm thật! Như người không tự chủ, nó khẽ chạm môi mình vào môi hần, khi hai bờ môi vừa chạm nhau thì nó thấy một bàn tay rắn khỏe ấn đầu nó xuống. Một nụ hôn ngọt ngào xảy ra. Nó lấy hết sức đẩy hần ra, hần lại ấn đầu nó vào lồng ngực.

_ Tâm Tâm, anh yêu em!-hần thì thầm.

Mặt nó đỏ lựng lên, biết là hần chỉ đang mơ ngủ nhưng tại sao tim nó lại đập mạnh vậy. Để hần ôm nó vậy một lúc. Khi đã xác định hần đã ngủ sâu, nó nhẹ nhàng gỡ tay hần ra, đắp chăn cẩn thận cho hần rồi đi ra bàn học. Vì lo lắng cho tên chết tiệt này mà nó mất một khoảng thời gian học. Mai được nghỉ nên nó phải học hết trong đêm nay để mai còn chơi.

Cùng lúc hần về, tại Hàn gia.....

_ Vũ, con sao vậy?-bà Hàn lo lắng xoa mặt cậu con trai.

_ Con không sao!-anh hậm hực bước lên tầng.

_ Thăng nhóc chắc lại đi đánh nhau rồi!-ông Hàn ngồi nhâm nhi trà.

_ Anh ấy, nếu anh không cho nó đi học Karate thì bây giờ đã không thích đánh nhau!-bà Hàn lườm ông Hàn.

Ông Hàn rùng mình sau cái nhìn "yêu thương" của vợ.

_ Là lỗi của anh, anh đi dạy lại nó là được chứ gì!

_ Làm gì mà anh nghĩ là đúng đấy!-bà Hạ đi vào trong bếp.

_ Vũ!-ông vừa lên tầng vừa quát-có chuyện gì mà đánh nhau thế, bố có dạy con đi đánh nhau không hả?

Đến cửa phòng anh ông mở cửa cái rầm rồi đi vào, cái cửa cẩn thận ông ngồi xuống cạnh anh, giọng hào hứng:

_ Nào, kể bố nghe, con đánh nhau vì con bé đó hả?

_ Vâng! Sao bố biết được?-anh chồm cục đá lên vết bầm.

_ Bố mà lại, cái gì bố chả biết!-ông Hàn tự đắc vỗ ngực.

_Bố thôi đi, con mà không kể thì bố còn lâu mới biết người con thích là Hạ Tâm Tâm!-anh lờm ông một cái.

Cái lờm này quả thực rất giống bà Hàn, người ta nói mẹ con không giống lông cũng giống cánh quả không sai.

_Đánh nhau vì người mình yêu không sai con ạ! Nhưng con bé đó dễ thương lắm sao mà con phải đánh nhau để tranh giành nó?

_Cô ấy thực sự rất dễ thương!-anh cười, một nụ cười tỏa nắng.

Ông Hàn mỉm cười nhìn cậu con trai, ông thấy hạnh phúc vì cậu con trai xốc nổi của ông đã biết yêu. Người ta nói tình yêu thay đổi con người, Hàn Thiên Vũ đã chín chắn hơn trong suy nghĩ, biết cái gì là nên làm.

12 giờ.....

Nó vẫn ngồi học bài, hần thì vẫn ngủ ngon lành. Cả căn phòng im ắng, dường như nghe thấy cả hơi thở của hai người.

"Học.....học..." Hơi thở của hần có chút nặng nề. Nó giật mình chạy lại chỗ hần. Người hần ướt đầm mồ hôi, mặt thì đỏ ửng, nó sờ trán hần thấy nóng ran. Hần bị sốt rồi. Nó kéo chăn ra khỏi người hần, lấy nhiệt kế kẹp cho hần.

_Cái quái gì?-nó cảm nhiệt kế hét lên-cậu ta làm gì mà sốt đến tận 38,5 độ thể không biết?

Nó vội vàng lấy khăn mát lau người cho hần. Nó lục lọi tủ thuốc lấy ra viên thuốc hạ sốt. Lau người cho hần không phải là khó mà cho hần uống thuốc mới khó. Làm sao để hần uống thuốc đây? Nó chợt nhớ ra bộ truyện ngôn tình nó đọc ngày trước, khi nam chính bị sốt nữ chính đã đút thuốc bằng miệng. Nó hơi do dự nhưng đó là kế sách cuối rồi. Nó uống một ngụm nước rồi thả viên thuốc vào. Nó cúi sát vào hần nhẹ nhàng đặt môi lên môi hần. Ngậm nước lâu thuốc trong miệng dần tan ra, vụ đắng lan tỏa cả khoang miệng. Nó nhắm mắt hôn hần, lấy lưỡi đẩy thuốc vào miệng hần.

Khi thấy hần nuốt cái "lực" nó mới rời khỏi bờ môi kia. Tên chết tiệt này, lại làm nó mất một tiếng học. Nhưng rõ ràng là uống thuốc rồi sao mồ hôi vẫn đổ nhiều thế nhỉ? Chiếc áo ngủ của hần ướt nhẹp mồ hôi. Nó thở dài, lại phải thay cho hần nữa rồi. Nó chợt nhớ ra, ngày trước nó cũng sốt cao thế này mẹ nó đã để nó trần như nhộng đi ngủ, nên nó quyết định cũng để hần trần truồng đi ngủ. Hi hục cởi sạch quần áo hần ra nó bỗng chạm vào cực long của hần. Cái đó vừa dài vừa to, vậy mà cái đó đã ở trong nó 3 lần. Ý thức được mình đang nghĩ bậy nó nhảy chồm xuống đất!

"Mình đang nghĩ cái quái gì vậy không biết?!"

Nó lấy chăn che đi chỗ cần che của hần rồi ngủ gục bên tay hần lúc nào không biết.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Hần nheo mắt tỉnh dậy, bàn tay tê liệt đi vì có cái gì đó đè lên. Hần ngoái đầu dậy thì thấy một gương mặt đáng yêu đang say ngủ bên tay hần. Giật mình sờ lên người thấy không mặc quần áo, trên đầu có đặt khăn ướt, hần nghĩ hôm qua vì chăm sóc cho hần quá mệt mỏi nên đó đã ngủ gục ở đây. Hần nhẹ nhàng gỡ tay nó ra rồi bế nó lên giường nằm cạnh mình.

Ánh nắng buổi sớm rọi vào căn phòng làm nó tỉnh giấc. Mới sáng sớm đập vào mắt nó là khuôn mặt của một tên biến thái. Nó giật mình đẩy hần ra rồi chạy xuống đất.

_Á....đau!-hần ôm ngực kêu.

_Cậu có sao không? Có đau ở đâu không?-nó lo lắng chạy lại chỗ hần.

Hần túm chặt cổ tay nó, kéo nó sát về phía mình, nở nụ cười gian tà:

_Cậu đang lo lắng cho tớ sao?

Mặt nó đỏ bừng lên, cuống cuống đẩy hần ra rồi chạy vụt ra ngoài. Hành động của nó khiến hần phì cười. Hần tựa lưng vào thành giường. Đầu đau như búa bổ, chắc tại hôm qua bị đập đầu vào góc bàn. Hần với lấy cái điện thoại, mở máy ảnh hình của nó ra ngắm. Nó thật đẹp, chụp tại góc độ nào cũng đẹp, kể cả chụp lên.

Nó chạy ra ngoài một lúc rồi đi vào với bát cháo nóng hổi trên tay. Hần nhìn thấy cháo thì mặt tái mét đi. Nó đặt bát cháo lên tủ đầu giường rồi ngồi xuống cạnh hần.

_Ăn hết bát cháo này cậu sẽ khỏe lại thôi!

_Không! Không ăn đâu!-hắn sợ hãi.

Nó nhìn hắn khó hiểu, tại sao hắn lại sợ cháo. Cháo nó nấu cũng không phải tệ mà, ý hắn là chê nó sao?

_Cậu chê cháo tôi nấu sao?-nó lườm hắn.

_Không, ý tớ không phải thế? Chỉ là.....

_Chỉ là làm sao?!-nó nhìn hắn tra xét.

Hắn xụ mặt xuống, hơi đỏ. Tự nhiên thấy hắn lúc này có cái gì đó đáng yêu.

Một lúc sau.....

_Á há há!-nó ôm bụng cười sằng sặc.

_Tâm Tâm, cậu đừng cười nữa! Biết vậy không kể cho cậu nghe!-hắn nhăn mặt nhìn nó cười.

_Xin lỗi! Xin lỗi! Nhưng buồn cười quá!-nó vẫn không dừng cười được.

Chuyện là thế này: hồi trước hắn bị sốt, bố mẹ đi vắng. Chỉ nó tự tay xuống bếp nấu cháo hành cho nó, ai ngờ nấu nhầm cháo tỏi. Hại hắn lúc đó phải nhập viện 5 ngày. Từ đó tới giờ hắn rất sợ cháo. Nó nghe hắn kể xong mà cười không tự chủ được.

_Yên tâm đi! Tôi không nấu cháo tỏi cho cậu ăn, tôi nấu cháo thịt thôi!

Nó bê bát cháo hơi nguội lên. Nó múc một thìa nhỏ kê miệng hắn.

_Nói "a" đi nào!-nó nhìn hắn cười dịu dàng.

Hắn bỗng dưng ngoan như một con chó vâng lời chủ, ngoan ngoãn ăn hết bát cháo to vật vữa.

_Ăn xong rồi, cậu ngủ đi! Khi tỉnh dậy sẽ khỏi hẳn!-nó vừa bưng bát ra ngoài vừa nói.

Nó cứ như bà cụ non vậy! Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của nó rời đi hắn nhìn ra bên ngoài. Bình minh đã lên đến giữa thân cau. Vừa mới ngủ dậy xong làm sao mà ngủ tiếp được chứ, cô nhóc này thật là! Cuộc sống yên bình bên người mình yêu thật là hạnh phúc, mong rằng cuộc sống này đừng bao giờ chấm dứt.

Nó vừa ra xong lại đi vào.

_Không ngủ à?-nó vừa mở tủ quần áo vừa nói mà không nhìn gần lấy một cái.

_Vừa ngủ dậy xong làm sao tớ ngủ tiếp được chứ!

Nó chợt nhận ra điều gì đó bèn từ từ quay lại lườm hắn một cái muốn rách mặt. Hắn nhận ra cái nhìn bất thường của nó thì nuốt nước bọt cái ực.

_Trương Thanh Phong!-nó gần từng chữ-tại sao cậu lại đốt hết quần áo của tôi đi.

_À....tại hôm qua bức quá ý mà!-hắn gãi đầu-nên tớ đã trút giận lên quần áo cậu! Nhưng tớ thấy cậu mặc thế này là đẹp rồi mà.

_Đẹp cái đầu cậu đấy! Mai tôi đi học mặc cái gì.

_Yên tâm, khi đi học tớ sẽ đưa lại cho cậu một số quần áo cần thiết, ở nhà mặc vậy là được rồi!

_Trương Thanh Phong, cậu là tên chết tiệt!-nó hét lên.

_Nè!

_Gi?

_Cậu muốn biết quần áo ở đâu không? Muốn biết lại gần đây tớ nói cho!-hắn nhìn nó cười gian tà.

Nó vừa mới lại gần hắn thì bị hắn túm tay lôi lại. Theo đà nó nhao vào lòng hắn, tay nó chạm vào một cái gì đó dài dài đang nhô lên. Nó ngược lên nhìn thì thấy hắn cười gian.

_Nó đang ngóc dậy "chào đón" cậu đấy!

Chưa để nó nói tiếp hấn kéo nó vào xâm chiếm bờ môi anh đào. Hấn luồn lưỡi vào bên trong, mút lấy mút để dịch mật ngọt ngào của riêng nó. Hôn đến ngộp thở hấn mới buông nó ra. Hấn kéo nó xuống giường, áp vòm ngực trần trụi vào đôi bông mềm mại của nó.

_Nè! Cậu còn chưa khỏi, nỡ lấy sang tôi thì sao?-nó đẩy hấn ra.

_Không sao, có Hạ tiểu thư xinh đẹp tận tình chăm sóc nên tớ khỏi rồi!

Gần cười ôn hoà. Bỗng dừng tim nó bị lỗi một nhịp. Tay hấn thuần thục cởi từng lớp cúc áo của nó ra.

_Tâm Tâm này, quan hệ của cậu và tên khốn hôm qua là gì vậy?-hấn tiếp tục cởi áo nhưng không hề nhìn nó.

_Giữa tôi và cậu ta chỉ đơn giản là bạn bè thôi!-nó.

_Chỉ là bạn bè sao hấn ta lại gọi cậu là "em yêu"?-hấn.

_Ai mà hiểu được tên khùng đó!-nó.

Đôi mày hấn chau lại, nó không định kể hết cho hấn nghe sao? Tốt! Hấn sẽ dùng biện pháp mạnh khiến nó phải nói hết tất cả.

Hấn liếm lên cái cổ trắng nhẵn của nó. Hôn thật mạnh, đến nỗi để lại một dấu hồng trên cổ nó.

_Tớ đã đánh dấu cậu thuộc chủ quyền sở hữu của tớ!

_Tên biến thái!

Hấn cướp lấy bờ môi anh đào mềm mại, chạc đến khi nó sung lên mới chịu buông ra. Chiếc áo sơ mi của hấn trên người nó bị xé toạc ra vút xuống đất. Thằng này là tên phá hoại quần áo chuyên nghiệp =_=!

Bàn tay to lớn của hấn đang xoa bóp đôi bông mềm mại của nó. Nụ hôn trượt xuống cổ rồi dừng lại trên hạt đào hồng hồng giữa đôi bông. Hấn như đứa trẻ, hết mút rồi cắn là nó vừa khoái cảm vừa đau. Sau khi tác phẩm của hấn hoàn thành cũng lag lúc ngực nó chỉ chút những dấu hôn. Tay của hấn bắt đầu lần mò xuống hoa huyệt ẩm ướt. Nơi đó dịch mật chảy ra lúc nào không biết.

Hấn nâng gối nó lên, rúc mặt vào đó. Hấn mút mát như đang thềm khác mật ngọt bên trong nó. Một dịch mật ồ ạt từ bên trong nó chảy ra, tất cả được hút hết vào cái miệng dâm dục. Rồi khỏi hoa huyệt sung đỏ hấn lại xoa nắn bộ ngực tròn đầy. Hấn bắt đầu đưa từng ngón tay vào bên trong nó. Khoái cảm lan đi khắp cơ thể. Đầu nó như bị tê dại, mọi thứ trước mặt không còn gì cả, chỉ còn khoái cảm dục sôi của đôi thanh thiếu niên.

_Nào, nói hết tớ nghe về tên đó nào!

_Cậu ta ah~ chỉ là bạn thân lâu năm của tôi ah~ thôi!! Giữa bọn tôi ah~ không có gì cả ah~ nó vừa nói vừa rên lên những âm thanh mê người.

_Những lời cậu nói là thật chứ!-hấn nhìn nó dò xét.

_Ah~ thật mà ah~! Chậm thôi ah~

_Vậy tại sao hấn lại gọi cậu là "em yêu"?-lực đạo dưới tay hấn càng ngày càng nhanh.

_Ah~ ai mà biết tên khùng đó ah~

Nhìn khuôn mặt bị dục vọng làm cho mê hồn hấn thiết nghĩ chắc nó không nói dối, nhưng nhìn kiểu gì cũng ra Hàn Thiên Vũ thích Hạ Tâm Tâm.

_Tớ vào đây!

Côn thịt nóng bỏng của hấn vừa mới đi được đoạn đầu đã bị hoa huyệt nó thít chặt. Hấn làm bộ mặt khổ sở nhìn nó.

_Tâm Tâm, đây là lần thứ mấy chúng ta làm tình rồi mà cậu vẫn chưa thích ứng được thế?

_Im đi, ai bảo của cậu to quá làm gì! Đau lắm!

Hấn vuốt nhẹ mái tóc nó, vẫn cố gắng đẩy vào bên trong. Nó túm chặt áo hấn làm phần áo đó bị nhàu nát. Khi đã ngập hoàn toàn bên trong nó hấn nhẹ nhàng ra vào. Lực đạo dần mạnh lên, bên trong nó đã thích ứng được với côn thịt của hấn, cọ sát làm khoái cảm của hấn tăng cao. Cả căn phòng chỉ còn âm thanh rên rỉ và chỗ giao nhau của hai người tạo thành một âm thanh mị dục.

Hấn cúi xuống, hôn triền miên lên môi nó, chà sát nó làm cánh môi anh đào phải sung đỏ lên.

_Tâm Tâm, tớ yêu cậu!-giọng hấn bị dục vọng làm cho khàn đặc.

Dù chìm đắm trong dục vọng nhưng lý trí nó vẫn hoàn toàn tỉnh táo, nghe thấy câu nói của hấn nó quay sang một bên tránh ánh mắt hấn, khuôn mặt ửng hồng giờ lại càng đỏ hơn.

Hắn gác hai chân nó lên vai, tiếp tục nhấp mạnh mẽ vào trong nó. Sự co giật bên trong nó làm hắn sung sướng tột độ.

_Đứng rồi! Kẹp chặt tớ vào!

Hắn sắp ra, nhưng hắn chưa đủ thỏa mãn, hắn rút ra khỏi nó, ngồi ra cạnh giường cổ kìm dòng tinh nóng ẩm trào ra. Nó thấy hắn rút ra thì cảm thấy hụt hẫng, nó bò dậy, áp sát bầu ngực mềm mại vào lưng hắn.

_Câu sao vậy, làm tôi thấy mất hứng quá!!-nó tựa đầu vào lưng hắn.

Cô gái nóng tính này biết làm nũng hời nào vậy?

_Tiếp tục đi, tôi muốn!

Nó quá đáng yêu, không thể kìm chế được hắn ôm nó ngã xuống. Đặt nó trên người hắn.

_Nếu cậu muốn thì chủ động đi!-hắn cười gian.

Mặt nó đỏ lên một chút nhưng nó vẫn cầm lấy cự long to dùng kia đặt vào cửa miệng mình. Nó nhẹ nhàng ngồi xuống, hoa dịch từ bên trong chảy ra làm cái đang ngóc lên của hắn nhóp nhép. Sau một hồi nhét vào nó cũng nuốt chửng được hắn.

_Bây giờ bắt đầu nhấp đi!-hắn như người thầy đang dạy cô học trò nhỏ của mình cách làm tình.

Nó ngoan ngoãn làm theo, trong tư thế chủ động nó cảm thấy rất kích thích, bên trong nó hút chặt lấy hắn. Chưa lần nào hắn cảm thấy sung sướng như lần này. Qua nhiều lần làm tình hắn rút ra một điều rằng: mỗi khi làm tình nó sẽ mất ý thức, chỉ muốn làm đến khi thỏa mãn. Cô gái này thực sự rất nhạy cảm với việc làm tình, không thể để cô gái của hắn rơi vào tay bất kì người khác, đặc biệt là tên Hàn Thiên Vũ đáng ghét đó.

Trong khi hắn đang suy nghĩ miên man thì nó ở trên hắn đang ra sức ra vào. Đồi bông mềm mại cứ nảy lên nảy xuống theo nhịp vận động của nó. Hắn vươn tay xoa bóp ngực nó, bị bóp bất ngờ làm cổ tử cung nó giật một phát, hắn cũng vì thế mà syút nữa thì "ra". Hắn ngồi chồm dậy, ôm lấy vòng eo nhỏ bé của nó, rúc mặt vào khe ngực tinh tế.

_Tớ sẽ ra bên trong cậu!

Vừa dứt lời một dòng tinh ấm nóng màu trắng đục phun thẳng vào sâu bên trong nó.

Cả hai cùng nằm vật xuống giường, thở hổn hển. Nó nằm trên ngực hắn nhưng vẫn giữ chặt lấy hắn ở bên dưới. Nó xoa lên cơ ngực rắn chắc của hắn.

_Chúng ta sẽ có con đúng không?-nó nói nhưng không hề nhìn hắn.

_Ừ! Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc nó.

_Nếu có con thì đứa bé....sẽ.... như....thế....-âm thanh càng về sau càng nhỏ dần.

Nó đã ngủ. Nhìn người trên ngực yên bình ngủ một cổ ấm áp trang ngập trong hắn. Trận hoan ái lúc sáng sớm đã khiến hắn rã rời. Hắn ôm nó rồi chìm vào giấc ngủ.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản đâu!

P/s: chương sau có biến.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hạ tiểu thư có cần tôi giúp gì không ạ?-bà quản gia lễ phép.

_Không cần đâu, cháu làm được mà!-nó tay vừa nấu canh vừa nói.

_Xin hãy để tôi giúp tiểu thư, nếu thiếu gia biết tiểu thư làm mọi việc sẽ trách móc chúng tôi! Coi như tiểu thư thương cái mạng già này đi!

_Haizzz.... Vậy và giúp cháu cất quần áo ngoài sân là được!

_Vâng!!-nói xong và hôn hờ ra ngoài cất quần áo.

"Kính cong" nghe tiếng chuông ngoài cổng một cô giúp việc ra mở cửa. Thấy một cô bé chừng 12, 13 tuổi cô lễ phép.

_Vũ tiểu thư tôi có việc gì không ạ?-cô giúp việc cúi đầu.

_Tôi gặp anh Phong, không liên quan tới cô! Tránh ra!

Vũ Tiểu Hi hất tay cô giúp việc rồi đi thẳng vào trong. Bố mẹ Vũ Tiểu Hi là đối tác làm ăn lâu năm của bố mẹ hần, việc đi vào đây lag chuyện cơm bữa. Nhưng hôm nay tại sao lại chặn cô lại? Nhìn bóng lưng nhỏ bé của Vũ Tiểu Hi tiến vào ánh mắt của cô giúp việc tràn ngập lo lắng: "Hạ tiểu thư đang ở bên trong!"

Bước đến cửa thấy đôi giày nữ Vũ Tiểu Hi hơi ngỡ ngàng. Khi vào trong phòng nhà Vũ Tiểu Hi người thấy mùi đồ ăn, nó khiến Vũ Tiểu Hi thấy buồn nôn. Vào trong phòng bếp Vũ Tiểu Hi thấy một cô gái mặc áo sơ mi nam trường mình đang đảo nồi canh. Mùi càng ngày càng nồng khiến Vũ Tiểu Hi muốn nôn ngay tức khắc, nhưng vì thanh danh của tiểu thư tập đoàn Vũ thị nên Vũ Tiểu Hi cố làm vẻ mặt bình thường.

_Cô là ai? Sao lại ăn mặc như vậy?- Vũ Tiểu Hi khoanh tay trước ngực hỏi lớn.

Thấy có người gọi mình nó quay lại, một con nhóc miệng còn hôi sữa mà dám xấc xược như vậy? Lạnh lùng nhìn Vũ Tiểu Hi một cái nó tiếp tục múc canh ra bát. Thấy nó bỏ mình Vũ Tiểu Hi tức giận đến lời tay nó.

_Nè, tôi hỏi mà không trả lời thế hả!

Bát canh trượt khỏi tay nó và "xoảng".

_Ah~ -hần mở mắt ra.

Chỗ cạnh hần đã lạnh, có lẽ nó rời đi lâu rồi. Bình thường là hần dậy trước nhưng hôm nay lại là nó dậy trước. Có lẽ vì hồi sáng bị nó kích thích đến kiệt sức nên mới ngủ sâu như vậy. Nhìn đồng hồ cuối giường, đã 11 giờ rồi sao?

Một mùi hương thơm phức sục vào mũi hần. Là món canh cá, món hần thích nhất. Ngoài mẹ gần chỉ có nó mới có thể nấu ra món này. Hần vội mặc quần áo rồi đi xuống tầng. Vừa đến nửa cầu thang một cảnh tượng đau lòng đập vào mắt hần.

Chiếc bát rơi xuống vỡ tan. Trong khi Vũ Tiểu Hi lùi lại vì sợ giẫm phải mảnh vỡ thì nó cúi xuống nhặt mảnh vỡ lên, dù nước tràn ra vẫn bốc khói vì nóng.

_Ah~một mảnh vỡ đâm vào ngón tay mềm mại của nó.

Máu túa ra, tràn xuống cổ tay nó.

_Tâm Tâm, có sao không?-hần vội vàng chạy xuống.

Hần chạy đến chỗ đó mặc chi Vũ Tiểu Hi đang hoá đá gần đó. Không ngần ngại hần đưa ngón tay đang chảy máu của nó lên mắt. Lưỡi của hần thật thuần thực, khiến mặt nó đỏ ửng lên. Khi chắc chắn máu không chảy nữa hần mới buông tha cho ngón tay nó.

_Cậu làm gì mà bất cẩn thế!-hần trách yêu-Lần sau như vậy là tớ mặc kệ cậu đấy!

_Biết rồi mà!-nó làm mặt mè.

_Tớ lo lắm đấy!-hần vô thức siết nó vào lòng-Tớ không muốn mẹ các con mình có sẹo đâu!

_Anh Phong!-bị bỏ rơi cuối cùng Vũ Tiểu Hi cũng lên tiếng.

_Em đến đây từ bao giờ thế Tiểu Hi?-giờ hần mới để ý đến Vũ Tiểu Hi.

_Em nghe bác gái nói hôm qua anh bị sốt nên đến thăm!- Vũ Tiểu Hi hơi nhượng ngừng.

_Hôm qua cậu gọi cho mẹ à?-hần quay sang nó.

_Tại tôi nghĩ bác Diệc cũng nên biết việc này, dù sao bác ấy cũng là mẹ cậu mà!-nó ngay thơ nói.

Bà quản gia cất quần áo xong định vào phụ nó thì thấy bát canh vỡ choang trên mặt đất, hần thì nắm chặt ngón tay nó để cầm máu, Vũ Tiểu Hi thì đứng cạnh đó. Bà đến chào hỏi Vũ Tiểu Hi rồi hỏi:

_Thiếu gia, Hạ tiểu thư bị sao vậy ạ?

_Không sao, chỉ bị chảy máu chút thôi!-nó nói.

_Cô là Hạ Tâm Tâm?-Vũ Tiểu Hi ngạc nhiên.

_Phải, là tôi!

_Quả không sai, cô không khác gì một con diêm suốt ngày quẩn lầy anh Phong! Tôi có nghe mọi người trong trường đồn thổi bây giờ chúng kiểm tận mắt mới thấy!-Vũ Tiểu Hi nói lớn.

_Em nói gì thế?-hắn lườm Vũ Tiểu Hi một cái.

_Phong, anh nên tránh xa cô ta ra! Cô ta rất dơ bẩn, cô ta bám anh chỉ vì tiền thôi!

_Em im ngay cho anh!-hắn quay sang nó-những gì Tiểu Hi nói đúng không?

_Cậu không tin tôi!-về mặt của nó lạnh băng như lần đầu nó và hắn gặp nhau.

Nó đẩy hắn ra rồi chạy lên tầng. Nhìn nó chạy đi nhưng hắn lại không đuổi theo, hắn ngồi đó, cơ thể nặng nề. Tại sao hắn lại hỏi nó câu hỏi như thế? Là hắn quá yêu nó hay là do hắn quá đa nghi?

_Phong...

_Em về đi, anh cần yên tĩnh!

_Em.....

_VỀ ĐI!!

Hắn quát lên là Vũ Tiểu Hi giật mình.

_Vậy hôm khác em sẽ tới thăm anh!

Nói xong Vũ Tiểu Hi thất thủ đi ra cửa nhưng trong lòng lại tràn ngập vui sướng. Cô đã khiến cho hai bọn họ hiểu lầm. Bước đầu của cuộc phá hoại tình cảm kia bước đầu thành công.

Hắn lên phòng thấy cửa đang mở, gió từ ban công đang thổi vào, rõ ràng là đang trưa nhưng sao trời lại âm u thế kia? Một dáng hình nhỏ bé trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình đang đứng ngoài đó.

_Tâm Tâm!-hắn gọi tên nó.

Nó quay lại. Hắn khựng lại, hai hàng pha lê trong suốt đang chảy dài trên khuôn mặt băng lãnh kia. Rõ ràng là nó không hề biểu cảm sao trong mắt nó tràn ngập bi thương, nước mắt cứ thế mà không ngừng trào ra.

_Tâm Tâm!-hắn bước gần tới nó.

_Đừng tiến thêm nữa, đừng chạm vào con người dơ bẩn của tôi!-giọng nó bị tiếng khóc làm nấc lên.

Lần đầu tiên hắn thấy nó khóc, mỗi giọt nước mắt nó rơi xuống giống như có hàng ngàn mũi kim đâm và tim hắn.

_Không! Tôi không có đó!-hắn mặt dày tiến thêm mấy bước.

_Đừng nói nữa, Hạ gia nghèo khó chỉ biết bám lấy Trương gia thôi!-càng về sau nó càng hét to hơn-Tôi chỉ là một con diêm đungs lầy cậu chỉ vì TIỀN THÔI!!!!!!-nó bịt tay ngồi sụp xuống hét lên.

Cùng lúc đó một cơn mưa dữ dội ập đến, nước mưa hoà cùng nước mắt nó. Nó ôm gối khóc hài lên trong cơn mưa. Bầu trời bây giờ như tâm trạng nó, mờ mịt, tối tăm.

_Tâm Tâm, tớ xin lỗi, là tớ sai rồi!

Nó ngước lên, hắn đang đứng trước mặt nó, người ướt sũng. Nó vội đứng dậy gạt nước mưa ra khỏi mặt hắn.

_Cậu đang bệnh, đừng dầm mưa!

_Cậu lo lắng cho tớ?-hắn nắm lấy tay nó.

Nó quay mặt đi, gạt đầu. Tầng đá trong lòng hắn được gạt bớt đi phần nào. Hắn kéo nó vào lòng.

_Tớ biết cậu cũng yêu tớ mà!-hắn nhìn và sâu đôi mắt đen máy kia-Tâm Tâm, anh yêu em!

Nói xong hắn cúi xuống hôn lên môi nó. Nó không hề cự quyết, còn vòng tay qua cổ hắn, lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau. Nụ hôn mưa, một nụ hôn vừa có vị ngọt của tình yêu vừa có mùi mặn chát của nước mắt. Cảm xúc nó vô cùng hỗn độn, nó không biết đây là cảm xúc gì, nhưng nó biết nó quan tâm hắn, lo lắng cho hắn và hơn hết nó cần sự tin tưởng tuyệt đối của hắn.

Càng lúc nó càng thấy nặng, hơi thở của hắn thì nóng lên. Hắn có vẻ đang tựa và nó, đầu óc nó quay cuồng, mọi thứ trước mắt mờ đi. Nó cùng hắn khụy xuống, hai thân hình một nam một nữ đang ôm nhau nằm dưới trên ban công dưới trận mưa dữ dội đầu hè.

P/s: chap này hơi ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tiểu Hi, mọi chuyện suôn sẻ chứ?-một cô bé đáng yêu hỏi Vũ Tiểu Hi.

Vừa về đến nhà Vũ Tiểu Hi gọi cho bạn thân của mình là Đỗ Cẩm Chi đến kể chuyện.

_Khá là tốt, cảm ơn cậu đã lam truyền tin tức về cô ta trên trường mình! Nếu không làm sao Phong lại tin tức ngay như vậy!

_Đơn giản mà, chỉ cần nói cho một số người nhiều chuyện là tin tức sẽ lan ngay đi thôi!-Đỗ Cẩm Chi nhếch mép(con nhóc miệng hôi sữa bày đặt làm trò)

_Chi này, nghe nói cô ta ở trường cũng bị ghét lắm sao?-Vũ Tiểu Hi.

_Tớ nghe nói là cô ta suốt ngày bám riết lấy hotboy trường A, học lực rất cao nên người ở đó mới ghét! Đã vậy cô ta lại còn làm ra vẻ mặt khinh bỉ!-Đỗ Cẩm Chi dẫu mồm ra.

_Loại người như cô ta không xứng ở cạnh Phong, chỉ có Vũ Tiểu Hi tớ mới xứng!

_Con kia, mày nghĩ mày là ai mà cứ bám riết lấy Hàn Thiên Vũ thế hả?-một con nhóc đầu đàn quát.

_Tôi không có!-một cô bé yếu ớt đang khụy xuống giữa trời mưa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là những vết bầm tím.

_Hạ Tâm Tâm, để tao nói cho mày biết, loại người nghèo khổ như mày không có cửa mà ở cạnh Hàn Thiên Vũ đâu! Nhanh chóng cắt khỏi mắt cậu ấy cho tao!-con nhóc lại chỉ tay vào mặt nó.

_Nếu tôi nói không thì sao?-nó ngược lên, đôi mắt đen láy của nó lạnh băng, tựa có thể đóng băng người trước mặt.

_Mày.....! Về thôi!-con nhóc nói với đồng bọn.

Khi thấy bọn chúng rời đi nó ngã xuống đất. Trên sân thượng trường tiểu học K, Hạ Tâm Tâm 10 tuổi đang nằm co ro giữa cơn mưa xối xả. Chiếc áo đồng phục đã bị thấm một mảnh đỏ sau lưng. Nó đau đớn, cơn đau từ cột sống lưng truyền đi làm cơ thể nó run rẩy.

_Tâm Tâm, cậu sao vậy?-một âm thanh trầm ấm vang lên.

Hàn Thiên Vũ chạy như bay tới chỗ nó, ôm cơ thể đang run rẩy của nó lên.

_Nhìn tớ đi, nghe thấy tớ nói gì không Tâm Tâm?-Anh hét lên-Máu sao?

Mọi thứ trước mắt nó mờ đi, cái cuối cùng nó nhìn thấy là khuôn mặt lo lắng đầm nước mưa của anh. Máu sau lưng nó tràn ra tay anh, đó là máu ở cột sống lưng. Nguy rồi!!

_Xin các người, đừng đánh tôi nữa!-nước mắt nó trào ra.

Hắn bị nước mắt nó làm cho tỉnh giấc. Nó đang ôm chặt lấy hắn, mặt thì rúc vào ngực hắn. Miệng thì liên tục nói, mắt vẫn nhắm:

_Xin các người...đừng... đánh.... nữa....

Hắn siết chặt lấy nó, nó khóc hắn lại đau. Thấy nó ngừng khóc, hắn mới nói lỏng vòng tay. Hắn nhẹ nhàng hôn lên trán nó. "Cô nhóc này lại nằm mơ ác mộng rồi!". Cảm thấy ấm áp nó từ từ mở mắt ra. Nó thấy hắn đang ôn nhu nhìn nó. Nhớ lại chuyện lúc sáng nó đẩy hắn ra rồi nằm vật ra bên cạnh. Cả người nó nặng nề, mệt mỏi, trán thì nóng ran lên.

_Sao trán mình nóng thế nhỉ?-nó sờ tay lên trán.

_Lại còn hỏi!-Chị hấn từ ngoài đi vào-chị mà không về hai em định dầm mưa ngoài đó cả chiều thật à?

_Hai em đang sốt, chị gọi điện báo cho trường hai em rồi! Cứ yên tâm ở nhà dưỡng bệnh!-chị hấn tiếp.

_Tâm Tâm...-hấn rụt rè.

_Cảm ơn chị đã nhắc em!-nó quay sang chị hấn.

_Vậy hai em nghỉ ngơi đi, chị cũng về ngủ đây! 22 giờ rồi! Nếu đói xức gọi bà quản gia!

_Vâng!

Nó xoay lưng vào hấn.

_Tâm Tâm!

_.....-nó bợ.

Hấn lần tới ôm nó từ phía sau. Nó cứ mặc kệ hấn, không tiếp nhận cũng không phản kháng. Biết nó vẫn giận chuyện hồi sáng nhưng trên trường hấn đồn rất nhiều tin đồn về nó. Nghe nói nó thường hay đến bar làm thêm, lại hay qua lại với những người đàn ông. Hấn không biết nên nghe ai, hấn quen nó mới hơn 2 tháng, không thể hiểu hết nó được. Trừ phi.....

Ánh nắng ấm áp rọi vào phòng. Đầu nó đau như búa bổ, cả người thì như bị cái gì đó đè nặng lên. Là tên khốn nạn hôm qua ngủ trên người nó. Nhìn khuôn mặt say ngủ của hấn bỗng lòng nó quặn thắt lại. Tại sao hấn lại không tin nó chứ? Hấn nói yêu nó mà? Hay là hấn nói dối? Các câu hỏi cứ quanh đi quẩn lại trong đầu nó.

Nó nhìn ra ban công, mưa đã tạnh nhưng cơn mưa trong lòng nó vẫn ồ ạt. Nó bắt đầu cảm thấy lạnh đăm với mọi thứ từ bao giờ nhỉ? Có lẽ là từ lúc nó 10 tuổi, sau trận đòn dưới mưa và hậu quả cho tài năng của nó, nó thấy mọi thứ sụp đổ trước mắt. Tấm vé săn lạn của tương lai của nó bị hủy đi, bạn bè xa lánh dần, từ đó nó chỉ biết vui đầu và học và được kết quả như ngày hôm nay. Dù vậy nhưng vẫn có tên ngốc suốt ngày bám lấy nó, nó càng đẩy anh càng sát lại gần. Rõ ràng anh là người chủ động bám nó nhưng dưới con mắt của bọn con gái thì là nó suốt ngày bám anh không rời. Gia thế của nó không có gì tốt cả, nhờ có sự giúp đỡ của anh nó mới có thể và được trường A. Nó không giận anh khi do anh mà nó bị các bạn gái xa lánh vì anh là người bạn đầu tiên cũng là người bạn thân thiết nhất của nó. Nó thực sự rất quý anh. Anh là người nó không muốn có cũng không muốn mất.

Người trên người nó chuyển động, hấn từ từ mở mắt. Mới sáng sớm tinh dậy tưởng được nhìn thấy khuôn mặt đánh yêu của nó, ai ngờ bây giờ hấn lại thấy một làn mặt băng lãnh. Hấn chợt thấy rung mình, cái nhìn này còn lạnh hơn cả lúc sáng. Hấn chống tay nên nhìn nó ở dưới.

_Tâm Tâm, chuyện hôm qua tớ không cố ý.....

_Quản gia Hồng, cháu đói rồi có gì ăn được không ạ?-nó quay ra cửa gọi.

_Thưa tiểu thư, thức ăn đã chuẩn bị sẵn rồi ạ!-bà quản gia từ ngoài đi vào.

Nó chui qua khe tay hấn bước xuống giường. Áo sơ mi của hấn được thay bằng cái đầm của chị hấn, nhìn bóng lưng nó rồi đi tìm hấn chợt đau thắt. Không chờ đợi gì thêm hấn nhanh chóng theo nó đi xuống tầng. Con sốt trần lên cơn sốt, cả cơ thể hấn như có tảng đá đè xuống, mãi hấn mới lê xuống phòng bếp. Nó đã yêu vị ngồi ăn. Giờ cũng 10 giờ rồi, chị hấn thì đi làm, bố tới công ti, mẹ tới bệnh viện. Bữa sáng chỉ có nó và hấn. Hấn kéo ghế ngồi đối diện nó, nó vẫn cầm đầu vào ăn và làm lơ hấn. Hấn gấp một miếng thịt để vào bát nó:

_Cậu ăn nhiều vào cho chóng khỏe!

_.....-nó vẫn tiếp tục ăn.

Khi đã ăn xong bát cơm nó đứng dậy đi lên tầng. Hấn nhìn bát cơm nó, miếng thịt hấn gấp cho nó vẫn còn nguyên trong bát, nó chả đụng vào tí nào. Nó định bợ hấn thật sao? Hấn cũng chả thiết ăn nữa, hấn ăn qua loa rồi lên phòng cùng nó.

Mở cửa vào phòng không thấy nó bên trong, hấn chợt dạ. Nó đâu rồi? Hấn nháo nhác đi tìm nó, hấn chạy ra sân trước, sân sau, hỏi tất cả người giúp việc. Cuối cùng bác làm vườn bảo hình như thấy nó trên sân thượng. Hấn vội vàng chạy lên tầng 5, một thân hình mảnh khảnh đang đứng trên thành lan can.

_Tâm Tâm, đừng nói với tớ là cậu sẽ nhảy thật nha!

Nó vẫn im lặng, và tiếp tục đứng đó, hấn không dám tiến thêm bước nào vì sợ nó nhảy thật. Đứng nhìn nó một lúc, nó mới nhẹ nhàng đi xuống.

_Tâm.....

Nó lướt qua hắn như hai người xa lạ. Hắn định nắm lấy tay nó thì nó hất tay lên và đi thẳng xuống lầu. Hắn như đứng hình tại chỗ, sao nó có thể đối xử với hắn như vậy chứ? Hắn sai rồi, hắn sai thật rồi! Tại sao hắn lại hỏi nó thế chứ? Hắn yêu nó thì hắn phải tin tưởng ở nó chứ, hắn đã lấy trình nó thì hắn phải có trách nhiệm với nó chứ, hắn thật tồi tệ!

Hắn lại chạy xuống cùng nó.

_ Bà Hồng, Tâm Tâm đâu rồi? -hắn hỏi.

_ Tiểu thư ra vườn tưới hoa rồi ạ!

Hắn chạy như bay ra vườn, vừa ôm xong mồ hôi hắn nhể chạy chảy ra, khuôn mặt thì trắng bệch. Hắn thất thểu tới gần chỗ nó thì khụy xuống. Nghe tiếng động nó quay ra thì thấy hắn đang nằm dưới đất, mồ hôi thì tã ra, mặt trắng bệch.

_ Trương Thanh Phong, cậu sao vậy? Tỉnh lại đi! -nó lo lắng.

_ Nè, trả lời tôi đi chứ! Trương Thanh Phong đáng ghét! -nó lay lay hắn.

_ Cậu dám nói chồng mình đáng ghét sao? -hắn chợt nắm lấy tay nó.

_ Cậu?

_ Tâm Tâm, nghe tớ nói! Cậu phải nghe tớ giải thích! -hắn cố biện luận.

Khuôn mặt lo lắng của nó thay bằng khuôn mặt lạnh tanh như lúc sáng. Nó đứng dậy, định rời đi thì bị hắn ôm chặt từ đằng sau. Hắn quay nó lại, hôn ngấu ngiến lên môi nó. Nó không chống cự, không phản kháng. Thấy nó không biểu cảm hắn buông nó ra.

_ Tâm Tâm! Hôm qua là tớ sai rồi! Đáng lẽ tớ không nên hỏi cậu, tớ phải tin tưởng cậu mới đúng! Tâm Tâm, tớ sai rồi!

_ Chúng ta có quen nhau sao?

Cậu hỏi của nó như con dao cứa vào tim hắn. Cánh tay hắn đặt trên vai nó rơi xuống. Hắn nhìn nó, đôi mắt bị thương. Hắn quỳ xuống dưới chân nó.

_ Tâm Tâm, xin đừng đối xử với tớ như vậy? Tớ sai rồi, tớ xin lỗi. Cậu có thể đánh tớ, có thể chửi tớ, nhưng xin cậu đừng lạnh nhạt với tớ như thế! Tớ đau lắm!

Bất chợt, hai hàng thủy tinh từ mắt hắn tràn xuống. Thường thường nam nhân rất khó rơi lệ, nhưng hắn lại khóc trước nó. Nó không mắng hắn, không trách hắn mà lạnh nhạt với hắn, như vậy quả là cực hình!

_ Xin cậu đấy! Đừng như vậy nữa!

Hắn ngẩng mặt lên, hắn chợt sững lại. Khuôn mặt nó cuối cùng cũng biểu cảm rồi, môi nó mím chặt, đôi lông mày thanh tú nheo lại, đôi mắt dầm lệ, tràn ngập bi thương. Hắn đứng dậy, gạt nước mắt ra khỏi mắt nó. Hắn ôm chầm lấy nó, siết chặt, chỉ sợ không ôm chặt nó sẽ khóc to hơn. Nó ôm chặt lấy eo hắn, gào khóc:

_ Tên khốn nạn Trương Thanh Phong! Tôi ghét cậu, tôi hận cậu! Sao cậu lại không tin tưởng tôi chứ? Tôi quan tâm cậu vậy, lo lắng cho cậu như thế mà cậu lại nghĩ tôi là người như thế thật sao?

_ Tâm Tâm! Là tớ sai rồi! -hắn.

_ Rõ ràng lần đầu tiên của tôi là do cậu lấy đi mà cậu vẫn nghĩ tôi là một con điểm ư? Cậu thật bỉ ổi, cậu là tên bỉ ổi!

_ Phải, tớ bỉ ổi, tớ rất bỏ ổi!

Hắn và nó cứ đứng ôm nhau như vậy một lúc. Chính ngay tại lúc này đây, hai trái tim như hoà vào làm một, cảm xúc trộn lẫn. Tình yêu là thứ cần sự tin tưởng tuyệt đối của nhau. Đừng bao giờ nghi ngờ người mình yêu, bởi đó không phải là tình yêu chân chính!

"Kính Coong" chuông cửa Hạ gia vang lên. Bà Hạ từ trong nhà chạy ra thấy một thiếu niên ăn mặc chỉnh tề đứng trước cổng, bà vui vẻ bước ra.

_ Vũ, cháu tới có việc gì không? -bà Hạ.

_ Cháu nghe nói Tâm Tâm bị sốt nên tới thăm! -anh lễ phép.

_ À, con bé không có ở nhà! Khi nào con bé về bác sẽ báo cho cháu! -bà Hạ hiền từ.

_ Sao cậu ấy lại không có nhà ạ? -anh ngạc nhiên- Cậu ấy đang bị sốt

mà!

_ Con bé đang ở Truong gia! Có gì cháu đến đó thăm con bé!-bà Hạ.

_ Cháu cảm ơn bác!

Chào anh bước lên xe, đóng cửa cái rầm. Hai tay anh nắm chặt lại. Tên Truong Thanh Phong chết tiệt, nó mà xảy ra mệnh hệ gì anh sẽ không tha cho hần. Nhưng có điều anh không hiểu, dù biết Truong gia có quan hệ thân thiết với Hạ gia nhưng không thân đến nỗi để Hạ Tâm Tâm đến ở cùng hần như thế? Thật là rối rắm quá mà! Chờ ngày mai đi học anh phải hỏi lại rõ với nó. Nhưng tên khốn nạn đó sẽ lại đi cùng nó tới trường, anh lại phải giả bộ không quen hần. Không thể để nó biết anh là trùm trường được.

Trong vườn hoa rực rỡ của hần, hai con người đang đứng ôm nhau, họ đều đang khóc. Sau một hồi nghe hần giải thích nó mới chịu tha thứ cho hần.

_ Tâm Tâm, tớ hứa tớ sẽ tin tưởng cậu!-hần thở thê.

_ Uhm! Tôi cũng sẽ tin tưởng cậu!

Thật hạnh phúc, hần yêu nó, không cần biết nó có tình cảm với hần hay không, nhưng chỉ cần có nó cuộc sống của hần đã thực sự nở hoa. Không có nó hần thấy mọi thứ như sụp đổ trước mắt, nếu một ngày nào đó nó biến mất hần không biết sẽ phải làm sao nữa. Hần sẽ lật tung đất nước này để tìm nó về chăng?

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

_ E hèm!! Máy ngày nay mãi cây Tokyo Ghou nên quên mất mình phải viết truyện.

_ Ahhihi, đã có kết quả tho cấp III, mị được 39,3 điểm. Đỗ cao luôn a~

_ Mị thấy mị xàm quá nên đăng truyện đây!!!

_ Bạn nào đó thích đoán bạn cứ đoán nha!! Mị sẽ viết thật khó đoán! Á hí hí!!

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

_ Tâm Tâm! Dậy đi nào, trễ học giờ!-hần lay lay nó.

_ Một quá! Im đi!-nó hất tay hần ra.

_ Muộn học là kệ cậu đấy! 5 phút nữa vào lớp rồi!-hần nhìn đồng hồ.

Nó choàng dậy, nhìn đồng hồ mới 6 giờ, nó giận đến tỉnh cả ngủ. Lờm hần một cái nó đi vào nhà vệ sinh. Nhìn thấy nó hậm hực, hần đột nhiên phì cười. Giờ hần đã hiểu, hần quá yêu nó chứ không phải hần đa nghi.

_ Tớ hứa, tớ sẽ không phản bội cậu đâu!-nhìn nước xả trong phòng tắm hần tự nhủ.

Hôm qua vừa mưa xong hôm nay thời tiết thật tốt. Đúng là sau cơn mưa trời lại sáng:

"Hết mưa là nắng hừng lên thôi

Hết buồn là vui vốn lẽ đời"

(Mị trích thơ Hồ Chí Minh a~)

_ Tâm Tâm, đêm qua chưa thỏa mãn, hay lag chúng ta làm tại đây đi!-hần cúi sát xuống cô gái đứng trong lòng mình nói nhỏ.

Nó đang quay lưng vào hắn và nhìn ra bên ngoài. Nó định nói gì đó thì thấy sau lưng mình có cái gì đó đang nổi lên. Nó sợ hãi, cái này đêm qua đã làm nó vật lộn đến 2 giờ sáng. Vậy mà hắn chưa thỏa mãn sao? Tên này đúng là cầm thú mà!

Hắn quay đầu nó lại, điên cuồng cắn nát. Khi thấy nó không thở được nữa mới thả nó ra. Một tay hắn xoa xoa đôi bông đầy đặn, một tay lần mò xuống chỗ không nên lần mò. Hôm nay chuyến tàu khá rộng, mọi người đứng tản mát ở nhiều nơi, hắn và nó có chỗ riêng tư và thoải mái để thực hiện nghĩa vụ tạo ra em bé.

Ngón tay hắn bên trong nó đã ướt nhẹp.

_Oa, cậu ướt hết rồi này!-hắn cười-Vợ tớ thật dâm dăng.

_Tại cậu....tại cậu hết!-nó chống lên cánh cửa.

_Tớ vào nha!

Vừa nói xong cái dục vọng cương cứng tiến thẳng vào hoa huyệt ẩm ướt. Ngực nó bị ép vào cửa kính. Tư thế này thực sự rất kích thích. Ban đầu hắn còn nhẹ nhàng càng về sau càng mạnh.

_Ah~ âm thanh kiều mĩ thoát ra từ chiếc miệng khiêu gọi.

_Nói tớ biết, cậu cảm thấy thế nào?-giọng hắn khàn đặc.

_Ah~ Kimochi~(v~, ọe)

Mỗi lần hắn đẩy vào là ngực nó lại bị ép chặt vào tấm kính. Hắn lấy một chân nó vòng qua eo mình. Hoa huyệt của nó căng rộng hết cỡ giúp hắn ra vào dễ hơn.

"Tách.....Tách" dịch mật yêu thương chảy xuống sàn tàu. Mỗi lần ra vào của hắn lại đem đến cho nó sự khoái cảm tột cùng. Hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt kiều mĩ của nó, nó vốn rất xinh nhưng khi làm tình thì còn xinh hơn gấp bội. Cả hai cơ thể hoà quyện vào nhau, lửa tình sục sôi trong cơ thể hai người.

_Tâm Tâm, sinh con cho tớ!-hắn gấp gấp.

_Ừm!-ý thức nó hoàn toàn chìm đắm trong dục vọng.

Hắn đẩy hông nhanh hơn, cự long trong người nó căng lên sau đó phun ra một thứ dịch màu trắng đục. Dù đã ra nhưng hắn vẫn không rời khỏi nó, cứ ôm nó trong tư thế như vậy.

Đã tới trạm dừng mời quý khách xuống tàu ạ

Lúc này hắn mới nuốt tiếc rời khỏi hoa huyệt ẩm ướt kia. Không có hắn giữ tinh dịch từ trong nó chảy xuống sàn tàu.

_Trương Thanh Phong chết tiệt, cậu nhất định phải chịu trách nhiệm đây!-nó ráp mặt vào cửa kính.

_Được rồi vợ yêu, tớ sẽ chịu trách nhiệm mà!-hắn cúi xuống ôm nó vào lòng.

Cách cửa mở ra, hắn lại diu nó ra ngoài. Bước đi trong sân trường nhưng chẳng ai thèm để ý đến họ, bây giờ họ đang phải cắm đầu vào ôn thi cấp III. Đến lớp đã có một bóng dáng quen thuộc đứng chờ nó ở cửa lớp.

_Em yêu tới rồi sao?-anh bước gần đến chỗ nó.

_Tới rồi!-nó tươi tỉnh-Hôm qua có chép bài hộ tôi không thế?

_Yên tâm, tôi chép đầy đủ mà! Chữ cũng cực đẹp luôn đấy!-anh giơ ngón trỏ lên.

Nó phì cười rồi đi vào lớp cùng anh. Hắn lại như không khí nhỉ nó đi vào nhưng hôm nay hắn lại thấy rất vui. Nó nói nó sẽ không phản nộ hắn, hắn tin như vậy. Hắn mỉm cười rồi gọi tài xế riêng tới trường nó đón.

Vừa tới trường B, Vũ Tiểu Hi đã chạy tới cầu tay hắn.

_Anh Phong, chào mừng anh tới trường!

Hắn giắt tay Vũ Tiểu Hi ra rồi đi đến chỗ Tiêu Từ Quân đang chờ. Hai người quàng vai bá cổ nhau đi lên lớp. Đi đến đâu cũn ng có học sinh cả giáo viên cũng phải cúi đầu chào hắn.

_Tiểu Hi, tưởng thành công mà! Sao anh ấy lạnh nhạt vậy? -Đỗ Cẩm Chi khoanh tay nhìn Vũ Tiểu Hi.

Vũ Tiểu Hi siết chặt tay, khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận. "Hạ Tâm Tâm, chắc chắn cô đã khuyển rừ anh Phong, tôi sẽ không tha cho cô đâu!"

Các tiết học trôi qua thật nhanh chóng. Hôm nay tiết cuối giáo viên bận nên trường nó được về sớm. Soạn lại cặp sách nó phát hiện nó cầm nhầm sách hần. Hôm qua nghe hần nói môn này học vào tiết cuối chắc giờ mang qua vẫn kịp. Nhưng cái quan trọng là....nó không biết trường hần ở đâu cả.

_Nè, Hàn Thiên Vũ, biết trường B ở đâu không?-nó quay sang anh đang nhét sách ở bên cạnh.

_Biết!-nghe nói hỏi anh hơi chột dạ nhưng vẫn giữ bình tĩnh-Cậu đến đó làm gì?

_Tôi cầm nhầm sách của Trương Thanh Phong, định nhờ cậu chở tôi qua đó đưa sách cho cậu ta!-nó trả lời một cách rất tự nhiên.

Mặt anh đen sì. Biết thừa là hần và nó ở chung nhà nhưng lại còn chung phòng nữa chắc? Rõ ràng nó và hần hay gây gổ vs nhau như thế làm sao có thể thân tới nỗi cùng phòng nhỉ? Nam nữ thụ thụ bất thân mà? Thấy anh không trả lời nó gọi:

_Ê, có định đưa tôi đi không đó?-nó nghiêng đầu.

_Được!-anh cười, một nụ cười giả tạo.

Trên xe.....

_Ê Tâm Tâm, cậu ở cùng nhà tên đó à?-anh hỏi.

_Ừ!-nó nhìn ra ngoài.

_Gia đình cậu nợ tên đó gì sao mà phải tới đó ở vậy?-anh đùa cợt.

_Ừ! Tôi nợ cậu ta ba năm Cao trung!-nó nói nhưng mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa kính.

_Cái gì?-anh ngạc nhiên.

_Cậu ta giúp tôi học tại Cao trung S, tôi phải ở nhà cậu ta để trả nợ!

Rõ ràng anh cũng đủ sức nuôi nó mà. Thậm chí nó không cần đi học anh cũng có thể chăm lo cho nó cả đời cũng được mà(mị thấy có gì đó sai sai). Anh tiến sát lại gần nó, kề sát mặt vào tai nó.

_Tâm Tâm....

_Tớ tới rồi đúng không?-nó chỉ tay rồi quay đầu lại.

Đầu nó đập vào đầu anh làm anh đau chết ngất. Đầu nó làm bằng bê tông chắc?

_Ừ!-anh xoa đầu.

_Xin lỗi nha! Giờ cậu ngồi chờ, tôi vào trong, lát nữa ra! Đừng bỏ tôi về trước đấy, biết chưa!

_Ừ!

Hần chống tay vào thành xe nhìn bóng lưng nhỏ bé đi khuất sau cánh cổng lớn.

_Nếu cậu chủ thích cô ấy thì cậu nên nói ra! Nếu một ngày nào đó cậu thấy cô ấy hối hận cũng không kịp đâu!-bác tài xế lên tiếng.

_Nhất định tôi sẽ có được cô ấy!

Nó bước vào sân trường, vì đang trong giờ ra chơi sân trường vô cùng nhộn nhịp. Chắc không thể tìm thấy lớp hần ở chỗ này đâu, chắc phải đi hỏi thôi. Nghĩ là làm, nó đi hỏi.

_Em gái tới đây tìm ai sao?-một âm thanh khá trầm vang lên.

Nó quay lại, đó là một nam sinh có mái tóc vàng(thằng này nhuộm), đôi mắt nâu trông khá đẹp. Có thể nó khuôn mặt người này rất điển trai.

_Bộ nhìn tôi giống em gái lắm hả?-nó lạnh lùng.

_À, hoá ra là bằng tuổi sao? Nhưng trông người nhỏ nhắn vậy hay tôi cứ gọi là em gái nha!-người đó cười cười.

_Tuyệt!-nó định rời đi nhưng nghĩ tên này biết lớp hần nên nó hỏi-Cậu biết lớp của Trương Thanh Phong ở đâu không?

_Biết! Người yêu cậu ta sao?-Người đó cúi xuống.

_Không, người quen thôi!

_Đi theo anh, anh chỉ cho em gái!

Nó ngoan ngoãn đi theo người đó dẫn đến lớp hần. Người đó rất cao, cũng phải xấp xỉ hần, nó chỉ cao đến vai hần thôi. Đến một lớp học người đó đi vào trong rồi hét lớn:

_Ê, Phong, có gái xinh tới tìm mày này!

Hần đang mãi nghĩ tới nó, kệ người đó và tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

_Kệ, không gấp!

Người đó mất kiên nhẫn đi xuống bàn hần đập bàn.

_Tên chết bầm này! Rốt cuộc mày ăn cái gì mà gái đẹp đến tìm đều không gấp thế?

_Tiêu Tử Quân, mày im mồm cho tao!-hần đứng dậy sốc cổ áo Tiêu Tử Quân lên.

_Mày bình tĩnh nào! Em này xinh cực hình như là học trường A hay sao ấy!

Nghe vậy hần buông áo Tiêu Tử Quân và chạy ra cửa lớp. Một dáng người nhỏ nhắn quen thuộc đang đứng ở cửa. Là nó, nó tới tận đây tìm hần. Hần vui sướng chạy đến ôm nó trước sự ngỡ ngàng của cả lớp.

_Buông ra tên khốn!-nó đẩy hần ra.

Cả lớp ngỡ ngàng hiệp hai.

_Tìm tớ có chuyện gì không?-hần tuân lệnh buông nó ra.

_Hôm qua cầm nhầm vở cậu nên giờ đem trả!-nó chìa ra trước mặt hần một quyển sách.

_Thì ra là cậu cầm, làm tớ lo lắng chết!-hần cúi xuống, thì tham vào tai nó-Đêm nay tớ phải phạt cậu!

_Im đi, Trương Thanh Phong chết tiệt-nó đỏ mặt đẩy bần ra rồi chạy đi.

Gần đúng đó tự cười một mình. Tất cả hành động của hai người đều lọt vào hai con mắt. Phía trước là bước chân của nó, phía sau là một loạt tiếng bước chân.

Khi xuống đến một quãng khá vắng trên sân trường nó nghe thấy tiếng gọi:

_Mày là Hạ Tâm Tâm!

Nó quây thì thấy một đám học sinh toàn là nữ, chắc tầm năm nhất hoặc năm hai gì đó. Trời bỗng âm u, từng hạt mưa tí tách rơi xuống. Nó lạnh lùng đáp:

_Phải, là tôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

Trời rả rích mưa. Tiếng chuông vào lớp đã vang lên nhưng trên sân trường trung học B vẫn khá "nhộn nhịp". Một đám học sinh nữ lao lên, đưa túm tóc, đưa xé áo, đưa tát, đưa đập.

_Hừ, tưởng cô ta là học sinh năm tư chứ! Ai ngờ yếu hơn cả bọn mình!-một con nhóc vừa tát nó vừa nói.

Cả cơ thể nó mềm nhũn, mặc cho bọn nó hành xác. Trời mưa to nhưng lại không có sấm. Một cước phi thẳng tới má nó làm khoé miệng nó rỉ máu. Nó chợt nhớ tới cảnh 5 năm trước. Cũng một ngày mưa như thế này, nó cũng bị hành như thế này với một lý do y hệt ngày đó. Ông trời đối xử thật bất công

với nó!

Anh ngồi trong xe chờ thấy trời mưa mà nó chưa ra, anh thấy bồn chồn lo lắng. Anh rất sợ, anh sợ cảnh 5 năm trước lại tái diễn. Nó nằm trong vũng máu, cơ thể run rẩy, anh rất sợ ngày đó sẽ lặp lại. Không nghĩ ngợi gì anh mở cửa đi thẳng vào trong trường. Trời mưa như trút nước, khuôn mặt điển trai của anh đã ướt. Đang lo lắng đi tìm nó anh chợt dừng lại với hình ảnh trước mắt. Anh như đứng hình tại chỗ, đôi chân tưởng như bị hoá đá. Cảnh tượng đau khổ 5 năm trước một lần nữa hiện về trong mắt anh.

Nó nằm sõng soài trên sân trường. Chiếc áo đồng phục của nó bị rách một vài mảnh, quần áo nó nhem nhuốc. Chắc là chỉ bị đánh thôi, không thể nghiêm trọng như ngày đó đâu. Anh chạy như bay tới chỗ nó.

_ Tâm Tâm, tỉnh dậy đi! Nói chuyện với tớ đi nào! Đừng ngủ như thế mà!

Anh nói như khóc. Không thể ngồi đây và gọi nó như thế được. Hắn bế nó lên xe rồi chạy một mạch tới bệnh viện của nhà anh.

_ Mau làm cô ấy tỉnh dậy! Nếu không các người không còn cái đầu trên cổ đâu!-anh bế nó chạy vào hét ầm lên.

Sau 30 phút kiểm tra tổng thể cơ thể nó. Ông bác sĩ ra ngoài, khuôn mặt vô cùng lo lắng.

_ Nói nhanh, cô ấy có làm sao không?-anh túm áo ông bác sĩ.

_ Xin cậu chủ bình tĩnh! Cô ấy bị trật khớp ở đầu gối! Việc đi lại...sẽ khó khăn.

Anh sững sờ, buông cổ áo ông xuống. Không thể nào! Còn nghiêm trọng hơn ngày hôm đó sao? Rốt cuộc nó đã làm gì mà ông trời lại đối xử với nó như vậy? Tại sao lần nào nó cũng phải hứng chịu nỗi đau! Nó có làm gì sai đâu chứ, nó rất tốt mà! Dù nó có vô tình với mọi thứ đi chăng nữa thì cũng tại cuộc sống đã khiến nó như vậy! Anh phải làm sao để bảo vệ nó đây?

_ Liệu phẫu thuật có thể giúp cô ấy không?-anh cúi gằm mặt xuống, mái tóc che đi phần nào đó cảm xúc của anh.

_ Có thể nhưng chi phí rất cao!

_ Tôi sẽ trả, vì tôi có trách nhiệm với cô ấy mà!-anh cười nhưng không thể che đi sự đau thương trong ánh mắt đó.

_ Vâng, tôi sẽ cố gắng hết sức thưa cậu chủ!

Nó được đẩy vào phòng phẫu thuật. Anh đi đi lại lại bên ngoài, lòng thấp thỏm lo lắng.

Hắn tan trường về nhà nhưng không thấy nó, hỏi quần gia thì bà ấy không thấy. Bố mẹ hắn thì suốt ngày đi làm ăn với đối tác, không mấy khi ở nhà. Hắn lo lắng gọi chỉ Tiểu Tử Quân, bắt phải tìm ra nó. Đang trong lúc lo lắng không biết nó đã đi đâu hắn nhận được một cuộc gọi từ Tiểu Tử Quân.

_ Đã tìm thấy, có một cô gái tên Hạ Tâm Tâm vừa được cấp giấy chứng nhận phẫu thuật tại bệnh viện Hàn Thương!

_ Ồ, biết rồi!

Hắn nói xong thì cúp máy, lao ra xe chạy thẳng tới bệnh viện Hàn Thương. Không khỏi lo lắng. Tại sao nó phải phẫu thuật? Nó đã xảy ra mệnh hệ gì sao?

Chiếc siêu xe dừng tại bệnh viện Hàn Thương. Hắn như tên điên lao ra khỏi xe chạy đến phòng phẫu thuật. Thấy anh đang đứng ở đó hắn tiến đến túm cổ trong sự ngỡ ngàng của anh.

_ Trương Thanh Phong, sao cậu tới đây?

_ Trả lời tao, tại sao Tâm Tâm phải đi phẫu thuật? Mà đã làm gì cô ấy?-hắn như mất kiểm soát.

_ Cái này phải hỏi cậu mới đúng! Tôi thấy cô ấy bị thương trong sân trường cậu đấy!-anh bình tĩnh nhưng vào đôi mắt nảy lửa của hắn.

_ Cái gì?-hắn buông tay-Rõ ràng lúc đưa sách cho tôi cô ấy vẫn ổn mà!

Cánh cửa mở ra. Ông bác sĩ ra ngoài lau mồ hôi.

_ Cô ấy sao rồi!-anh và hắn cùng đồng thanh.

_ Mọi chuyện đã ổn, còn chờ vào ta chỉ của cô ấy mà thôi!

Một ý tá kéo giường bệnh của nó ra chuyển vào phòng hồi sức. Anh và hắn cũng leo đèo theo sau. Nó nằm trên giường, hai bên là hai anh chàng có thể lực tầm cỡ quốc gia ngồi kề cạnh.

_ Hàn Thiên Vũ, rốt cuộc cô ấy bị làm sao?-hắn hỏi.

_ Cô ấy bị trật khớp đầu gối! Rất khó đi lại nhưng đã được phẫu thuật rồi!-anh nhìn nó nhưng vẫn nói.

_ Tại sao hai người lại sống chung?-anh hỏi tiếp.

_ Trả nợ!-hắn đáp cộc lốc.

_ Đừng ép cô ấy! Tôi sẽ trả tiền thay cô ấy! Để cô ấy trở lại nhà đi!

_ Chuyện tôi không đến lượt cậu phải quyết!-hắn nhìn anh, mắt hong viền đạn.

_ Cậu không hề hiểu gì về cô ấy! Cậu có quyền gì bắt cô ấy phải làm theo những gì cậu muốn!-anh dần mất điềm tĩnh.

_ Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời!-hắn khề vén sợi tóc dính vào má nó-Cậu thì hiểu cô ấy lắm nhỉ?

_ Tôi và cô ấy làm bạn thân 12 năm! Cậu quen cô ấy mấy tháng?-anh nắm chặt tay.

Hắn chợt khựng lại. 12 năm, quả nhiên, 12 năm bao giờ cũng khác 2 tháng. Thảo nào, dù có bức hắn đến đâu nhưng khi gặp anh nó cũng tươi cười.

_ Tôi biết bố mẹ chúng ta là đối tác làm ăn, khi chúng ta tiếp quản tập đoàn chắc vẫn sẽ hợp tác! Nhưng chúng ta vốn không hợp, tôi muốn cậu đừng có áp bức người trong lòng tôi thêm chút nào nữa!-anh nhìn hắn.

_ Cô ấy là người trong lòng cậu thì theo cậu tôi là gì của cô ầu?-anh kiêu ngạo nhìn hắn-Là chồng tương lai đấy!

_ Cái gì?

_ Không có thời gian ở đây đôi co với cậu! Thấy vợ tôi đã không sao tôi thấy yên tâm rồi!

Hắn đứng dậy rồi đi ra cửa phòng. Anh nhìn hắn ra ngoài mà thấy khinh bỉ, miệng thì nhận nó làm vợ mà không chăm sóc tí nào đã đi về. Hắn ra cửa khuôn mặt lập tức đanh lại. Hắn rút điện thoại gọi cho Tiêu Từ Quân.

_ Điều tra vụ việc một nữ sinh trường A bị bạo hành tại trường mình!

Không nghe đầu dây bên kia trả lời hắn đã tắt máy. Nhất định hắn phải làm rõ việc này, không thể để nó chịu oan uổng được. Dù mới quen nó 2 tháng nhưng không phải là hắn không hiểu nó. Có một số điều về nó mà anh không thể biết được.

_ Tâm Tâm, tớ sẽ bảo vệ cậu! Vì tớ là người chịu trách nhiệm với cậu mà!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

16/6/2018 21:10

_ Ai zà, cày xong Tokyo Ghoul mị lại cày Attack on Titan. Mãi cày anime quên mất phải viết truyện! Nếu mị có ra chậm thì xl nha!!

_ Khi nào cái chọn ảnh bìa dc 100 lượt cmt thì mị sẽ chốt đồ ảnh! Tình hình là nhiều người thích ảnh 3 nhì! Mọi người cho ý kiến nha, mị ngán ảnh hiện tại rồi!

_ Mị định đăng thêm truyện 18+ nhưng cày anime thâu đêm suốt sáng chắc không đăng được mất! Chờ mị đến khi vào lớp 10, bớt cày anime mị sẽ đăng thêm!

_ Ai hóng truyện 18+ của mị nào?

_ Xàm quá, vào truyện đề!

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

Nó khẽ mở mắt, mùi thuốc sát trùng sục vào mũi nó. Cả căn phòng là một màu trắng tinh, tay trái nó khẽ nhói lên. Có người đã ngủ trên tay nó cả đêm. Nó vuốt lên mái tóc người đang nằm, chắc người ấy đã chăm sóc cho nó nên đã ngủ ngon ở đây.

_Trương Thanh Phong, dậy đi! Ngủ ở đây dễ cảm lạnh lắm!

Nghe tiếng động anh tỉnh dậy. Nó tưởng anh là Trương Thanh Phong sao? Anh đã chăm sóc cho nó cả đêm ở đây mà nó lại nghĩ anh là tên vô dụng kia sao?

_Hàn Thiên Vũ? Là cậu sao?-thì ra là nó nhận nhầm người-Sao tôi lại ở đây?

_Cậu bị thương nên tôi đưa cậu tới bệnh viện?

_Làm phiền cậu rồi!-nó khó khăn ngồi dậy, ngó nghiêng-Chỉ có cậu ở đây thôi à?

_Cậu tìm Trương Thanh Phong à?-anh biết thừa-Hôm qua cậu ta có tới nhưng đã về rồi!

_Ừ! Thấy phiền không? Đang yên đang lành lại đi chăm sóc người khác cả đêm!-nó vỗ vỗ vai anh.

_Người khác là ai chứ?-anh nắm tay nó-Cậu là bạn thân của tôi mà! Bạn thân nhất của tôi!

_Ừ! Tôi là bạn thân cậu mà! Nhưng bao giờ tôi mới được ra viện thế? Tháng sau thì rồi!

_Chắc hôm nay cũng xuất viện được rồi! Bây giờ, cậu kể chuyện cho tôi nghe tại sao cậu lại bị như vậy!

_Cái quái gì?-hắn tức giận hất hết sách vở trên bàn.

_Phong, bình tĩnh nghe tao nói tiếp!-Tiêu Tử Quân vỗ vai hắn-Đứa nhóc tao đang giữ nói nó vốn thích mày, hôm đó nó thấy mày và Hạ Tâm Tâm thân thiết nên cô ta đã gọi người tới hội đồng nó!

_Tao có gì mà thích! Tao thấy tao có đẹp quái gì đâu!-hắn khó hiểu.

_Phong ngốc à, mày có biết 1/4 gia sản nhà mày có thể cho người khác một cuộc sống an nhàn đến già không thể! Bọn con gái vây quanh mày phần lớn là vì tiền mà thôi!-Tiêu Tử Quân lắc đầu.

_Bọn tham tiền! Thật may khi tao yêu một cô gái không quan tâm tiền bạc!-hắn xoa cằm

_À mà, cô gái đến tìm mày hôm qua là Hạ Tâm Tâm thật sao? Cô bé đó xinh thật đấy! Tao tưởng cô ấy là học sinh năm nhất cơ!

_Cô ấy là của tao, nếu này dám đụng tới một sợi tóc của cô ấy thì chấm dứt tình bạn 15 năm này đi!-hắn lạnh lùng.

_Ok ok! Tao biết rồi ạ!-Tiêu Tử Quân đỏ mặt hời hợt.

_Tâm Tâm, hãy để tôi bảo vệ cậu!-anh nắm chặt bàn tay búp măng của nó.

_Không cần đâu! Tôi hoàn toàn ổn mà!-nó rút tay lại nhưng anh lại nắm chặt tay nó hơn nữa.

_Tâm Tâm, làm bạn suốt 12 năm qua tôi nhận thấy.....tôi.....tôi..... TÔI THÍCH CẬU!

_A, Trương Thanh Phong!-nó giật mình.

Anh quay lại, hắn đã đứng ở cửa từ lúc nào. Mặt hắn hiện ra ba vạch đen, hình như còn viết cả chữ lên đó: "tao sẽ giết mày". Anh vẫn không thay đổi sắc mặt, anh đứng lên, tay rút túi quần. Hắn cũng không lảng tránh ánh mắt của anh, cả hai đứng nhìn nhau một lúc, tựa như đang đánh nhau bằng mắt. Còn nó, nó thấy hắn đi vào trước khi anh nói "tôi thích cậu" nên nó không nghe thấy. Thấy hai người họ cứ "đánh nhau" như vậy, nó thấy rất ngọt ngào. Nhưng không biết nói gì cả.

_Hàn Thiên Vũ, sáng nay cậu không định đi học à? Còn Trương Thanh Phong nữa, hôm nay cậu xin nghỉ à?-nó cố gắng giảng hoà.

_Xin nghỉ hết rồi!-Anh và hắn đồng thanh quát vào mặt nó.

Hai người lại tức giận tiếp tục công việc "đánh nhau". Nó quá ngán ngẫm rồi, có ai biết nó là hủ không vậy? Một con nghiện truyện như nó mà không ghép đôi hai tên này với nhau mới là lạ.

_Nè nè, mấy ông! Tôi ngồi đây mà mấy ông coi tôi là người vô hình đó hả? Mấy người tiếp tục đứng đó liếc mắt đưa tình đi, tôi ra ngoài hít thở!-nó vừa nói vừa bò ra khỏi giường.

_Cẩn thận!

Cả hai cùng lao vào đỡ nó. Có lẽ hần may mắn, người đỡ nó trước là hần. Anh đứng hình, chỉ biết đứng đó nhìn hần diu nó đi. Nhìn cảnh nó và hần vừa đi vừa chạnh chọe khác hần với anh, anh thấy con tim như thắt lại.

"Tâm Tâm, có phải là tôi đến muộn không?"

Hần cùng nó ra sân hóng gió, ở đây thường có rất nhiều bệnh nhân qua lại, nhất là vào tầm sáng sớm như thế này.

Trương Thanh Phong, hôm qua sao không ở lại với tôi mà đi về thế hả?-nó liếc hần --.

_Câu trách tớ vì đã không ở bên cậu hả? Vậy để đền bù hôm nay cho tớ ở cạnh cậu cả ngày đi!-hần ôm nó vào lòng.

_Cậu.... Trả lời câu hỏi của..... um.....um.....

Hần lập tức cướp lấy bờ môi anh đào tái nhợt sau khi phẫu thuật. Dù không căng mọng như ngày thường nhưng nó vẫn cuốn hút hần. Sợ nó không thờ được hần chỉ hôn nhẹ ở ngoài môi. Khi hần vừa rời môi nó thì đã ăn trọn một cái xoa "yêu thương" vào bụng. Hần đau đón ôm bụng nhưng một tay vẫn ôm em nó.

_Đau lắm đâu cậu biết không hả? Có ai hành thích chồng mình như cậu không thể?

_Cho chừa tội hôn trộm tôi!

Anh đứng gần đó, thấy hết cảnh thân mật của hai người. Trái tim anh như bị bóp nghẹt, nó đau đến mức muốn vỡ vụn. Anh quen nó 12 năm, thích nó 4 năm nhưng không bằng 2 tháng gặp gỡ của nó và hần. Là hần nhanh miệng nói yêu nó trước hay tại anh nói thích nó muộn màng? Là do anh tới muộn hay là do hần đến trước? Bàn tay anh bất giác xiết chặt. "Trương Thanh Phong, những gì cậu cướp từ tôi, tôi sẽ lấy lại hết!"

Vì cuộc phẫu thuật thành công nên chiều hôm đó nó được xuất viện. Nó về nhà vui như lợn về chuồng, vì nó ghét mùi thuốc sát trùng. Cũng chính cái mùi đó phần nào đã tạo nên Hạ Tâm Tâm bây giờ. Nó lao đến giường hần nằm phịch xuống. Nó cực thích giường của hần, vừa rộng lại vừa êm.

_Bác sĩ nói chân cậu chưa khỏi hẳn, không nên chạy nhảy nhiều!

_Biết rồi mà!

Nó vừa quay đầu lại đã thấy mặt hần đang kẻ sát. Xém tí nữa thì môi kẻ môi. Nó quay mặt sang chỗ khác tránh ánh mắt tràn ngập dục vọng của hần. Đêm qua không có nó hần đã thức trắng cả đêm để kìm chế dục vọng của mình. Hôm nay nó đã trở về, hần nhất định phải hành xác nó.

_Chân tôi chưa khỏi, chưa chạy nhảy được thì chuyện ấy chắc cũng không thể làm được nhỉ?-nó rụt rè.

_Chuyện ấy là chuyện gì?-hần ngheo nó.

_Cậu biết thừa còn hỏi!-mặt nó đỏ ửng.

_Tớ không biết thật mà! Nói rõ ra đi!-hần tiếp tục.

_C.....Cái chuyện mà cậu hay làm vào buổi tối đấy!-mặt nó như quả cà chua.

_Bọn mình thường làm gì vào buổi tối?-hần tiếp tục giả nai.

_Cái chuyện..... vợ chồng hay làm đó!-nó hét lên.

Hần phì cười, vén nhẹ lọn tóc trên má nó rồi hôn vào đó một cái "chụt".

_Tuân lệnh vợ yêu!

_Tiểu Hi, cách này không thông minh tí nào cả? May mà cô ta không nói ra kẻ chủ mưu!-Đỗ Cẩm Chi nhăn mặt.

_Là tớ suy nghĩ không chu đáo rồi! Tớ sẽ không để cô ta cướp Phong của tớ đi như vậy được! Giúp tớ đi Tiểu Chi!-Vũ Tiểu Hi lay lay tay Đỗ Cẩm Chi.

_Im nào để tớ nghĩ! Ăn chút bánh đi, dạo này cậu lười ăn lắm đấy!-Đỗ Cẩm Chi lo lắng.

_Tớ không ăn đâu! Ăn vào lại nôn!-Vũ Tiểu Hi lắc đầu.

_Có cách hay rồi đây, nhưng chuyện này có khi sẽ khiến cậu hối hận nhưng nó sẽ được món lời lớn nha!-Đỗ Cẩm Chi cười ranh ma.

(Hime ERK: Con nhóc miệng búng ra sữa đòi lên mặt dạy dỗ chị. Đây tuổi gì em?)

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

17/6/2018 14:30

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

Chiếc xe đen tuyền dừng lại trước một biệt thự sang trọng. Anh vừa bước vào cửa đã có hai cô giúp việc ra đón. Anh gạt đầu cho qua rồi đi thẳng lên tầng 3. Anh mở cửa một căn phòng rồi bật điện trong đó lên. Các đèn lần lượt chiếu sáng cả căn phòng tối om. Trong anh bây giờ cũng tối đen như căn phòng này trước đó, nhưng căn phòng thì có thể chiếu sáng bằng điện nhưng anh thì được chiếu sáng bằng gì? Anh bước vào đó, trầm mặc, không khí im ắng, nơi này ngoài anh và bố mẹ thì không ai được phép vào.

_Anh à, anh đã từng nói với em nếu em thích cô ấy thì hãy nói ngay với cô ấy đi! Em đã nói rồi!-anh quý xuống, khuôn mặt đối diện với sàn nhà.

_Nhưng có phải là em đã tới muộn không anh? Cô ấy đã thích người khác rồi!-mắt anh ướt nhoè.

_Em bên cạnh cô ấy 12 năm, cũng là người bạn thân duy nhất của cô ấy! Và cô ấy cũng là người mà em yêu nhất!-một giọt chất lỏng trong suốt rơi xuống sàn.

_Anh nói với em, có chuyện gì khó khăn cứ tới tìm anh, anh sẽ làm tất cả để giúp em! Bây giờ em rất hỗn loạn, em cần anh giúp! X....xin a.....anh, XIN ANH NÓI GÌ ĐI CHỨ? ĐỪNG CÓ Ở ĐÓ MÀ CƯỜI CHỨ? -anh ngẩng mặt lên hét to.

Trước mắt anh là một tấm ảnh được đóng khung vàng, trong bức ảnh đó là một chàng trai tầm 20 tuổi đang nở một nụ cười tỏa nắng. Nước mắt anh cứ thế mà không ngừng chảy xuống. Người ta nói nam nhân rất khó rơi lệ nhưng anh đã khóc. Anh khóc vì người con gái anh yêu suốt bốn năm và khóc vì người anh trai đã mất. Ông trời dần dần cướp đi từng thứ quý giá của anh, đầu tiên là cướp đi cô em gái sinh đôi mới lọt lòng chưa thấy mặt, sau đó lại cướp đi người anh trai mà anh yêu quý nhất, và rồi người con gái anh yêu suốt bốn năm trời bị thằng khốn Trương Thanh Phong mang đi mất. Tất cả, tất cả vụn khỏi tay anh một cách nhanh chóng, dù có trăm phương nghìn kế cũng không giữ lại được.

Anh gục xuống, hét lên trong tuyệt vọng. Suốt 15 năm nay, bố mẹ anh đã cho người đi khắp nơi để tìm ra em gái mất tích của anh nhưng kết quả chỉ là con số không. Tìm kiếm rồi lại kiếm tìm, nhưng kết quả vẫn chỉ có một. Rốt cuộc Hàn gia có tội tình gì mà con cháu Hàn gia đều lần lượt ra đi như thế?

Nếu không thể có được nó một cách quang minh chính đại liệu anh có thể có nó một cách dơ bẩn không? Đem nó quay trở về bên anh bằng một hành động bẩn thỉu, liệu đó là một ý kiến hay? Còn gì đau khổ hơn là yêu đơn phương, yêu rồi lại nhìn người mình yêu đến với người khác. Nếu bốn năm trước anh thích nó thì đó chỉ là rung động đầu đời nhưng bây giờ anh đã bắt đầu bước vào tuổi trưởng thành và anh có thể khẳng định, anh yêu nó đó là một tình yêu đích thực. Cái anh cần không phải thể xác nó mà cái anh cần là trái tim của nó. Có được nó nhưng trái tim nó lại hướng về người khác thì anh thà nhìn nó hạnh phúc cùng người nó yêu còn hơn. Nhưng anh không thể, anh đã quá yêu nó rồi, anh yêu nó 4 năm trời, còn hấn, hấn mới yêu nó được mấy tháng? Tình yêu là đến trước thì thắng chậm bước thì thua sao? Rốt cuộc anh phải làm sao đây?

_Á.....hah.....hah.....!-nó ngồi bật dậy thờ dốt.

Nó vừa gặp ác mộng, một ác mộng đáng sợ. Mồ hôi nó nhễ nhại, quay sang hấn đang lục đục tỉnh dậy. Nó hi vọng giấc mơ đó không phải hiện thực.

_Cậu sao vậy?-hấn ôm nó-gặp ác mộng sao?-hấn ân cần

_Tôi.....!-nó ôm chầm lấy hấn-Trương Thanh Phong, tôi sợ lắm! Thực sự rất sợ!

_Có tớ ở đây rồi, đừng sợ nữa!-hấn vuốt lưng nó-Tớ sẽ bảo vệ cậu mà!

Áo ngủ của hấn bị ướt một mảng. Đang yên đang lành sao nó lại gặp ác mộng chứ, lại còn khóc lớn như vậy! Chẳng lẽ ngày trước nó đã gặp điều gì xấu mà bây giờ lại sợ hãi như vậy? Mãi suy nghĩ người trong lòng hấn đã say ngủ, trên khoé mắt vẫn đọng lại chất lỏng trong suốt. Hấn hôn lên đó rồi ôm nó nằm xuống và chìm vào giấc ngủ.

Thấm thoát đã một tuần trôi qua, hấn thấy rất là lạ. Rõ ràng từ lúc rước nó về nhà hấn với nó đã vật lộn mấy trăm hiệp mà nó chưa động tĩnh gì thế nhỉ? Hấn nghĩ chắc do hấn chưa cố hết sức.

Hấn và nó đến trường, nó bảo hôm nay nó có bài thi nên tới sớm, gần không cần vào trong lớp cùng nó. Vâng lời nó, hấn tiếp tục đi chuyển tàu tiếp theo còn nó thì đi vào trường, hớn hờ như con đờ.

_ 1.....2.....3.....!-nó đến thăm

_ Tâm Tâm, tới rồi hả?

Anh chạy như bay tới chỗ nó rồi ôm chầm lấy nó, như kiểu mẹ con lâu ngày gặp lại. Từ hôm nó phẫu thuật sáng nào anh cũng vậy. Nó cũng thành thói quen, cứ đếm 1,2,3 lập tức anh sẽ nhảy ra và ôm chầm lấy nó. Sở dĩ ngày nào cũng phải đuổi hấn đi trước, nếu để hấn thấy cảnh này rồi nói con ghen thì người chết vào ban đêm chỉ có nó.

Làm xong bài thi nó ngửa cổ ra sau ghế. Bỗng anh xuất hiện làm nó tí bỏ nhào ra sau.

_ Đến giờ cơm trưa rồi, xuống canteen đi!-nói xong anh nắm tay nó lôi sênh sếch đi.

Lấy xong phần ăn của mình hai người chọn chỗ khuất rồi ngồi tán gẫu.

_ Nè, cậu sẽ thi trường gì thế?-anh nhét một thìa cơm vào mồm.

_ Tất nhiên là cao trung S rồi! Dù sao cũng có người chu cấp tiền, tội gì không học!-nó từ tốn ăn rau.

_ Trường mình cũng là trường liên thông này, sao không học ở đây đi!-anh quơ quơ cái đũa.

_ Người chu cấp chỉ chu cấp cho tôi học tại cao trung S thôi! Ở đây thì...cậu bao tôi học nhé!-nó đùa.

_ Ok, chỉ cần em yêu muốn tôi sẽ lo hết!-mắt anh sáng lên.

_ Đùa thôi! Tất nhiên là tôi sẽ học tại cao trung S rồi! Học xong ở đó tôi sẽ kiếm nghề rồi cưới chồng! Đủ tiền tôi sẽ trả cậu tiền cậu bao tôi ăn trưa 4 năm qua!-nó ăn xong đặt đũa xuống khay.

_ Vậy cưới tôi đi! Không cần phải kiếm tiền trả nữa! Tôi nuôi cậu!-nụ cười trên môi anh không hề thuyên giảm.

_ Còn lâu nhé! Chúng ta đơn thuần chỉ là bạn thân thôi! Chỉ là bạn thôi!-nó cố tình nhấn mạnh chữ "bạn thân".

Nói xong nó bê khay đã hết đi.

_ Chúng ta chỉ là bạn thôi sao? Tôi nhất định sẽ khiến cậu phải trở thành của tôi!-anh nhìn nó.

"Reng....Reng" tiếng chuông kết thúc ngày học vang lên. Nó và anh lại như hai con khỉ đuổi nhau chạy toán loạn trên sân trường. Bao nhiêu kẻ nhìn theo mà thấy khó chịu.

_ Bắt được em yêu rồi nhé!-anh ôm chặt lấy nó.

Dù có chạy như thế nào đi chăng nữa nó cũng không thể chạy thoát khỏi anh. Giống như là đã sắp đặt trước vậy.

_ Em yêu này, cậu có thấy trên khuôn mặt chúng ta có rất nhiều điểm chung không?-anh chỉ vào mặt mình.

_ Có á?

_ Nhìn kĩ xem, mắt chúng ta, miệng chúng ta rất giống nhau đúng không?-anh hí hôn.

_ Giống thì đã sao?-nó vênh mặt.

_ Người ta nói những người giống nhau là có duyên phu thê đó!-anh cười lớn.

_ Vớ vẩn!-nó đẩy anh ra rồi chạy trước.

Anh nhìn nó chạy đi rồi cười. Hi vọng một ngày nào đó ông trời sẽ se duyên cho mình. Nó đến sân ga, đợi tàu rồi đi về nhà.

Hôm nay có vẻ đông hơn mọi ngày, nó bị ép sát vào cánh cửa. Nó thấy hình như mông nó đang bị ai đó bóp. Vừa định quay lại xem tên lưu manh nào giờ trò, lập tức môi nó bị cướp mất. Chiếc lưỡi ẩm ướt lùa vào miệng nó, khuấy đảo, cắn mút. Sau một hồi lưu luyến nó đã dứt được ra.

_ Ah...Trương Thanh Phong!

Hấn cười nhìn nó. Tay hấn bắt đầu lần mò nơi vòng một bị ép chặt. Nó bắt giác rên rỉ một tiếng.

_ Tâm Tâm, đừng phát ra âm thanh nếu cậu không muốn bị tó "ăn" ở chỗ này!-giọng hấn khàng đục.

_ Thôi đi! Hôm nay đông người, về rồi tính!

Nghe vậy hấn lập tức thả tay. Nó ngu người rồi, lát về không biết cách chuồn thì chỉ có chết thôi. Nó thờ dài ngao ngán.

Đã tới trạm dừng mời quý khách xuống tàu ạ.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

_Quản gia Hồng, cháu về rồi!-nó vừa hét lên vừa chạy lên phòng.

Nhìn thấy nó toan loạn chạy lên tầng hấn cười sảng sặc lên. Gật đầu cho câu chào của mấy cô giúp việc hấn đi lên phòng. "Cô ngốc này, phòng đó là của ai mà trốn được!".

Nó chạy vào phòng đóng cửa cái rầm rồi thờ hồng hộc. Nó khoá trái cửa rồi ung dung ngã lưng xuống giường. Nó vung vẩy trên cái giường rộng kinh khủng này. "Bà đi cá" sắp tới thăm nên cái lưng của nó đau như muốn gãy.

_Tên Trương Thanh Phong đáng ghét! Tôi khoá cửa rồi, xem cậu vào kiểu gì?-nó nhắm mắt tự mãn.

_Cậu nghĩ đây là phòng của ai hả?

Nó đang hưởng thụ thì một hơi nóng phả vào má nó làm nó giật mình. Mở mắt ra là khuôn mặt của hấn đang ghé sát mặt nó. Mắt thì đỏ lên, giống như là sói sắp ăn thịt cừu con.

_S.....a.....o.... c.....ậ.....u.... v...à...o.....được..... đây?-nó lắp bắp lùi ra sau.

_Đây là phòng tớ, tất nhiên tớ có chìa khoá dự phòng!-hấn tung cái chìa khoá nhỏ trong tay lên.

_Biến thái!

_Tại cậu làm tớ biến thái đấy! Nào! Tiếp tục chuyện trên tàu!-hấn tiến tới, ép nó sát vào tường.

_C.....chuyện gì chứ?-nó hoảng sợ.

_Nếu quên tớ sẽ làm cậu nhớ ra!

Vừa nói hấn thì tay vào vấy nó xoa bóp nơi đầy đà của nó. Nơi đó thật mềm, hấn nhào như nhào bọt làm móng nó đỏ ửng lên. Tiếp sau đó hấn kéo cổ chân nó xuống làm cơ thể nhỏ bé của nó phải đối diện với thân thể cường tráng của hấn. Hấn rúc đầu vào cổ nó, liếm lấy những giọt mồ hôi mặn chát.

_Vướng víu!

Một phát hấn đem chiếc áo đồng phục của nó xé làm đôi, cúc áo bắn hết ra. Hấn nhìn xuống đó rồi giật mình.

_Cậu.....không mặc áo ngực sao?-hấn ngơ ngác.

_Tại...cậu đốt hết rồi còn gì! Tôi....phải mặc vậy...thôi!-mặt nó phỉm hồng.

_Tớ xin lỗi! Mai nghỉ chúng ta đi mua đồ cho cậu!-hấn mằn lên đôi bông.

_Không cần, tôi đi cùng chị cậu là được!-nó từ chối.

_Không được! Tớ phải đi mua đồ cho vợ tớ!

Không muốn nghe nó từ chối hấn cướp lấy bờ môi anh đào kia hôn ngẫu nhiên. Nó đang chống cự hấn, hàm răng cắn chặt không cho lưỡi hấn tiến vào.

_Há miệng ra!-hấn ra lệnh.

_Không!-nó ương bướng.

Lông mày hấn nhăn lại, rồi hấn nhớ ra một điều rất quan trọng. Hấn chọc vào eo nó một cái. Nhân lúc nó cười hấn lập tức đưa cái thứ mềm mềm ẩm ướt vào miệng nó. Khuấy đảo bên trong để tìm chiếc lưỡi rụt rè. Hấn tham lam mút hết mật ngọt trong nó, một hương vị đặc trưng của riêng nó. Khi thấy mặt nó đỏ lên vì hết đường khí hấn mới thả ra lại còn để lại một sợi chỉ bạc. Tay hấn luồn vào chiếc váy, xoa xoa hoa huyết của nó ngoài lớp vải mỏng.

Nó phải mặt dày đi mượn quần nhỏ của chị hần, nó không thể chỉ mặc mỗi váy tới trường, còn áo nhỏ thì chả có cái nào của chị hần nó mặc vừa cả, cái nào cũng bị chật.

Khi thấy ngoài quần đã ẩm ướt hần xé phăng chiếc quần đi rồi đưa một ngón tay vào. Hần có biết hần vừa làm gì không thể, hần vừa xù quần của chị hần đấy! Nơi đó của nó chảy ra dịch mật yêu thương làm ngón tay hần ướt nhầy. Hần đưa thêm ngón thứ hai vào.

_Ah~

_Câu thật chặt!

_Ah~ im đi ah~

Âm thanh dâm mỹ của nó làm vật nhỏ trong quần hần phồng lên, một cảm giác khó chịu. Hần rút hai ngón tay ở trong nó ra khiến nó thấy hụt hẫng, hần cúi xuống đưa lưỡi quét vào hoa huyết của nó làm cơ thể nó run lên từng hồi.

_Ah~

Hần đưa lưỡi vào bên trong, bên trong nó vừa nhỏ vừa chặt, chiếc lưỡi vừa vào đã bị quần chặt. Cảm giác thỏa mãn từ đầu lưỡi lan đi làm thiên long thêm căng ra.

_Tâm Tâm, tớ chịu hết nổi rồi!

Hần khéo khoá quần, cái đó....nó đang...."chào cờ". Nó nhìn thấy mà mặt trắng bệch ra, sao hôm nay nó lại to như vậy chứ? Nếu to như vậy nó sẽ rách mất.

_D....dừng lại đi Trương Thanh Phong! Nó sẽ rách mất!

Hần nào nghe thấy gì nữa, dục vọng đã bao phủ lý trí hần. Hần lập tức nhét cái to lớn của hần vào hoa huyết của nó.

_Ah~

Vẫn chỉ và được cái đầu hoa huyết nó đã thít chặt. Hần vẫn tiếp tục nhét vào. Khi vào được hai phần nó cảm thấy hình như đã chạm đến tử cung.

_Ah~ sâu quá rồi~~ ah~~~~

Hần nhẹ nhàng rút ra nhét vào. Mỗi lần như vậy bụng nó lại nhô lên một khoảng. Khi nó đã thích ứng được với kích cỡ của hần thì hần bắt đầu luân động nhanh hơn. Nó đang bị dục vọng vui lấp, miệng liên tục rên những âm thanh mỹ miều.

_Ah~ chậm....lại....ah~ nhanh quá~ ah~

Nó càng kêu chậm, hần càng làm nhanh. Hần đã nhịn từ trên tàu đến khi về nhà, chắc khó chịu lắm. Thế nên bây giờ hần mới phóng túng như thế.

Hần gác hai chân nó lên vai rồi tiếp tục ra vào. Dịch nhờn nó tiết ra kết hợp với sự va đập tại ra một âm thanh vô cùng kì quái mà ai nghe thấy cũng phải "lên tỉnh".

Vật lớn nó gần 10 tư thế hần mới ghé sát vào tai nó thì thầm:

_Tớ sẽ ra bên trong cậu!

Một trận cao trào phun vào trong nó, tất cả của hần nó nuốt trọn. Hần nằm vật ra cạnh nó, cùng thở. Lần này có lẽ là lần hần thỏa mãn nhất chăng? Nhìn ra đồng hồ, cái quái gì, vậy mà hần và nó làm tình gần 2 tiếng sao? Vậy mà đã 5 giờ rồi. Nó nằm thờ hòng học bên cạnh, quay lưng vào hần. Hần vươn tay vuốt tóc cho nó rồi hôn lên cái má nhẵn bóng.

_Tâm Tâm, hãy mang thai con của tớ!

Nó túm chặt ga giường, không đáp lại. Hần nghĩ nó mệt không muốn nói, hần bế nó lên rồi mang vào phòng tắm. Hôm nay hần không tắm chung mà ra ngoài làm việc hối lỗi. Hần nhặt từng chiếc cúc áo trên sàn và khâu lại cho nó. Hần mở ngăn kéo tủ tìm kim, nhưng hần lại tìm thấy một thứ còn đáng giá hơn cả kim.

Mọi người đoán thử xem, Trương Thanh Phong tìm thấy cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Mở ngăn kéo ra hắn nhìn thấy một vỉ thuốc đang dùng dở. Hắn nhìn thấy mà biến sắc, bàn tay hắn siết chặt. Nó đang tắm nhận thấy một ánh mắt như lửa đang soi vào mình thì rung mình một cái. Nó nghĩ mình bị ảo giác rồi. Nó đứng dậy, mặc quần áo ngay ngắn rồi đi ra ngoài.

Nó vừa đi ra ngoài thì một vật sắc nhọn ném vào mặt nó, bên má nó bị xước nhẹ. Máu từ đó nhỏ xuống, mặt nó vẫn không hề biến sắc. Nó biết hắn vừa ném cái gì, tại sao hắn lại ném và tại sao hắn lại tức giận. Hắn hăm hăm tiến tới trước nó, chống tay cái "rầm" vào cửa phòng tắm.

_Hạ Tâm Tâm!-hắn nghiêng răng gằn từng chữ.

_Có chuyện gì không?-mặt nó không cảm xúc.

_Giải thích đi! Tại sao cậu lại làm vậy? NÓI!-hắn quát lên.

_Tôi không có gì để giải thích! Tất cả đều giống như những gì cậu thấy!-nó chui qua tay hắn rồi đi ra từ quần áo.

Hắn lao tới, ấn nó vào tường cái rầm. Lưng của nó nhói lên, 5 năm nhưng nó vẫn chưa khỏi hẳn.

_Tại sao cậu lại uống thuốc tránh thai!-hắn ép nó vào tường.

_Tôi không muốn có thai lúc này!-nó cố kìm giọt nước mắt sắp rơi xuống.

_Có con với tớ khiến cậu khó chịu lắm đúng không? Hay là cậu muốn bỏ đứa bé là Hàn Thiên Vũ?

_Trương Thanh Phong! CẬU QUÁ ĐÁNG VỪA THÔI!-nó hét lên. Thôi rồi, nước mắt lại rơi rồi-Tôi còn phải đi học, tôi còn có tương lai...hic.... tôi không muốn làm và mẹ già suốt ngày ở nhà chăm con! Tôi còn có đam mê, còn khát vọng! Cậu có quyền gì mà bắt tôi sinh con cho cậu rồi vùi lấp ước mơ của tôi chứ?-nó khóc nức lên, từng lời nó nói như lưỡi dao cứa vào tim hắn.

_....-hắn không biết nói gì cả.

Hắn ôm chặt lấy nó, mặc cho nó đấm, nó càu, nó xé. Hắn vẫn cứ mặt dày ôm lấy nó. Nó túm lên áo hắn khóc nức nở.

_Tâm Tâm! Đừng khóc nữa! Tớ đau lắm!

_Đáng ghét! Cậu luôn..hic.. ép buộc tôi làm theo ý cậu! Tôi không muốn mang thai, không muốn làm mẹ! Hic.....

_Được! Được! Chiều ý cậu! Tớ sẽ không trách cậu! Tớ xin lỗi! Tớ không nên tức giận! Tớ sai rồi, là tớ sai rồi!

Hắn nhẹ nhàng buông nó ra nhưng vẫn ôm lấy nó. Hắn lấy ngón cái quét đi vệt máu trên má nó.

_Ah~ đau

_Tớ xin lỗi, tớ nặng tay quá!

Hắn lấy lưỡi liếm lên vết xước. Hắn lấy tay gạt nước mắt nó đi. Từ lúc gặp hắn nó đã khóc 2 lần rồi. Hắn tự hứa sẽ không để nó khóc thêm một lần nào nữa! Lần này hắn lại sai thật rồi! Hắn lại làm nó tổn thương lần nữa! Tại sao cứ mỗi lần hắn nổi giận hắn lại làm nó tổn thương, lại làm nó khóc? Hắn là một kẻ tệ bạc, hắn chỉ biết nghĩ tới bản thân hắn, chỉ quan tâm đến suy nghĩ của mình, chỉ biết tới sự thỏa mãn của mình mà không hề quan tâm đến nó. Nó và hắn không có giây phút yên bình nào bên nhau lâu dài cả, luôn có một tác động nào đó khiến hắn và nó bất đồng quan điểm. Chẳng lẽ là ông trời không se duyên cho hắn và nó chăng? Ông trời chỉ là viết ra số phận cho hắn và nó nhưng người tạo nên số phận mới là nó và hắn. Dù có sắp xếp như thế nào đi chăng nữa hắn nhất định sẽ khiến nó phải yêu hắn, khiến nó không thể rời xa hắn. Nếu nó có biến mất khỏi mắt hắn thì hắn cũng sẽ lật tung cả đất nước này lên để tìm nó về bên hắn bằng được.

Cùng lúc này tại Hàn gia....

Làn khói trắng nhà vào không khí và lan tỏa ra không trung, một mùi hắc khó chịu xộc vào mũi người người. Anh-Hàn Thiên Vũ đang hít từng hơi thuốc, đầu anh như muốn nổ tung. Bao nhiêu kỉ niệm cùng nó, bao nhiêu niềm vui với nó kể cả những lúc nó buồn, mọi thứ đang ùa về. Tất cả hiện lên mồn một tro tâm trí anh.

Anh rất yêu nó, rất yêu, nhưng nó nào biết được tình cảm của anh. Nó chỉ để ý tên Trương Thanh Phong đáng ghét đó. Anh uống rượu để quên nhưng anh lại không say, giờ anh chỉ còn cách hút thuốc, để khói thuốc làm mờ đi tình cảm anh dành cho nó. Hoa đào trong vườn rụng ngày càng nhiều, tình yêu anh dành cho nó ngày càng đáng lên.

Đã 4 năm trôi qua, anh đã yêu thầm nó suốt 4 năm nhưng anh lại không nói ra. Có phải tại anh quá hèn hay tại anh chưa đủ dũng khí?

Cánh cửa phòng anh khẽ mở ra, một người đàn ông trung niên nước vào, khuôn mặt chứa nhiều điểm không hài lòng. Ông tiến đến chỗ chiếc ghế xoay đang quay mặt ra hành lang tầng 3.

_Tại sao con lại hút thuốc?-giọng ông không tức giận.

_Con chỉ muốn mượn nó để quên đi một số thứ thôi!-anh khẽ đáp.

Ông Hàn kéo chiếc ghế gỗ ngồi cạnh anh, lấy một điếu thuốc ra và châm lửa.

_Con tưởng mẹ cấm bố hút thuốc rồi mà!-anh quay sang.

_Hút thuốc một mình không vui đâu, để bố hút cùng con! Thỉnh thoảng trốn mẹ con làm vài điếu trốn mẹ con cho thoải mái!-ông Hàn nhả một làn khói vào không khí.

_Con vì chuyện của cô gái đó mà hút thuốc sao?-ông Hàn vẫy vẫy cây thuốc.

_Hừm, Thiên Minh nó cũng từng nói với con là nhanh chóng bày tỏ với con bé đi mà con vẫn chưa dám, bây giờ nói ra là cũng muộn màng rồi!-ông Hàn tiếp tục rít một hơi thuốc nữa.

_Nếu lúc đó con nghe lời anh thì bây giờ có lẽ con cũng không phải ngồi đây xàm xí với bố nhỉ?-anh vút điếu hút hết đi rồi châm điếu tiếp theo.

_Con thật giống bố của ngày xưa!-mẹ ngày trước bố cũng bày tỏ với mẹ con quá muộn màng, nhưng cuối cùng bố vẫn có được mẹ con! Mà lại có một cách quang minh chính đại, lúc đầu mẹ con xong chống cự bố, dần dần bà ấy dần thay đổi, và khi Hàn Thiên Minh anh trai con ra đời, tình cảm bố mẹ ngày một nồng ấm hơn! Như con thấy đấy, đêm nào mẹ con cũng cầu xin bố đừng lại!-Ông Hàn tự hào vuốt cằm.

_Không ngờ bố mình lại là một người tự luyện!-nói rồi anh đứng dậy.

_Nếu con muốn giành lại Hạ Tâm Tâm một cách minh bạch!-ông không hề quay đầu lại-Thì hãy làm một trận quyết đấu sạch sẽ với người đó đi!

Anh khựng lại một chút rồi tiếp tục đi thẳng ra ngoài. Ông Hàn ngày trước từng là một ông trùm hắc đạo, Hàn thị phát triển ngày nay phần nào nhờ vào sự dơ bẩn của quá khứ. Cho đến khi bà Hàn xuất hiện, người khiến ông thay đổi, Hàn thị đã phát triển một cách đúng đắn. Vẫn theo bước chân bố nhưng anh không phải ông trùm hắc đạo mà đơn giản anh chỉ là trùm trường. Anh hiểu bố anh muốn nói gì và anh nhất định sẽ thực hiện.

_Tiểu Chi, cậu chắc chắn chứ?-Vũ Tiểu Hi mừng rỡ.

_Chính xác 100%, cậu cứ yên tâm, anh Phong nhất định là của cậu!-Đỗ Cẩm Chi cười gian xảo.

_Hạ Tâm Tâm, tôi sẽ khiến cô phải hối hận!-Vũ Tiểu Hi nắm chặt ga giường.

_Tiểu Hi à, bây giờ cậu cứ yên tâm nghỉ dưỡng, đến hè hẵng làm lớn vụ này lên!-Đỗ Cẩm Chi vỗ nhẹ lên vai Vũ Tiểu Hi.

[Erika: Con nhỏ Vũ Tiểu Hi ngoài đời đã làm ta bức lắm rồi nha! Trong đây ta cũng bức không kém!]

Chiều hôm sau khi tan học nó vẫn theo thói quen rượt nhau với anh đến một rã rồi mới ra về. Hôm nay nó và hân hẹn nhau ở sân ga gần trường nó. Nó đến đó, nặc kệ chuyến tàu qua lại mấy lượt nhưng nó vẫn chờ, dù trời đã xầm tối nhưng nó vẫn đứng chờ.

Chiếc xe lăn bánh đều đặn trên con đường. Hân ngã người ra sau ghế, hồi tưởng lại chuyện lúc chiều.

/Một thanh niên với vóc dáng cao lớn đang một mình đứng giữa sân trường trung học B. Khuôn mặt anh không hề biểu cảm nhưng bao nhiêu nữ sinh đi qua cũng phải trầm trồ bởi sự hoàn hảo của anh. Tiêu Từ Quân đang soạn sách vở thấy anh liền đến vỗ vai hân:

_Ê Phong, tình địch mày đến rồi kìa!

Hân không nói gì lẳng lặng đi ra khỏi lớp. Tiêu Từ Quân đứng đó thờ dài, không hiểu sao tên này có thể diễn kịch tốt thế chứ! Ở nhà thì là thằng con ngoan ngoãn, ít nói, trên giường là một tên cuồng dâm, trên trường thì là trùm trường cao ngạo lạnh lùng. Diễn ba vai cùng lúc có lẽ hân cũng mệt lắm ha!

Hân đi đến chỗ anh, hai người đứng đối diện nhau. Ai cũng có thể nhìn thấy điểm giống và khác biệt của hai người. Giống là cả hai người đều nhìn nhau bằng con mắt đàng đàng sát khí, còn khác là một người đẹp theo điệu khắc trên khuôn mặt, người còn lại đẹp một cách hoàn thiện. Không khí trở nên ngột ngạt, trên sân trường không ai dám nói một câu nào cả.

_Tôi và cậu cùng thích Hạ Tâm Tâm, chúng ta nên quyết đấu một trận! Ai thắng chắc cậu biết sẽ được điều gì đúng không?-giọng anh đều đều.

_Được!-hân không ngần ngại đáp.

_4 giờ chiều mai, bãi đất trống sau trường A!

_Ờ!/

Hắn day day hai thái dương. Hắn thấy hình như mình quên cái gì đó rất quan trọng thì phải. Dạ vâng, hắn đã quên mất nó đứng chờ anh ở sân ga này giờ.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

_Hất xì! Tên Trương Thanh Phong thôi tha! Sao hôm nay hắn ra muộn thế nhỉ? Hơn 4 giờ rồi!-nó vẫn đứng đó chờ và rửa hắn.

_Tâm Tâm!-hắn từ xa chạy về chỗ nó như một tên chạy nạn.

Gần về đến nhà hắn mới nhớ ra là hôm nay có hẹn với nó cùng về. Hắn nháo nhào bảo tài xế lập tức quay lại. Nó vẫn đứng đó chờ, thân hình mảnh mai đứng giữa cơn gió chiều, có thể bay mất mất kỳ lúc nào.

_Sao đến tận giờ này cậu mới ra thế?-nó trách móc.

_Xin lỗi, hôm nay tớ phải trực nhật, quên mất không báo cậu biết!(chém vãi)

_Không sao! Đi thôi!-nó nắm tay hắn kéo đi.

_Tâm Tâm!-mặt hắn đỏ lên-Cảm ơn vì đã chờ tớ!

Nó không nói gì, chỉ cười nhẹ rồi lên tàu cùng hắn. Vì khi thi quan trọng nhất của đời người sắp đến nên hắn hứa với nó sẽ không "làm" mà để nó tập trung vào học. Nó muốn vào cao trung S một cách quang minh chính đại nên nó sẽ thi bằng sức mình chứ không như hắn, chỉ cần đưa tiền ra là vào luôn.

Rất nhanh đã về đến nhà. Một buổi tối êm đềm diễn ra. Nó tắm xong, ngồi sấy tóc. Nó khẽ chạm lên vết thương đã đóng vảy. Có lẽ nó sẽ thành sẹo đây, sáng nay anh có hỏi nó bị làm sao nó chỉ trả lời qua loa là không cần thận nên bị ngã. Cơ thể nó không tốt lắm, dễ bị thương là thành sẹo luôn, mỗi lần vậy anh sẽ cuống cuống mua thuốc mờ sẹo cho nó. Bỗng nhiên nó phì cười, anh như ông bố già lo lắng cho con gái ấy. Mà suy nghĩ nó không biết hắn đã đi đến ngay đằng sau vỗ vai nó cái bộp.

_Tắm xong rồi à?-nó ngửa cổ ra sau.

Hắn cười gật đầu rồi đón máy sấy từ tay nó và bắt đầu sấy. Mái tóc nó vừa dài vừa mềm mượt, hắn lo nó bị cảm nên sấy tóc nó đến khi khô hoàn toàn rồi mới dừng lại. Hắn chạm nhẹ lên vết thương trên má nó.

_Tớ muốn cậu để lại vết sẹo này! Sau này nếu có lạc nhau nhất định tớ sẽ tìm ra cậu!-hắn khẽ nói.

_Ừ!-nó đặt tay lên tay hắn-Tôi sẽ không rời xa cậu đâu mà lo!

Đêm hôm đó hắn ngoan một cách lạ thường, ngoan ngoãn ôm nó đi ngủ. Cánh tay cũng chỉ dám ôm eo nó. Hắn mong rằng giây phút yên bình này sẽ mãi dừng lại, đừng trôi đi cũng đừng biến mất.

Anh lại đi đến căn phòng tối đó, ánh đèn lại được bật lên. Anh đặt bó hoa bên cạnh bức ảnh rồi quỳ xuống.

_Anh à, ngày mai em sẽ quyết đấu với Trương Thanh Phong, nhất định là em sẽ thắng! Em sẽ giành lại Hạ Tâm Tâm! Hãy dõi theo em, em sẽ khiến bố mẹ tự hào thay anh!

Ngày hôm sau, 4 giờ tại bãi đất trống sau trường A.....

_Bắt đầu đi!

Ba chữ vừa dứt hai thiếu niên lập tức lao vào nhau. Anh vùng tay đâm vào mặt hắn, hắn co chân huých vào bụng anh. Vẫn chưa dừng lại, anh túm vào cổ áo hắn, ưỡn mạnh ra sau làm hắn lộn một vòng rồi nằm sõng soài đằng sau anh. Hắn sẽ không thua dễ dàng vậy đâu, hắn xoay 180 độ gạt chân chân anh. Anh ngã xuống nhưng không nằm dưới đất như hắn, anh chống tay rồi đẩy lên ngồi trên người hắn. Anh đâm như điên vào mặt hắn, máu từ khoe

môi hắn rí ra. Hắn không phải kẻ dễ bỏ cuộc, hắn hất hai chân lên quặp vào cổ anh xoay một vòng làm cả người anh bật ra, xé một đoạn trên mặt đất. Vì bị hất ra anh có hơi bị choáng váng, anh vừa mới chống tay xuống đất để đứng dậy hắn đã tiến tới tung một cước vào mả anh. Anh ho ra một mảng máu dưới đất, lại một cước tiếp theo, cước tiếp nữa đến khi anh gục xuống hắn mới dừng lại.

Khi về đến nhà hắn nói có hẹn với bạn nên đã đi chơi, nó thì học. Đang học nó phát hiện nó để quên vở ở trường. Nó cấp tốc bắt một chuyến tàu rồi đến trường. Khi đã lấy được vở mình cần nó nhìn ra cửa sổ phòng học, không khỏi ngạc nhiên. Hắn đang tung liên hoàn cước vào mặt anh. Nó vội chạy ra bãi đất trống, tại sao anh và hắn lại đánh nhau?

Khi thấy anh đã gục hoàn toàn, hắn đưa tay lên lau đi vết máu trên khoé môi. Chết tiệt, bị thương thế này thì tôi nay hôn Tâm Tâm kiểu gì? Hắn dứt tay vào túi quần, phán:

_Tôi thắng, Hạ Tâm Tâm là của tôi!

Hắn quay lưng rồi đi, đằng sau không một chút phòng bị.

_Hự.....ah.....

"Tách....tách" từng giọt máu nóng hổi rơi xuống đất. Chiếc áo đồng phục trắng bị thấm một mảng máu, một mùi tanh nồng thoang thoảng, lan tỏa trong không khí. Đồng tử của hắn căng ra, hắn quay lại. Thân thể nhỏ bé tụt xuống, hắn vội đưa tay đỡ. Con dao cắm sâu vào lườn, máu thì vẫn không ngừng chảy ra. Anh sợ hãi lùi về đằng sau.

_TÂM TÂM!-hắn gào lên.

"Tí tách.....tí tách" dự báo thời tiết hôm nay có mưa quả đúng, một cơn mưa, không, một trận mưa rào bất ngờ ập tới. Mưa làm vết máu trên áo nó nhạt đi. Hắn biết sẽ làm nó đau nhưng hắn phải làm. Hắn cúi xuống, đặt lên môi nó một nụ hôn, hắn rút con dao ra. Hôn nó hắn biết nó đang hét lên, hắn lấy lưỡi chặn đi tiếng hét của nó. Lấy tay giữ vết thương đang rỉ máu, hắn từ từ buông môi nó ra.

_Tâm Tâm, sao cậu lại tới đây?-hắn ôm chặt nó.

_Tôi tới lấy vở.....và còn làm....một việc có.....ích nữa! Tôi.....đã...bảo vệ....cậu, người.....tôi....th.....

Mắt nó nhắm lại, cánh tay ôm lấy nó run lên, hắn rút điện thoại trong túi ra rồi gọi cho một người.

_Quân, lập tức điều một xe cứu thương tới trường A! Chậm trễ, mầy chết chắc!-hắn gằn từng chữ.

Hắn bế nó lên đi ra khỏi bãi đất trống không quên nói với anh một câu:

_Nếu Hạ Tâm Tâm xảy ra chuyện thì Trương thị sẽ không để yên cho Hàn thị đâu!

5 phút sau, một chiếc xe cứu thương dừng trước cổng trường A, hắn bế nó lên rồi đi khuất. Còn lại mình anh trong cơn mưa, anh quỳ xuống, khuôn mặt tái nhợt. Không thể nào, rõ ràng người anh đâm là hắn mà, sao lại là nó được chứ? Anh nhìn xuống đôi bàn tay đầm máu người anh yêu, chính bàn tay này đã đâm người con gái mà anh yêu nhất. Tại sao chứ, tại sao ông trời lại đối xử bất công với anh như vậy? Người anh yêu lại không yêu anh, giờ anh lại tự tay đâm người ấy. Còn nỗi đau nào hơn nỗi đau tự tay làm tổn thương người mình yêu chứ! Không thể ngồi đây đần vật như vậy, anh phải đến với nó, anh phải ở bên cạnh nó, vì anh biết nó cần anh!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Vote

Chương 16

1.8K 133 34

_Sáng nay mị dậy sớm nên giờ viết xong rồi! Đăng luôn nè!

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

Nó nhanh chóng được đưa vào phòng phẫu thuật. Lại một lần nữa nó vào bệnh viện nhưng lần này không phải Hàn Thương mà là bệnh viện Bạch Đằng.

bệnh viện của Tiêu gia. Nó ở bên trong, hẩn ở ngoài này lòng như lửa đốt. Nhận được tin ông bà Hạ và bố mẹ hẩn lập tức đến Bạch Đông.

Một lúc sau anh lững thững đi đến, hẩn vừa nhìn thấy liền lao vào đâm làm cho anh ngồi phịch xuống đất. Anh không đánh lại, anh biết cú đâm đó là hoàn toàn đúng. Sợ làm náo loạn trong bệnh viện Tiêu Từ Quân vội chạy đến giữ hẩn lại.

_Hàn Thiên Vũ, Tâm Tâm mà xảy ra chuyện gì tao sẽ không để cho màu sống yên ổn đâu!-hẩn gào lên.

Cánh cửa mở ra, ông bác sĩ vừa đi ra đã bị hẩn xốc cổ lên tra hỏi:

_Nói nhanh, cô ấy sao rồi?

_Xin cậu bình tĩnh, cô ấy bị mất quá nhiều máu! Ở đây có ai có nhóm máu O không ạ?

Hẩn buông tay, người hẩn như đồng thành đá, bà Hạ nghe vậy lập tức nhất đi. Hẩn nhóm máu AB, làm sao có thể truyền máu cho nó được chứ?

_Xin lỗi bác sĩ, mẹ con bé cũng nhóm máu O nhưng sức khỏe cô ấy vốn không tốt, giờ lại bị ngất! Xin bác sĩ hãy làm tất cả cứu con tôi!-ông Hạ vừa đỡ bà Hạ vừa cầu xin.

Ông bà Trương cũng muốn giúp lắm nhưng ông bà là nhóm máu AB, chẳng lẽ nó không thể cứu được chắc?

_Tôi nhóm máu O!

Tất cả đồng loạt hướng về nơi phát ra câu nói. Anh dựa vào tường, máu trên khoé môi vẫn rỉ ra.

_Mời cậu lập tức theo tôi đi xét nghiệm!-y tá đứng đó dẫn đường cho anh.

Hẩn đứng đó nhìn anh đi khuất, hai tay nắm chặt. Trong lúc nguy cấp người cứu nó lại là anh mà không phải là hẩn. Lấy máu xong cô y tá lập tức đem máu tới phòng nó.

Sau 2 tiếng phẫu thuật căng thẳng nó được đẩy ra, mọi người lập tức đi theo nó. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của nó, lòng hẩn chợt dâng lên nỗi xót xa. Tại sao nó lại đỡ nhất dao đó cho hẩn, hẩn thà làm người bị thương để nó an toàn còn hơn là để nó phải chịu đau đớn thay hẩn.

_Mọi người về hết đi, con sẽ chăm sóc cô ấy!-hẩn nói.

Tin tưởng hẩn, 2 cặp bố mẹ ra về. Anh cũng không muốn ở lại, nhìn nó anh lại thấy tội lỗi của mình. Anh ra ngoài, ngồi lên xe của mình rồi mở một tập phong bì ra. Đây là tập phong bì anh nhờ cô y tá lúc đó xét nghiệm.

"Kết quả xét nghiệm huyết thống là 0,01%"

Anh nhìn vào đó, không cảm xúc, không hiểu tại sao anh lại làm vậy. Những điểm giống nhau trên khuôn mặt làm anh hơi ngỡ ngàng, nhưng khi thấy kết quả này anh đã khẳng định, đó chính là duyên phu thê. Anh không hiểu lúc đó anh nghĩ quẩn mà lấy dao định đâm hẩn, cũng không hiểu sao nó lại có mặt lúc đó? Nhưng tại sao nó lại bảo vệ hẩn, chẳng lẽ nó đã động tâm với hẩn. Anh tự cười nhạo bản thân, 12 năm qua anh với nó như hình với bóng, anh quan tâm tới nó từng chút một vậy mà nó lại không hề có cảm xúc, vậy mà hẩn mới quen nó 2 tháng đã khiến nó rung động. Rốt cuộc trong lòng nó anh là gì, là bạn, là anh trai, hay người yêu? Nhiều lúc anh tự hỏi tại sao anh lại yêu nó đến vậy, vì nó đẹp, vì nó lãnh đạm, hay vì nụ cười hồn nhiên của nó? Yêu một người không cần lý do, khi nhận ra thì ta đã yêu người đó sâu đậm rồi!

"Tâm Tâm, tớ xin lỗi, tớ sẽ bù đắp cho cậu!"

Hẩn ngồi cạnh nó cả đêm, không rời mắt khỏi nó một giây, chỉ sợ rời mắt nó sẽ biến mất khỏi hẩn. Lau mặt cho nó chọt chạm vào vết thương đã thành sẹo trên má, đó là một vết sẹo dài trên má phải, nhưng có lẽ vết sẹo ở bụng nó mới lớn. Đã 12 giờ rồi mà hẩn vẫn chưa chợp mắt, hẩn ngồi ngắm nó mãi mà không thấy chán. Nó thật sự rất đẹp, làn da trắng không tì vết, lông mày thanh tú, bờ môi mông tựa anh đào, căng mọng như mời gọi hẩn. Hẩn cúi xuống, hôn nhẹ lên bờ môi ấy.

"Anh yêu em"

2 giờ, hẩn vẫn chưa ngủ, hẩn ngồi làm bài tập cho nó. Chữ nó rất đẹp, quyển sách nào cũng được bọc cẩn thận, tên ngoài bìa cũng rất đẹp. Hẩn thấy một quyển sách ghi bên ngoài "Không phải Tâm Tâm không cho xem", hẩn cười, bảo không xem càng làm người ta muốn xem. Hẩn mở ra, thì ra là nhật ký của nó. Đọc trộm nhật ký của người khác là không hay đâu.

"Ngày dài tháng rộng năm bao la

Ngày hôm nay tôi chuyển tới nhà tên đáng ghét [.....] Tên đó làm tôi mỏi rời cả lưng ra, sao tên đó dư sinh lực thế nhỉ? Tôi rất sợ có thai, chắc phải đi mua thuốc tránh thai mất thôi!"

"Ngày dài tháng rộng năm bao la

Hôm nay tên đáng ghét đó hôn tôi, tôi thấy tim đập rất mạnh, mặt nóng hết lên [.....] Tôi cảm thấy ấm áp khi ở cạnh cậu ấy, cậu ấy ôm tôi khiến tôi thấy ấm, thiếu cậu ấy tôi thấy rất trống trải. Tôi cần sự quan tâm của cậu ấy, thích cái cách cậu ấy hôn tôi. Chẳng lẽ tôi đã thích cậu ấy?"

Hắn đọc đến đây tự nhiên mắt hắn nhoè đi, nhìn cô gái đang nằm trên giường hắn bỗng cảm thấy hạnh phúc. Cuối cùng nó cũng đã thích hắn, hắn vui lắm! Nước mắt hắn cứ thế trào ra, hạnh phúc quá hoá thành nước mắt, hắn đến cạnh giường nó, kéo chăn rồi nằm cạnh nó.

_ Tâm Tâm, cảm ơn cậu đã chấp nhận tớ! Cảm ơn cậu nhiều lắm, tớ nhất định sẽ bảo vệ cậu, tớ yêu cậu nhiều lắm!

_ Hic... Trương Thanh Phong...hic...

Nước mắt nó làm ướt vạt áo hắn, tay thì túm chặt áo hắn. Cô gái của hắn lại gặp ác mộng rồi, lần này lại gọi tên hắn khiến hắn ấm lòng. Gạt đi giọt nước mắt trên khuôn mặt khuyên thành, hắn thì thầm:

_ Tớ ở đây rồi, đừng khóc, tớ sẽ bảo vệ cậu!

Nghe thấy nó ngừng khóc, ôm chặt lấy hắn. Mèo con ngoan ngoãn nằm trong vòng tay hắn yên giấc, còn hạnh phúc nào khi tình cảm mình được đáp trả. Chắc lo cho hắn nên nó mới khóc gọi tên hắn, hắn ôm chặt nó. Cô gái bé nhỏ của hắn đã chịu nhiều nỗi đau rồi, hắn nhất định sẽ cho nó một cuộc sống êm đềm, hắn sẽ bảo vệ nó, không cho ai chạm vào nó dù chỉ một sợi tóc. Bởi vì....hắn yêu nó!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Đã ba ngày từ khi nó nhập viện đến giờ, nó vẫn nằm đó mê man làm bà Hạ một trận lo lắng đến đau lòng. Bác sĩ thì cứ nói nó sẽ tỉnh lại ngay thôi, tỉnh lại ngay thôi, 3 ngày nó chưa tỉnh rồi đó! Ông không lo lắng nhưng mà hắn lo lắng. Nó vẫn nằm yên đó ngủ ly bì, không hề có dấu hiệu thức giấc. Hắn có bóp mũi nó mấy lần, hôn nó cả chục lần mà nó vẫn không hề đáp lại. Lòng hắn rất đau, rõ ràng ở ngay đó mà không thể bảo vệ được nó, đường đường là trùm trường mà đến người con gái mình yêu cũng không thể bảo vệ được, hắn quá thảm hại rồi!

_ Tâm Tâm, cậu còn không tỉnh lại tớ liền bỏ học đây! Tớ cũng sẽ ốm mãi mà không được chăm sóc! Sẽ chẳng còn ai quan tâm tớ nữa! Tâm Tâm, mau mau tỉnh lại!-hắn vừa lau người cho nó vừa thều thào.

Ba ngày rồi hắn chưa ngủ, ăn uống cũng qua loa. Trông hắn tiêu tụy như xác chết, không còn dồi dào tinh lực như ngày trước. Mắt hắn thâm quầng, không còn sự sắc sảo của mọi ngày, đầu rối mù. Vì ở bên cạnh nó suốt ngày trông hắn cứ như cương thi vậy, nhìn thấy mà hoảng hốt.

_ Mày cũng nên nghỉ ngơi đi! 3 ngày rồi mày chưa ngủ!-Tiêu Từ Quân bỗng xuất hiện vỗ vai hắn.

_ Khỏi cần, tao muốn chăm sóc cô ấy!-hắn nói nhưng không thèm nhìn Tiêu Từ Quân.

_ Mày yên tâm, có bác sĩ với y tá rồi! Mày cứ như thế khi cô ấy tỉnh dậy sẽ lo lắng đấy!-Tiêu Từ Quân không nỡ nhìn bạn thân khô sở như vậy.

Tiêu Từ Quân vừa dứt câu đã thấy hắn gục xuống tay nó ngáy khò khò. Hắn đã quá mệt mỏi lại còn cố sức, đánh nhau với anh xong hắn cũng bị tiêu tốn nhiều sức lực, lại chăm sóc nó liên tiếp 3 ngày, dù là trâu bò cũng không chịu được như thế! (Ý mỉa là hắn hơn cả trâu bò a~).

Tiêu Từ Quân nhìn thấy cọng tóc vương vào má nó thì không nhịn được vén nó ra. Ánh nắng rọi vào làm làn da trắng nõn của nó thêm nổi bật. Tiêu Từ Quân kéo ghế ngồi cạnh nó, nhìn nó ở góc độ nào cũng rất xinh. Làn da không còn gì trắng hơn, khuôn mặt hoàn hảo không một lỗ chân lông, lông mi dài, cong tự nhiên. Tiêu Từ Quân chợt thấy lòng xao xuyến, cậu chưa từng thấy người con gái nào đẹp đến vậy. Trường B không thiếu gái đẹp nhưng nét đẹp của nó thật có một không hai. Thấy mình có tâm tư bất chính Tiêu Từ Quân vội đứng phắt dậy, không được, Hạ Tâm Tâm là của Trương Thanh Phong, Tiêu Từ Quân là ai mà đòi mơ tưởng chứ? Vẫn là nên về ôm ấp mấy em chân dài đi thì hơn.

Đến chiều, hắn ngơ ngậy tỉnh dậy. Cô gái trên giường vẫn say ngủ, không hề biết chuyện gì đang diễn ra. Mắt hắn thoáng một tia bi thương xen lẫn đau đớn. Nếu hôm đó hắn không noi lòng cảnh giác thì có lẽ người nằm đây là hắn chứ không phải là nó. Hắn nắm chặt tay nó hi vọng nó có thể cảm nhận được sức sống hắn dành cho nó.

Đã qua ba ngày khi anh làm nó bị thương, cũng đã ba ngày anh chưa ra khỏi nhà, anh chỉ ở lì trong phòng Hàn Thiên Minh, ở đó mà tự dần vệt chính mình. Nếu lúc đó anh không rút dao ra đâm hắn có lẽ nó đã không bị như vậy, nếu lúc đó anh mạnh hơn có thể hạ ngục hắn thì nó đã là của anh, nếu anh nói với nó sớm hơn có lẽ nó không phải chịu đau đớn như vậy, nếu lúc đó anh không thách đấu với hắn thì.... Nhưng tất cả chỉ là "nếu", và điều đó không bao giờ là sự thật, "nếu" và hiện thực rất gần nhau cũng gần như là biển và trời. Mọi chuyện đã xảy ra rồi, dù có ăn năn hối lỗi như thế nào đi chăng nữa thì cũng đã quá muộn màng, lỗi do mình gây ra có đưa ra bao giả thuyết cũng không thể thay đổi được hiện thực.

_ Anh, nói em biết đi, là em sai rồi đúng không? Em sai rồi đúng không?-anh gục đầu xuống đất.

_Vũ, con.....-mẹ anh mở cửa phòng.

_Mẹ ơi, con sai rồi!-anh ngước lên, khuôn mặt điển trai của anh trông thật tàn tạ.

_Con không sai, mẹ tin con không sai!-bà Hàn bước đến ôm anh vào lòng.

_Chính tay con đã đâm Tâm Tâm, con đã đâm người con yêu!-anh run rẩy.

_Nhưng chẳng phải con đã hiến máu cho con bé sao? Con bé đó rất thân thiết với con đúng không? Mẹ tin con bé sẽ không giận con đâu!-bà cố an ủi anh.

_Con không biết phải đối mặt với cô ấy như thế nào nữa?-anh.

_Không sao hết, mẹ tin con bé sẽ tha thứ cho con! Nếu muốn con bé tha thứ, tốt nhất con nên đi thăm con bé đi.

Một thân dáng cao to cầm một bó hoa hồng bước trong bệnh viện Bạch Đông, khuôn mặt điển trai khiến bao nữ y tá nhìn theo không ngớt. Anh lặng lẽ bước đến phòng bệnh của nó, thấy hân ngồi cạnh nó đang vuốt tóc cho nó tìm anh như bị dao cứa vào.

_Tôi có thể vào thăm cô ấy một lúc không?-anh lên tiếng.

_Cậu còn tới gặp cô ấy!-hân liếc sang anh.

_Tôi muốn nói một số chuyện với cô ấy! Tôi đến với tư cách một người bạn!-anh cười trong nỗi buồn.

_5 phút, tôi cho cậu đứng 5 phút!-hân nói rồi đứng dậy ra ngoài.

Khi đi ngang qua anh hân nói một câu rất nhỏ đủ để cho anh nghe thấy "Cảm ơn". Anh cười nhưng đôi mắt tràn ngập bi thương. Anh bước đến cạnh giường nó, để bó hoa hồng trên tủ đầu giường cạnh nó. Kéo ghế ngồi xuống cạnh nó, khi nó ngủ thật nhẹ nhàng, nó ngủ thật sâu, mọi thứ xung quanh xảy ra chuyện gì nó cũng chẳng hề hay biết. Anh chỉ không muốn ngắm nó ngủ như vậy, anh muốn nó tỉnh lại, muốn nó đuổi nhau với anh, muốn nó cãi nhau cùng anh! Nhưng đó chỉ là "muốn" chứ không phải thực tại. Nhẹ nhàng cầm tay nó lên, anh thì thầm.

_Tâm Tâm! Cậu hãy tỉnh lại đi, lúc đó cậu muốn gì tôi cũng sẽ cho cậu hết, tôi cũng sẽ không phá bình cậu nữa! Chúng ta chỉ là bạn thân thôi đúng không? Tôi không muốn chấp nhận sự thật này đâu! Tôi muốn cậu đáp lại tình cảm của tôi, tôi đã yêu thầm cậu suốt 4 năm, âm thầm dõi theo cậu!

Anh im lặng một hồi rồi tiếp tục:

_Tôi muốn đến với cậu bằng sự quang minh chính đại nhưng tôi lại không thể đánh thắng Trương Thanh Phong, tôi đã làm một hành động dơ bẩn và tôi đã khiến cậu phải nằm đây! Tôi không mong muốn gì hơn ngoài việc cậu tỉnh dậy, cậu nghĩ tôi có nên từ bỏ, tôi đã từng nghĩ vậy nhưng tôi làm không được!

"Tâm Tâm, từ bỏ em tôi không làm được!"

Anh nhồm dậy, đặt lên môi nó một nụ hôn nhanh. Đó là nụ hôn đầu tiên của anh dành tặng cho người con gái anh yêu. Bàn tay anh đang nắm khẽ động dậy, mí mắt nó khẽ rung, nó từ từ mở mắt ra.

_Tâm Tâm, nghe tôi nói không? Tâm Tâm!

Mơ hồ thấy người gọi mình, nó mở mắt ra, lại là mùi sát trùng đáng ghét này. Nhưng ai đang gọi nó, giọng nói này thật quen.

_Là cậu sao Hàn Thiên Vũ!-3 ngày không nói chuyện khiến giọng nó bị khàn đặc.

_Cậu tỉnh rồi! Thật là may quá!-anh đặt tay nó lên trán mình.

_Ừm, tôi tỉnh rồi!-nó cười.

_Xin lỗi cậu, Tâm Tâm!-anh cúi gầm mặt xuống.

_Xin lỗi vì chuyện gì?-nó hỏi lại.

_Tại tôi mà cậu phải nằm ở đây lần nữa!-anh không dám đối diện nó.

_Lúc đến lớp lấy vở để quên tôi thấy cậu và Trương Thanh Phong đánh nhau, tôi định xuống can thì thấy cậu rút ra một con dao vào xông tới chỗ Trương Thanh Phong! Không hiểu lúc đó tôi nghĩ quẩn làm sao lại xông vào đó! Lỗi cũng là do tôi nữa, đừng trách bản thân mình!-nó cố nặn ra một nụ cười thật tươi.

_Hết 5 phút mời cậu về!-hân từ ngoài nước vào.

Thấy nó đã tỉnh hẳn vội nhao đến nắm lấy tay nó.

_ Cậu tỉnh rồi?! Tớ lo quá!-hắn xồn xồn lên.

_ Làm gì cậu cứ như con nít gặp lại mẹ thế hả?-nó chọc hắn.

_ Tâm Tâm, tôi về nha!-anh lên tiếng.

_ Ừm!

_ Không tiễn!-hắn nói nhưng vẫn nhìn nó.

Anh bước ra ngoài rồi đi thẳng, không hề quay lại, anh không muốn quay lại rồi nhìn thấy cảnh đau lòng nhất. Hắn đỡ nó ngồi dậy, lấy nước cho nó uống.

_ Còn đau không? Thấy mệt mỏi không? Đói không? Muốn ăn gì tớ mua? -hắn đưa ta một tràng câu hỏi.

_ Cậu làm bố tôi từ bao giờ thế?-nó hỏi ngược lại.

_ Thì.... tại tớ lo cho cậu ý mà!-hắn đỏ mặt gãi đầu trông đáng yêu phết.

_ Tôi ổn mà! Đừng lo!-nó xoa xoa đầu hắn.

Bất ngờ hắn chồm tới hôn nó cái chụt, rồi nhìn nó bằng con mắt Vina-soi.

_ Mọi cậu có vị của Hàn Thiên Vũ!

_ Cái gì!-nó bật mồm mình lại-Chẳng lẽ cậu hôn Hàn Thiên Vũ rồi hay sao mà biết?

_ Cậu..... Cạn lời!

Vì lo cho sức khỏe nó hắn vẫn cứ để nó nằm viện không cho đi học, may mà vẫn có Hàn Thiên Vũ mang vở chép bài tới cho nó. Khi nói chuyện anh vẫn còn chút gượng gạo, không tự nhiên như ngày trước, chắc anh vẫn còn tự dằn vặt vì chuyện đó mặc dù nó nói không sao cả. Với nó có lẽ nó chỉ là nỗi đau thể xác nhưng với anh nó lại là nỗi đau tinh thần, hắn thì cũng lo cái chuyện đó đi vì anh đã hiến máu cho nó. Chỉ là anh tự dằn vò bản thân mình thôi, anh không thể tha thứ cho bản thân mình, Hàn Thiên Vũ ngày trước cao ngạo bao nhiêu thì Hàn Thiên Vũ bây giờ lạnh lùng bấy nhiêu. Anh lạnh nhạt với tất cả, anh không còn hay cười như ngày trước, không ân cần hay tỏa sáng với các nữ sinh, anh mang vẻ mặt băng lãnh khiến bao người phải khiếp sợ, dù vậy trước mặt nó anh vẫn cười, vẫn là Hàn Thiên Vũ ngáo "đá" trong suy nghĩ của nó. Có lẽ anh và nó không hề có duyên đến với nhau chăng? Nếu không thể đường đường chính chính đến với nó thì anh sẽ âm thầm dõi theo nó, âm thầm bảo vệ nó, âm thầm...yêu nó. Chỉ là một cái bóng theo nó anh cũng vui, không phải người mình yêu luôn mãi bên cạnh mình mới là hạnh phúc mà chỉ cần nhìn người mình yêu hạnh phúc là vui lắm rồi! Tình yêu là sự từ nguyện và xuất phát từ hai phía, nếu ép buộc thì một ngày nào đó sẽ tan vỡ thôi.

_ Hàn Thiên Vũ, cảm ơn nha! Nếu không có cậu chép bài hộ chắc tôi mang cái đầu trống rỗng này đi thi thật!-nó cười thật hồn nhiên.

_ Không có gì! Tôi cũng đang rất cố gắng vì tôi muốn vào cao trung S cùng cậu!-anh nghiêm túc.

_ Cậu nói thật hả? Tôi biết là nhà cậu có tiền có thể vào được nhưng cậu muốn thi bằng sức mình thật sao? Tôi nói thật nhá, tôi biết cậu học cũng khá giỏi nhưng liệu đổ vào được cậu có đủ sức để theo không?-nó hơi ngạc nhiên.

_ Đừng coi thường Hàn Thiên Vũ tôi, một khi tôi cố gắng thì sẽ được hết!-anh vỗ ngực tự hào.

_ Biết rồi! Nói thì ai chả nói được, làm mới là quan trọng!-nó vỗ vai anh.

_ Được, kéo với cậu! Nếu tôi thi đỗ bằng sức của mình cậu phải hẹn hò với tôi 1 ngày!-hắn đưa ngón út ra.

_ Được, kéo luôn!-nó móc vào tay anh.

Mới vậy mà nhanh thật, chỉ một tuần nữa là thi rồi, cuối cùng hắn cũng chịu cho nó xuất viện. Nó thì khỏe từ lâu rồi chỉ là hắn lo lắng thái quá thôi! Ở cùng hắn cũng một thời gian, nó đã dần biến phòng của hắn thành phòng nó, nó chạy về phòng vui mừng như chó gặp giẻ.

_ A~, nhớ cái giường êm ái này quá đi!-nó nhảy lên giường.

Nó bỗng thấy giường bị trũng xuống một đoạn, hắn đã chồm lên người nó từ lúc nào. Khuôn mặt hắn trông có vẻ rất đau khổ, hắn đã ăn chay suốt gần tháng qua vì nó, đã vậy sợ nó mệt hắn không dám ôm, cũng không dám hôn, nhịn lâu như vậy hắn thật khổ sở. Biết thừa hắn sắp làm gì nó vội lấy tay phòng thủ trước ngực:

_Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó! Cậu hứa là chờ tôi thi xong rồi tiếp tục mà!

_Tôi biết, nhưng tớ không thể chịu nổi nữa rồi!-giọng hần khản đặc.

_Đừng.....đừng có mà phát tiết ở đây nha!-nó đẩy hần ra.

_Thế thì cho tớ hôn cậu thôi, được không?-giọng hần khản đặc.

_Tôi biết thừa cậu là tên thừa "nước đục thả câu", đừng có mà đòi hỏi!-nó kiên quyết chối.

_Xin cậu đấy! Giúp tớ đi!-hần năn nỉ.

_Được, tôi giúp!-nó cười.

Nó lấy hết sức đẩy hần ra rồi lúi vào phòng tắm. Nó lấy vôi hoa sen bật lạnh hết cỡ rồi xả vào hần. Hần được trận rét run cả người, nó thì cứ đứng đó cười.

_Cậu làm cái quái gì vậy?-hần ôm tường.

_Thì tôi đang giúp cậu đó!-nó cười sặc sụa.

Tối hôm đó hần ngồi quần chân rồi hất xì, còn nó thì vừa học vừa cười nghiêng ngả. Hần lườm nó một cái nó vẫn mặt dày ngồi cười. Hần thì khi nó thi xong hần nhất định phải khiến nó cầu xin hần. Nó cứ đợi đó, ngực tù đang chờ nó ở trước mặt kia kia.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Rất nhanh đã đến ngày thi, nó và anh đang cặm cụi làm bài còn hần thì vắt chân lên bàn ngồi xoay bút. Đây là một kì thi vô cùng quan trọng nên học sinh trong toàn thành phố xáo trộn lên với nhau. Ba người ngồi một phòng khác nhau, nó phải cố hết sức cho cuộc thi này, nếu nó không thể thành công theo con đường ngày trước thì nó phải thành công trên con đường tri thức.

Thấy hần cứ vắt chân lên bàn làm bà giám thị khó chịu. Bài thi mới bắt đầu được 30 phút mà hần đã nhón nhơ vậy sao? Định tưởng nhà có tiền thì muốn vào đâu cũng được sao? Bà giám thị đi đến trước mặt hần, gõ chiếc thước cọc cọc xuống bàn, tạo sự chú ý của hần. Hần ngược lên nhìn bà giám thị, trên môi là nụ cười nửa miệng.

_Thí sinh này, không làm bài sao? Vừa mới bắt đầu thi được 30 phút thôi mà?-bà giám thị cau mày.

Hần chẳng nói chẳng rằng giờ tờ giấy thi kín hết chữ lên. Bà giám thị nhìn thấy mà há hốc mồm, nhìn thấy tên thi mặt bà lập tức biến sắc. Bà đặt tờ giấy thi ngay ngắn trước mặt hần rồi cúi đầu.

_Trương thiếu, là tôi không có mắt nhìn! Xin cậu bỏ qua cho tôi lần này!

Hần vẫn cười, phất phất tay cho bà ta lui về phía bục giảng. Cả phòng được phen hết hồn, đó là bà giám thị khét tiếng coi chặt mà phải cúi đầu trước một học sinh. Quả nhiên không phải hạng tầm thường.

Kỳ thi cứ thế mà trôi qua thật bình thường, ba ngày vừa rồi đã rút kiệt sức nó. Thi xong môn cuối, nó lững thững bước xuống, nó đã làm bài cực kỳ tốt chỉ là tình trạng sức khỏe của nó không cho nó nhảy cò lên vì sướng. Đăng kí thi tại đâu thì thi ở đó, hiện tại nó đang hít lấy không khí của cao trung S, ngôi trường mà bao người mơ ước. Đang mệt mỏi, nó thấy từ xa một bóng hình quen thuộc đang đợi nó, người ấy đang nở nụ cười tỏa nắng nhìn nó. Một môi trong lòng nó tan biến, mắt nó long lanh dưới ánh mặt trời.

Nó chạy nhanh đến chỗ có người đang chờ. Thấy nó tươi tỉnh chạy đến chỗ mình anh liền đưa tay chờ sẵn. Nó chạy đến rất nhanh và vụt qua anh như một cơn gió, anh quay lại đằng sau, nhìn bóng lưng của nó vẫn chạy.

_Trương Thanh Phong!

Nó nhảy chồm lên người hần, hần cũng siết chặt nó vào lòng. Nó ôm rít lấy hần, hai người cứ thế ôm nhau giữa sân trường. Anh cười bi thương nhìn nó, là anh mơ tưởng nó chạy về phía anh, là anh mơ tưởng được ôm nó vào lòng. Tất cả chỉ là anh tự mơ rồi tự làm khổ chính mình. Hần nhìn về phía anh với cặp mắt khinh bỉ, hần nở nụ cười nửa miệng về phía anh. Anh đứng cười lại, nhưng nụ cười của anh hoàn toàn trái ngược với hần, lông mày thanh tú nhăn lại, ánh mắt tràn ngập bi thương, trên môi là nụ cười nhẹ. Tất cả chỉ là anh ảo tưởng, tưởng tượng nó chạy đến vòng tay anh, và rồi chỉ là anh tự nghĩ rồi tự đau. Nhìn nó hạnh phúc trong vòng tay hần anh chợt thấy ghen tỵ, tại sao nó lại chọn hần mà không phải anh?

Ôm hán một lúc nó mới chịu buông ra, hán cười xoa xoa đầu nó:

_Bào bới làm bài tốt không?

_Tất nhiên là tốt, cậu nghĩ Hạ Tâm Tâm tôi là ai hả?-nó hầy mũi.

_Tâm Tâm giỏi nhất!-hán cười.

_Ah....Hàn Thiên Vũ!-nó thấy anh đi qua liền kéo lại-Làm bài tốt không?

_Khá tốt!-anh cười gượng.

_Yên tâm, tôi không quên lời hứa hai ta đâu!-nó vỗ vai anh.

_Ừ, tôi về đây, hơi mệt!-anh nói.

_Ừ, nghỉ ngơi cho tốt! Đợt thi này mệt mỏi rồi!-nó cười.

Anh vừa rời đi hán ngay lập tức hỏi, sát khí ngùn ngụt:

_Cậu hứa với tên đó cái gì?

_Bí mật!-nó cười tươi.

Nó và hán về đến nhà đã gần trưa, nó ưỡn oai bước vào. Bàn thức ăn đã bày biện hết ra đó, nó chạy đến cầm đầu cầm cổ ăn như con chết đói. Hán kéo ghế ngồi đối diện nó, nó lúc này như mèo con gập miêng mỡ béo bở. Nhìn nó ăn hán cũng muốn "ăn", nó đã thi xong, việc của nó hiện giờ là nhanh chóng mang tiểu bảo bối trong mình thôi. Hán với nó ăn xong thì lên tầng.

Nó nhảy lên giường rồi dần dần mơ màng. Khi sắp gặp Chu Công để đánh cờ thì có một bàn tay bóp lấy mũi nó khiến Chu Công vừa mới tới đã xách dép chạy mất. Nó mở mắt ra xem tên nào dám phá mộng đẹp của nó, mặt hán đang kề sát vào mặt nó, hơi thở nóng ấm phả vào mặt nó làm nó thoáng rùng mình.

_Ai cho ngủ mà ngủ hả?-hán liếm lên bờ môi căng mọng.

_Thôi đi, ban ngày ban mặt mà cậu vẫn biến thái thế sao?-nó che miệng ngáp.

_Tớ biến thái mọi lúc mọi nơi!-hán liếm lên vành tai nhạy cảm của nó.

_Dừng lại đi, tôi mệt lắm!-nó đẩy hán ra.

_Tớ hứa là chờ đến khi thi xong! Thi xong rồi thì tiếp tục công việc "sản xuất tiểu bảo bối" thôi!

Không chờ nó nói hán ngay lập tức khoá bờ môi anh đào kia lại. Hán luồn lưỡi vào bên trong, tham lam mút lấy hương vị ngọt ngào của riêng nó. Nó bị hán hôn bất ngờ không thể phản kháng, chỉ mặc cho hán càn quấy bên trong. Thấy mặt nó tái đi vì thiếu dưỡng khí hán mới tha cho đôi môi nó, không quên để lại một sợi chỉ bạc.

Hán bắt đầu cời từng lớp áo của nó, đôi bông mềm mại phơi ra trước mắt hán. Nó không phản kháng lại mấy, chỉ lấy tay che đi đôi bông trắng nõn. Hán thấy cảnh này mà lòng không khỏi xao xuyến, nó không còn bài xích hán như ngày trước mà đã dần dần đón nhận. Hán nhẹ nhàng gỡ tay nó ra:

_Đừng che nó, hãy để tớ nhìn!

Nó theo hán bỏ cánh tay đang che ngực đi. Cảnh xuân làm mặt hán đỏ rực lên. Hán cúi xuống nhẹ nhàng kiểm lên hạt đào hồng hồng. Nó bắt giác rên lên một tiếng, đã lâu không thường thức, nó vẫn ngon như ngày xưa. Hán mạnh bạo ngậm trọn hạt đào vào trong miệng, chiếc lưỡi điêu luyện đẩy lên đẩy xuống, nó ưỡn ngực lên làm mặt hán áp vào đôi bông êm ái. Hán từ từ thả hạt đào ướt sũng từ trong miệng ra, nó đã bị hán làm cho sung tấy lên.

Hán thấy hơi thở nó đều đặn, ngược lên đã thấy nó ngủ ngon lành, bên mép còn chảy là một dòng chất lỏng màu trắng. Hán phì cười, quẹt đi thứ dính bên mép nó, kéo chân đắp lên người nó. Chắc mấy ngày vừa rồi nó đã kiệt sức rồi, cứ để nó nghỉ ngơi, tối nay dân nó một trận vẫn chưa muộn. Hán ngồi đó mà tự cười một mình như thằng điên.

"Oẹ.....ọẹ.....ọẹ"-Vũ Tiểu Hi bịt miệng chạy vào nhà vệ sinh.

_Tiểu Hi, cậu ổn chứ?-Đỗ Cẩm Chi lo lắng chạy theo Vũ Tiểu Hi.

Sau một hồi nôn mửa, Bù Tiểu Hi nước ra với khuôn mặt tái mét. Đỗ Cẩm Chi lo lắng chạy tới đỡ Vũ Tiểu Hi.

_Đạo này cậu ăn uống thất thường quá rồi!-Đỗ Cẩm Chi lo lắng.

_Tớ ổn, chỉ buồn nôn tí thôi mà!-Vũ Tiểu Hi cười xuề xòa.

_Cậu đây, giờ cậu phải nuôi thêm tiểu bảo bối, phải giữ gìn sức khỏe!

_Cảm ơn vì lo lắng! Tớ nhất định sẽ bảo vệ đứa bé này!-Vũ Tiểu Hi vuốt bụng.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19-1

Nó mơ màng tỉnh dậy, vậy mà đã tối rồi sao, mấy ngày vừa rồi học hành vất vả giờ nó mới có giấc ngủ ngon như vậy. Hoàng hôn đã tắt lịm, bầu trời đen kịt được soi sáng bởi ánh trăng dịu dàng. Khoé môi nó nhấc lên nụ cười, đã bao lâu rồi nó không được ngắm trăng rồi nhỉ? Cũng đã 5 năm rồi thì phải, sau khi tỉnh dậy sau gần 1 tuần hôn mê nó đã rất shock sau khi biết được nó không thể theo đuổi đam mê của mình được nữa.

Nó tự nhốt mình trong phòng một thời gian rất dài, sau đó cắm đầu vào học. Nó sẽ không để tương lai của nó bị lu mờ, nó sẽ thành đạt, nó phải giúp Hạ gia vươn lên, nhân tài của Hạ gia sẽ không phải bị chìm vào quên lãng nữa.

Đó là chuyện quá khứ, hiện tại là hiện tại, nó chắc chắn sẽ vào được cao trung S. Nó chợt nhớ tới anh, người vươn tay đỡ nó khỏi vũng bùn tuyệt vọng. Nó nợ anh rất nhiều, nếu không có anh chắc bây giờ nó không thể ngồi đây ngắm trăng nữa rồi.

"Cạch"-Tiếng mở cửa chặn đứt dòng suy nghĩ của nó. Hần bước vào, nở một nụ cười dịu dàng.

_Cậu mới dậy sao?

_Ừm!-nó cười lại.

_Vậy cậu đi tắm đi, lát xuống ăn cơm! Hôm nay tớ đặc biệt vào bếp đấy!-hần vỗ ngực.

_Không biết có ăn được không?-nó buông một câu châm chọc rồi đi vào phòng tắm.

Hần nhìn nó âu yếm, không biết từ khi nào hẳn lại yêu cô gái nhỏ này đến vậy nhỉ? Chỉ cần một nụ cười của nó cũng khiến hẳn sung sướng cả ngày. Từ khi nó bước vào cuộc sống của hẳn mọi thứ trở nên tươi đẹp hơn, cuộc đời đang nở hoa.

Nó tắm xong bước xuống tầng với chiếc đầm trắng tinh khiết. Hần đã sai người đi mua hết quần áo mới về cho nó, cái nào cũng là hàng hiệu cả. Hần đã bày sẵn thức ăn và chờ nó xuống.

Xuống đến bàn ăn nó sững người lại, món ăn trên bàn... Hần có ý gì đây? Thịt dê hầm, hàu nướng, canh cá om chuối và hàng loạt món ăn có tác dụng kích thích. Hần nở nụ cười gian tà rồi kéo ghế cho nó. Hôm nay cả nhà ra ngoài hết chỉ có nó và hẳn ăn với nhau. Nó nuốt nước bọt cái ực, ăn cũng chết mà không ăn cũng chết. Thế thì thà ăn xong rồi chết còn hơn! Bậy, nghĩ bậy, suy nghĩ đó không được, nhưng thực sự nó rất đói.

_Ăn đi, cậu chần chừ gì nữa!-hần xới cơm cho nó.

_Tôi có thể ăn món khác không?-nó nhìn hẳn.

_...-hần cười dịu dàng nhìn nó rồi buông một từ-Không!

_Tôi có thể tự nấu mà, ăn mấy cái này tôi sợ đầy bụng!-nó nhìn đĩa hàu mà phát sợ.

_Nếu cậu không ăn tớ sẽ "ăn" cậu đó!-hần đe dọa.

Ăn cái này khác nào tí nữa bị "ăn". Chọn cái nào cũng chết. Sao hẳn có thể ác đến mức thế chứ! Thôi thì nếu nó không nhanh chóng có "tiểu bảo bối" thì hẳn còn dần nó chết, phải lấp đầy cái bụng này rồi tìm cách trốn sau. Nó đau khổ cầm đũa lên.

Thấy nó cầm đũa hẳn cũng bắt đầu ăn. Hần nhặt một con hàu đã bỏ phần trên ra, chiếc lưỡi ẩm ướt lượn một vòng trên bề mặt con hàu, sau đó hẳn mút phần nước sóng sánh trong đó.

"Sụt..... Sụt..... Chụt..... "

Nó nổi da gà khi nghe thấy âm thanh phát ra từ miệng hẳn. Sóng lưng nó lạnh toát, hẳn giả bộ như không thấy nó, tiếp tục phát ra những âm

thanh.....kích thích. Khoan đã, âm thanh này có chút quen quen, nghe giống như...như... lúc hần....đang rúc mặt vào hoa huyết của nó. Mặt nó nhanh chóng đỏ bừng, chết tiệt, tại sao nó lại nghĩ đến chuyện đó nhỉ? Nhận thấy biến chuyển trên khuôn mặt nó, hần trên chọc:

_Sao vậy?

_Không có gì! Chỉ là.....

_Chỉ là?!

_Âm thanh đó.....

_Âm thanh gì?!

_Âm thanh cậu ăn hầu ý.....

_Nó làm sao?

_Nó giống.....

_Nó giống cái gì?

_Lúc.....

_Lúc nào?

_Cậu tự biết chứ....

_Cậu không nói sao tớ biết được!

Mặt nó đỏ lựng lên, tên này quá đáng, rõ ràng biết còn giả nai.

_Đang ăn cậu nghĩ cái gì đen tối vậy? -hần chọc nó.

_Hả.....Đ....đen tối gì chứ! Có mà cậu đen tối ấy!

Nó gấp vội miếng chuối vào miệng, nhìn đi chỗ khác. Hần nhìn nó phì cười, chọc nó chính là thú vui biến thái của hần.

Từ nãy đến giờ nó toàn ăn chuối, như vậy kế hoạch của hần không thể thành công được. Hần tách một con hầu ra rồi đưa gần miệng nó.

_A đi!

Nó há miệng ăn cả con hầu. Mềm, thơm, vừa miệng, hần biết làm món này từ bao giờ vậy?(Mị cũng thích ăn hầu!). Cứ thế, hết miếng này rồi đến miếng khác, hần dứt cho nó ăn hết cả bàn thức ăn.

Bước đầu kế hoạch thành công mỹ mãn!

Ăn xong xuôi hần và nó đi lên phòng. Bụng nó no căng, nó ngồi trên giường xoa xoa cái bụng trướng lên của mình.

_No không?-hần hỏi.

_No đến nỗi không thể thở rồi đây! -nó lờm hần.

Hần nhảy chồm lên người nó, đè nó nằm ra giường, tư thế vô cùng ám muội. Mặt hần kề sát mặt nó, hơi thở nam tính phất vào má làm nó rùng mình.

_Muốn hoạt động cho xuôi không?-hần cười ma mị.

_Cậu.....Không cần!

_Đùa tí! Cậu nghỉ đi, tớ đi tắm!

Hần đứng dậy đi vào phòng tắm khiến cho nó hụt hẫng. Trước kho vào hần không quên nhắc nó.

_Thuốc tiêu hoá tớ để sẵn ở đó, cậu xuống đi!

_Ồ! Biết rồi!

Hần đi vào không quên nở nụ cười thâm tà. Nó liếc nhìn viên thuốc màu trắng nhỏ nhỏ phía tủ đầu giường, cốc nước đã được rót sẵn. Nó ngoan ngoãn bỏ viên thuốc vào miệng rồi uống nước. Nó nằm dài lên giường vuốt bụng.

"Thức ăn" hôm nay thật "ngon"!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19-2

Nó nằm một lúc thì thấy cả người nóng bức, mồ hôi cứ thế túa ra. Hạ thân khó chịu, có chút nước đã rỉ ra. Tên này cho nó uống cái gì vậy?

Nó đi ra ban công hít thở, hi vọng thấy dễ chịu hơn. Nhưng ở đâu thì vẫn vậy, mồ hôi nó đã ướt đầm lưng áo, nó muốn có cái gì đó để đè nén bên trong nó lại.

Hắn tắm xong, ra ngoài quần mỗi chiếc khăn bên dưới. Mái tóc rũ xuống vài giọt nước, trông mà phát thèm. Nhìn nó quần quai ngoài ban công biết thuốc đã phát huy tác dụng. Tên Tiêu Từ Quân này cũng thật chu đáo đi, chuẩn bị cho hắn cả "xuân dược"!

Hắn nhẹ nhàng tiến tới chỗ nó, ôm chầm lấy nó từ đằng sau. Nó đang cảm thấy nóng bức tự nhiên có một thứ mát mát làm nó dễ chịu. Nó quay đầu lại, khuôn mặt của hắn ở gần sát mặt nó, hơi thở nam tính phả vào mặt. Khuôn mặt nó vì nóng mà đỏ bừng lên, đôi mắt mơ màng, bội phần khuyến rũ.

Nó đưa tay vuốt má hắn rồi nhón chân, để bờ môi anh đào chạm môi hắn. Bất ngờ vì nụ hôn nhưng hắn không hề đáp trả, để xem nó định làm gì tiếp theo. Nó vụng về đưa lưỡi vào miệng hắn, tìm lưỡi hắn quần quýt.

_Kĩ thuật hôn của cậu rất tệ! Để tớ dạy!

Nói rồi hắn một tay nâng cằm nó, một tay giữ eo nó. Trước hết hắn gặm nhấm bờ môi căng mọng kia đến khi nó đỏ lên mới đưa lưỡi và trong trêu đùa. Chiếc lưỡi không xương tìm chiếc lưỡi rụt rè của nó mà mút, mà trêu, mà đùa. Hương vị của riêng nó, thật ngọt, không ai có thể có cái vị ngọt này của nó. Đến khi cả hai hết đường khí hắn mới chịu buông ra.

Rồi môi nó hắn tấn công xuống cái cổ trắng ngần, để lại trên đó một dấu đầu tây đỏ chót. Tay của hắn bắt đầu xoa nắn bộ ngực đầy đặn, hôm nay nó không mặc áo lót, hạt lựu vì vậy mà dựng đứng lên, lộ qua lớp váy ngủ. Nó bị gấn đẩy sát vào lan can, cơ thể nóng bức nhanh chóng cảm thấy mát mẻ bởi sự đụng chạm của hắn. Hắn sờ đến đầu chỗ đó lập tức mát lạnh. Nó ngửa cổ ra sau hưởng thụ, bờ môi anh đào không quên phát ra âm thanh đắm mĩ.

_Um~ ah~

Chơi đùa chán bộ ngực hắn cúi xuống, lập tức gỡ bỏ chiếc quần lót ren che đi vùng nhạy cảm. Nơi đó đã ướt nhẹp, giống như đang mời gọi hắn hưng hăng tiến vào. Đè lại dục đã "thức dậy" trong quần, hắn nâng một chân nó lên rồi áp mặt vào. Chiếc lưỡi điêu luyện của hắn quét một vòng, khoái cảm đột ngột làm cơ thể nó run lên.

_Um~ nữa đi!-nó túm tóc hắn ấn vào.

Hắn mút lấy mút để dịch mật của nó, âm thanh phát ra hết âm thanh lúc hắn mút hào. Đúng là tiểu dâm oa, nước ra nhiều đến nỗi hắn mút không kịp. Hắn đẩy lưỡi vào bên trong, bên trong chật như muốn kẹp chết lưỡi hắn bên trong. Rút lưỡi ra rồi lại đẩy vào được vài lần thì dịch thủy từ trong chảy ra ồ ạt, hắn há miệng hứng hết. Người nó mềm nhũn ngã vào vòng tay vững chắc của hắn.

_Hay hiệp 1 chúng ta làm ngoài ban công đi!-hắn thì thầm vào tai nó.

_Không được, lỡ ai thấy thì sao?-nó từ chối mặc dù bên trong đang khao khát hắn tiến vào.

_Bị nhìn mới kích thích!

_Không.....ah~ um~

Còn thật cương cứng nhanh chóng tiến vào hang thịt chật hẹp. Hoa huyết nó được trận đột ngột lập tức co rút, hắn vì vậy mà tí nữa thì phóng thích.

_Bảo bối, ngoan nào!-hắn vuốt tóc nó-Bộ cậu muốn kẹp chết tớ mới vừa lòng hả?

_Đừng nói nữa, di chuyển đi!

Cô nhóc này ra lệnh cho hắn sao? Được, hiệp này thì chiều theo nó, hiệp sau thì chuẩn bị tinh thần cầu xin hắn đi! Hắn bắt đầu luân động, khoái cảm lập tức xông thẳng tới não hai người. Lúc này đầu óc nó trống rỗng, không thể nghĩ đến gì ngoài tình dục.

Mỗi lần hắn rút ra đâm vào đều tới tận nơi sâu nhất của nó, hoa huyết bị ma sát mạnh tiết dịch mật chảy xuống đùi nó. Âm thanh hoà làm một cửa hai

người cùng âm thanh va đập của từng tờ thịt tạo ra âm thanh vừa nhóp nhép vừa mạnh mẽ khiến người nghe không kìm được mà "ra nước".

_Ah~ sâu quá~ chậm lại đi~

_Đâm chết cậu, tiểu dâm oa~~

hắn vừa nói vừa thúc thật sâu.

Hắn một tay giữ chân nó bên hông mình, tay kia giữ eo nó không cho nó tụt xuống. Hắn nháp liên tục không ngơi nghỉ, đòi bông vì hắn mà nảy lên nảy xuống vô cùng kêu gọi. Hắn cúi xuống liếm mút hạt lựu cương cứng. Bị chơi hai chỗ cùng lúc khiến hoa huyệt co rút liên tục, hắn được trận khoái cảm đến tê liệt đầu óc.

Bất chợt hắn xoay người nó lại, mặt nó quay ra phía đường lớn, hiện giờ vẫn còn sớm, xe cộ nườm nượp đi lại ngoài kia. Nỡ có ai nhìn lên trên này thì sao?

_Trương Thanh Phong, đổi chỗ khác đi, tôi không thích chỗ này!-nó chạm vào ngực hắn.

_Sao nào, chỗ này kích thích quá sao?-hắn cười đều.

_Cậu.....um~

Hắn vẫn tiếp tục luân động, đồ ăn lúc tối đã phát huy được hiệu lực, hắn cảm thấy tỉnh táo hơn bao giờ hết. Hắn giữ eo nó thúc từng con dục vọng vào trong nó. "Xuân được" làm nó mơ màng, kẻ người đi đường có nhìn đi chẳng nữa, quan trọng là giờ phải thỏa mãn đã.

_Ah~ ah~ ah~

Hắn hai tay vòng ra trước xoa nắn đòi bông thành đủ hình dạng, miệng không ngừng để lại kí tự lên vai nó. Khi đã không thể giữ được nữa hắn ôm chặt lấy nó, đem toàn bộ mầm mống phóng hết vào tử cung của nó.

Cơ thể nó mỏi ròi, theo quán tính đổ gục vào người hắn. Hai người đứng ở đó ôm nhau thở, một vài ngược qua đường ngược lên thấy hai thân hình đang ôm nhau. Người nam thì hoàn toàn lỗ lỏ, người nữ thì quần áo xộc xệch, gần như là sắp rơi khỏi người đến nơi.

Được thỏa mãn, nó phần nào tỉnh táo hơn, nhận thức được mình đang bị soi mói nó lập tức đỏ mặt, lấy tay che đi những phần nhạy cảm trên cơ thể. Cụ long của hắn vẫn nằm trong nó, không chịu rút ra.

Bảo bối của hắn da mặt vốn mỏng, chắc không chịu được chuyện này hắn thì thào vào tai nó:

_Tâm Tâm! Đứng ở đây có lẽ không hợp lý lắm, hay là vào phòng chúng ta tiếp tục!

Nó còn chưa kịp load được hắn nói cái gì lập tức bị bế vào trong phòng. Cụ long rút ra, không có gì giữ lại khiến tinh dịch của hắn trong nó rơi xuống sàn nhà.

Nhẹ nhàng đặt nó lên giường, hắn điên cuồng gặm nhấm bờ môi anh đào. Bất cứ lúc nào bờ môi này đều như mời gọi hắn thưởng thức. Hắn trực tiếp đưa lưỡi vào bên trong, nó cũng vui vẻ đáp lại, hai lưỡi dây dưa. Hôn điên cuồng khiến không kịp nuốt nước bọt, một sợi chỉ bạc chảy xuống, vô cùng mịn dục.

Nó thấy chân mình bị tách ra, một lần nữa nó bị hắn lấp đầy, bụng dưới của nó căng trướng lên. Hắn bắt đầu luân động, nhưng lần này khác hoàn toàn khác lần trước, tốc độ nhanh hơn, lực đạo mạnh hơn.

Lưỡi thì bị hắn quấn lấy, hoa huyệt thì bị hắn ra sức ra vào, sức lực của nó nhanh chóng bị rút cạn. Bao nhiêu âm thanh muốn thoát ra lập tức bị hắn nuốt trọn và miệng, căn phòng tràn ngập âm thanh hoan ái, nhóp nhép, nhóp nhép.

Nó cố gắng nghiêng đầu qua một bên để tránh nụ hôn của hắn, âm thanh thờ dốc cứ thế mà thoát ra. Nó tham lam hít lấy không khí bên ngoài, không quên đem nhưng âm thanh êm ái làm dục vọng của hắn tăng cao.

Hắn lật nghiêng người nó, một chân gác lên vai, tiếp tục ra vào. Mái tóc dài mềm mại cùng với mồ hôi dính vào gò má hồng phấn. Nhìn tiểu yêu tinh dưới thân, ánh mắt mỉa mai, môi anh đào mấp máy, tóc bết vào má, vào chiếc cổ trắng nõn. Không kìm được lòng mình, hắn đưa tay vén đi những sợi tóc dăm mồ hôi. Nó đưa mắt nhìn hắn, ánh mắt xinh đẹp cầu xin hắn dừng lại. Nhưng đối với con sói ăn chay dài ngày kia thì là mong muốn được nhiều hơn nữa. Hắn cứ vậy mà thúc thật mạnh vào bên trong.

_Trương Thanh Phong~ um~ nhẹ thôi~

Hắn không những không nghe lời mà còn mạnh hơn. Đầu óc nó tê dại, cơ thể mệt rã rời, miệng không còn sức cầu xin hắn, chỉ có thể rên những âm thanh yếu ớt.

Được một lúc hắn hoàn toàn lật người nó úp hẳn xuống. Tay nó không còn sức để chống lên nữa, mặc cho hắn nâng mông làm càn ở bên trong. Khi sắp tới cao trào hắn lập tức rút ra, làm nó một phen hụt hẫng. Nó nhìn hắn ai oán, trách móc.

_Trương Thanh Phong, sao lại dừng lại? Tiếp tục đi~~ nó nũng nịu.

_Gọi tên tớ!-hắn ra lệnh.

_Trương Thanh Phong!

_Một từ thôi!

_Phong!

Cố gắng kìm lại cự vật trương phòng muốn đâm vào hoa huyệt e thẹn kia. Hắn nói:

_Cậu muốn gì?

_Cho tôi...

_Cậu không nói rõ tớ không thể đáp ứng!-hắn cười đều.

_Xin.... cậu..... hãy lấp đầy tôi!-không chịu nổi nó phải dẹp cái tôi mà nói ra.

_Nói đầy đủ xem nào!-tiểu dâm oa kia mà không nói nhanh nhất định hắn sẽ phát nổ.

_Phong~ lấp đầy.....ah~

Không chờ nó nói hết câu hắn lập tứ đâm vào. Tiểu dâm oa thực sự biết dụ người mà! Bình thường không thể cưỡng lại trước vẻ đẹp mỹ miều của nó, bây giờ thì không thể kiềm lại trước vẻ dụ hoặc của nó. Đúng là tiểu yêu tinh chuyên mê hoặc hắn mà~

Cả hai cứ thế mà lên đỉnh, bên trong nó nhanh chóng đầy ắp tinh dịch. Cùng với đó lag dịch thủy, hai chất lỏng cứ thế mà ồ ạt chảy ra làm hạ thân hai người vô cùng nhóp nhách.

_Bản quá! Chúng ta đi tắm nào~

Hắn ôm thiếu nữ cơ thể mềm nhũn như không xương hướng phòng tắm mà đi đến. Đặt nó vào trong bồn rồi xả nước ấm vào cho nó. Nhanh chóng bồn tắm đầy nước nóng, cơ thể nó dần hồi lại sức, nó tựa vào thành bồn, ngửa cổ ra sau, nhắm mắt dưỡng thần. Lát sau nó thấy nước trong bồn trào ra một ít. Mờ mắt ra, ngay lập tức khuôn mặt đẹp theo chi tiết của hắn đập vào mặt nó. Nó vội đẩy hắn ra.

_C....cậu.....làm cái gì vậy?-nó lấp bấp.

_Tắm-hắn cười ôn hoà.

Nụ cười ôn hoà của hắn làm nó nổi da gà. Thỏa mãn hai lần, được tính của xuân dược nhanh chóng bị thôn phệ. Nó đã tỉnh táo trở lại.

_Không thể chờ tôi tắm trước sao?-nó kiên nhẫn đuổi hắn đi.

_Vừa rồi sau 2 hiệp cậu cũng mệt rồi! Để tớ bồi cậu tắm rửa!

Nói rồi, bàn tay "ngoan ngoan" của hắn xoa khắp cơ thể nó. Thoạt nhìn thì là tắm rửa bình thường, thực chất hắn đang lợi dụng thời cơ sờ mó. Nó cắn chặt răng để không phát ra âm thanh. Hắn ghé sát ra nó, thì thầm:

_Tâm Tâm, đừng cắn răng! Tớ thích nghe âm thanh của cậu!

_Biến thái.....AHH~

Rất nhanh chóng, giữa nó và hắn sủi lên một ít bọt bong bóng. Hết ban công, trong phòng ngủ, bây giờ là phòng tắm. Nơi nào cũng có dấu tích của hắn và nó.

Âm thanh va đập ma sát với nước cũng với tiếng rên của nó, tất cả hoà cùng nhau tạo nên một khung cảnh trầm luân hoàn mỹ. Hắn siết chặt eo nó, điều khiển hoạt động lên xuống, tay nó bám vào vai hắn, ngửa cổ ra sau hưởng thụ.

Hắn bỗng nhắc nó ra, để nó bám vào thành bồn, cả hai cùng đứng lên. Hắn vừa nhấp vừa ghé vào tai nó:

_Tâm Tâm! Tớ thật thích tư thế này!

_C....cái.....g.....gì?-nó thờ dốc.

_Với tư thế này chúng ta có thể làm ở bất cứ đâu! Ban công, giường ngủ, phòng tắm, nhà bếp, sân thượng, ngoài vườn, trường học, t tàu điện, đặc biệt là những nơi công cộng!

_ Vô liêm sỉ.....ah~

Hắn cười sáng khoái rồi cùng nó chìm đắm vào sự kết hợp. Cứ thế hắn phóng toàn bộ tạo hoá của mình vào trong nó. Nó uể oải rồi ngất đi trong vòng tay của hắn.

Hắn tắm rửa sạch sẽ, từng góc ngách trên cơ thể nó rồi lấy khăn tắm quấn, cuối cùng là bế tiểu dams oa say giấc nồng này lên giường. Xuất 3 lần trong một đêm hắn cũng mất sức không kém. Nhìn ra đồng hồ đã 12 giờ. Hắn nhập cuộc lúc 7 giờ, tràn luân suốt 5 tiếng sau 1 tháng ăn chay. Ngắm nhìn thiên hạ trong lòng ngủ say hắn cũng thế mà từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ bất đầu cũng là khởi đầu bi kịch cuộc đời nó, khiến hắn sau này hối hận cũng đã quá muộn màng! Mất rồi mới nhận ra, còn nỗi đau nào hơn thế?

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

_ Tâm-Tâm, tỉnh-dậy-đi!-hắn ghé sát tai nó thì thầm từng chữ.

_ Ưm....im đi!-nó vung tay.

_ Trời-sáng-rời, dậy-đi-thôi-Tâm-Tâm!-hắn vẫn mặt dày.

_ Một quá.....im!-nó ngái ngủ.

_ Tớ định đi mua ít đồ! Cậu đi không?-hắn vén tóc cho nó.

_ Không đi!-nó nói mà mắt vẫn nhắm

_ Vậy cậu cứ ngủ đi!-hắn hôn nhẹ lên trán nó.

Nó tiếp tục ngủ, kể cả lúc ngủ vẫn rất đẹp. Hắn xoa nhẹ má nó, trên làn da mịn màng là một vết sẹo, không sâu lắm, nhưng cũng đủ khiến người ta nhìn rõ. Vết sẹo này nhắc nhở hắn rằng hắn phải bảo vệ nó, phải luôn bao bọc nó. Nó không trách hắn khi hắn để lại trên mặt nó một vết sẹo, nó còn nói, vết sẹo này rất đẹp, nó muốn giữ nó và hắn có một cái gì đó đáng nhớ. Quả thật, sau này ns đã để lại cho hắn một quá khứ không bao giờ quên.

Hắn kéo lại chiếc chăn che đi cơ thể trắng nõn của nó rồi ra ngoài. Hắn dặn quản gia Hồng không được đánh thức nó, còn phải chuẩn bị đồ ăn hồi sức cho nó. Hắn ra ngoài với một tâm trạng vô cùng thoải mái.

Hắn lên xe và rời đi, khi một chiếc xe đen tuyền vừa đi khỏi thì một chiếc xe màu trắng dừng lại trước căn biệt thự. Hai thiếu nữ bước xuống xe, hai cô gái ấy mang một nét hồn nhiên vô cùng đáng yêu, nhưng ai biết rằng trong bụng các nàng đang âm mưu cái gì.

_ Oa, lớn thật đấy!-một thiếu nữ trầm trồ-Nếu lợi dụng đứa trẻ này để bước chân vào đây thì thật tuyệt vời nha! Cậu sướng thật đấy Tiểu Hi!

_ Chẳng phải Tiểu Tử Quân của cậu nhà cũng rộng không kém gì nơi này sao?-Vũ Tiểu Hi cười nửa miệng.

_ Anh ấy nhà ở đâu tớ còn không biết nữa là!-Đỗ Cẩm Chi đỏ mặt.

_ Không trêu cậu nữa, vào nói cho anh Phong biết thôi!

Vũ Tiểu Hi ấn chuông, một chị giúp việc chạy ra, lễ phép mở cửa rồi chào Vũ Tiểu Hi. Cô tha vênh vào không thèm đáp lại cùng Đỗ Cẩm Chi đi vào nhà. Quản gia Hồng thấy Vũ Tiểu Hi tới thì vội vàng đón tiếp.

_ Vũ tiểu thư tới ạ? Đây là....

_ Đây là Đỗ Cẩm Chi, bạn tôi!-Vũ Tiểu Hi ra về bà chủ.

_ Chào Đỗ tiểu thư ạ?

_ Anh Phong đâu?-Vũ Tiểu Hi hát hàm.

_ Thiếu gia vừa ra ngoài rồi ạ? Chắc sẽ về muộn ạ!

_ Vậy tôi chờ!-nói rồi Vũ Tiểu Hi cùng Đỗ Cẩm Chi ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, tự nhiên như ở nhà.

Quản gia Hồng thở dài rồi bà tiếp tục làm bữa sáng cho nó. Hắn đi lấy đồ đã đặt trước, cũng không làm gì lâu lắm, bà nói hắn về lâu ý là muốn Vũ Tiểu Hi đi về, ai ngờ cô ta lại mặt dày ngồi lại. Cũng may là thiếu phu nhân của bà vẫn còn ngủ, nếu mà nó dậy chắc chắn Vũ Tiểu Hi lại gây khó dễ.

_Quản gia Hồng, lát nữa tôi ăn cơm ở đây!- Vũ Tiểu Hi lên tiếng.

_Vũ tiểu thư không được đâu!-bà hơi hoảng.

_Tại sao?

_Ông chủ, bà chủ thường xuyên vắng nhà, tiểu thư đi chơi mấy ngày về ăn cơm, còn thiếu gia.....-bà không dám nói tiếp.

_Vậy tôi ở lại ăn với anh ấy cho vui!- Vũ Tiểu Hi tự tin-với lại tôi muốn báo anh ấy một tin vui!

Thiếu gia à, cậu về nhanh đi mà, không thể đầu lại con mặt dày này đâu.

_U'.....a!-nó ngồi trên giường vuron vai.

Đêm qua hắn thật giống như cầm thú, trên người nó đầy rẫy dấu tích đêm qua. Cổ có, vai có, ngực có, lưng có, bụng có, đùi có, hầu hết trên người trên người đều có. Nhưng nó không thấy ghét hắn, nó không thấy khó chịu khi hắn làm điều đó, cũng đơn giản thôi, nó rung động với hắn rồi, chỉ là nó không nói hắn biết thôi.

Hôm nay có vẻ nóng hơn mọi hôm, nó tắm qua loa rồi lấy chiếc váy cao cổ mặc vào, chiếc váy ngắn trên đầu gối nó, để lộ cặp chân thon thả. Nó xếp chân gối gọn gàng rồi đi xuống cầu thang. Rõ ràng nó đã ngủ đến tận 10 giờ rồi mà vẫn thấy mệt thế nhỉ, mới xuống được một tầng đã mỏi rồi chân, hai tầng nữa mới xuống phòng bếp. Bụng nó sôi sùng sục, phải tự lực cánh sinh thôi.

Bà quản gia đã nấu ăn xong nhưng Vũ Tiểu Hi và Đỗ Cẩm Chi vẫn ngồi đó, bà lấy điện thoại lên nhắn tin.

Nó xuống đến nơi, lưng nó như muốn rời ra, vì ngồi khuất nên nó không thấy Vũ Tiểu Hi và Đỗ Cẩm Chi. Nó tiến đến chỗ bà quản gia.

_Trương Thanh Phong có nói là cậu ta đi đâu không ạ?-nó cắn miếng bánh mì để sẵn.

_Thiếu gia nói là cậu ấy lấy đồ đã đặt sẵn, nhưng cậu chủ đã đi hơn tiếng rồi ạ!

_Kệ cậu ta vậy, để cháu phụ bà!

Nó và quản gia Hồng cùng nấu bữa trưa. Là món canh cá mà hắn thích nhất, mùi thơm bốc lên, ngửi mà thèm. Vừa ngửi thấy mùi này lập tức Vũ Tiểu Hi muốn nôn ọe.

_Nấu cái gì mà mùi kinh vậy?- Vũ Tiểu Hi quát lên.

Nghe tiếng ngoài phòng khách nó thấy là lạ.

_Có khách ạ?-nó hỏi.

_À, là người quen thôi!-không thể để hai người gặp nhau.

_Để cháu cho cô ta một trận, dám chê đồ bà nấu.

Bà định kéo tay nó lại nhưng nó đã chạy ra ngoài. Bà vội vàng gọi hắn, mong hắn về nhà kịp lúc.

Nó ra đến ngoài nhìn thấy Vũ Tiểu Hi và một người khác thì không khỏi ngạc nhiên.

_Cô đến đây làm gì?-nó khoanh tay trước ngực.

_Đây là nhà tôi, tôi đến có vấn đề gì sao?- Vũ Tiểu Hi hát hò.

_Nhà cô?-nó bật cười-Xâm xí! Nhóc con bày đặt làm trò!

_Cô nói gì? Thế cô nghĩ cô là ai trong cái nhà này?- Vũ Tiểu Hi tức giận.

_Cô ấy là thiếu phu nhân tương lai của cái nhà này!

Hắn từ bên ngoài đi vào, người giúp việc đằng sau xách theo hai túi đồ. Hắn vừa bước vào cửa Vũ Tiểu Hi lập tức chạy ra ôm chầm lấy hắn. Hắn ngạc nhiên, nhưng nó thì lại đau gấp bội. Nhìn người mình yêu với người con gái khác ôm ấp, chắc khác nào tạt nó gáo nước lạnh.

Mặt nó từ đau khổ chuyển thành lạnh lẽo, không thể nhìn thấy nó đang nghĩ gì và cảm xúc của nó như thế nào. Hắn đẩy Vũ Tiểu Hi ra rồi chạy đến nắm tay nó.

_ Tâm Tâm!

Nó vung tay hất ra rồi lùi xa cách hất bài bước. Mắt hất phủ một tầng bi thương, giọng nói hất pha chút tức giận:

_ Tiểu Hi, em tới đây làm gì?

_ Em tới đây để nói cho anh biết một tin vui!

Vũ Tiểu Hi lấy trong túi một cặp ảnh đưa cho hất. Mặt hất đen sần, từng gân xanh nổi lên trên trán hất, hất siết chặt bức ảnh như muốn bóp nát chúng. Nó nhìn thấy hất lập tức cảm thấy bất an, cảm giác sợ mất đi cái gì quan trọng, nó bất giác đưa tay lên bụng, rốt cuộc nó cũng không hiểu tại sao lại muốn bảo vệ nơi đó. Vũ Tiểu Hi đứng cạnh hất nở nụ cười của kẻ chiến thắng. Hất nghiêng chặt hai hàm răng rồi ném thẳng đồng ảnh vào vật nó.

Lúc này trái tim nó đau như cắt nhưng trên mặt nó lại không hề biểu cảm tí nào. Nó lạnh lùng cầm từng bức ảnh lên xem. Trong ảnh là một đôi nam nữ quần quýt lấy nhau, mặt người nam bị che đi, chỉ có người nữ hở mặt. Người đó không phải ai khác mà chính là nó. Bức ảnh nào nó cũng quay ra camera cười thật tươi, có cái còn nháy mắt, nhưng cái nào cũng cười giống như đang chụp ảnh kỉ niệm vậy.

Nhìn một lượt những bức ảnh, nó khẽ chếch lên nụ cười nửa miệng, nụ cười khiến người nhìn lạnh sống lưng. Đối với người suốt ngày đánh đập như hất thì chỉ ngạc nhiên, còn Vũ Tiểu Hi và Đỗ Cẩm Chi bị nó làm cho đổ mồ hôi lạnh.

_ Trương Thanh Phong, cậu tin sao?

_ Anh Phong, em nói đúng chứ? Cô ta là một con điểm, bám lấy anh chỉ vì tiền! Hình ảnh rành rành như vậy chẳng lẽ anh không tin? - Vũ Tiểu Hi thêm dầu vào lửa.

_ Tâm Tâm, giải thích?

_ Trương Thanh Phong, để tôi nói cho cậu rõ! Tôi trong lòng cậu rốt cuộc là cái gì? Là thiếu phụ nhân trong lời cậu nói hay tôi chỉ là công cụ tình dục để cậu thỏa mãn? Tôi nói cậu không hề tin, tại sao cô ta chỉ nói một câu lập tức cậu tin cô ta? Đối với cậu có lẽ tôi chả là gì cả, cậu nói cậu yêu tôi cũng chỉ để dụ dỗ tôi làm ám giương cho cậu! Cậu không hề yêu tôi, tôi cũng không yêu cậu! Đã không yêu nhau hà có cứ phải giữ nhau bên cạnh để làm khổ nhau! Xin cậu, để tôi đi! Tôi muốn về Hạ gia, tôi không cần học tại cao trung S, tôi xin rút hồ sơ về cao trung thường! Đêm qua là đêm cuối, quên nó đi, đón thiếu phụ nhân tin tưởng của cậu về mà ở! Chiếc váy này tôi mặc, về lại nhà thay ra tôi sẽ đem trả cho cậu! Tôi không cần đòi lại số quần áo cậu đã đốt của tôi, cậu đã trả đủ cho tôi rồi! Chúng ta từ giờ không quen không biết, trình tiết của tôi ngày hôm đó coi như là tình một đêm đi! Vết sẹo này-nó đưa tay lên má-Tôi sẽ giữ, để nó nhắc nhở tôi người gây ra vết sẹo này là người như thế nào!-giọng nó đều đều, không nhanh cũng không chậm

Nó lạnh lùng lướt qua hất, hất vươn tay nắm lấy cổ tay nó.

_ Cậu tưởng cậu muốn đi là được sao?

_ Trương Thanh Phong, yêu cầu cậu buông tay!-nó lạnh nhạt nói.

_ Không buông!-hất nắm chặt hơn.

_ Cậu đang làm tôi đau!-nó cùng hất đôi co.

Hất vẫn một mực kéo chặt tay nó. Hất không yêu nó như lời hất thường nói tại sao hất phải níu kéo nó lại. Nó nợ gì hất mà hết lần này đến lần khác hất làm nó đau đến như thế? Hay người cứ thế đưa đây.

_ Tôi nói là buông ra, cậu không nghe sao?

Hất nói lỏng tay, vì nó giằng quá mạnh nên theo quán tính nó ngã ra phía sau. Nó lùi lại bài bước để giữ thăng bằng nhưng lại bị vướng vào cửa nên ngã hất ra sau. Nửa người dưới của nó đập mạnh xuống nền đất cứng. Bụng nó truyền đến cơn đau dữ dội, đau buốt đến tận não. Nó cố kìm cơn đau để khuôn mặt không biểu cảm.

Nó lấy hết sức đứng dậy rồi chạy ra ngoài cổng, mặc dù bụng dưới đang truyền đến cơn đau rất. Nó vừa chạy ra cổng thì có một chiếc xe thẳng lại sát chân nó, bác tài được phen hú hồn. Nó nhận ra người ngồi ghế sau là ai và người đó cũng nhận ra nó. Cánh cửa xe mở ra, nó lên xe và chiếc xe lướt qua nhà hất. Nhìn thấy nó lên xe bàn tay hất siết chặt lại. Hất vốn không định tin những gì trên tấm ảnh đó, nhưng thấy nó cứ thế mà đi lên một chiếc xe khiến hất đã hoàn toàn tin tưởng.

_ Anh Phong.....

_ Anh hi vọng lần sau không có sự cho phép của anh em không được vào nhà!-mặt hất giờ còn lạnh hơn cả tảng băng.

_ Em với anh quen nhau gần 10 năm, em đã sớm coi Trương gia là nhà rồi! Sao anh lại đối xử với em như vậy? - Vũ Tiểu Hi bức xúc.

_ Câm miệng!-hất quát lên.

Bị tiếng quát của hất làm giật mình, Đỗ Cẩm Chi vội kéo cô ta về. Ra đến cổng Vũ Tiểu Hi hỏi:

_Tại sao lại kéo tớ về!

_Bước đầu thành công rồi! Về thôi, cẩn thận anh ta nổi giận!

Khi căn phòng khách đã không còn ai nữa hần ngược lên trời, hi vọng nước mắt chảy ngược vào trong. Hai chiếc túi hần mua tặng nó vẫn còn nguyên, nó còn chưa kịp xem bên trong có gì. Hần bực bội xách chúng lên phòng, hồi sáng căn phòng hoàn toàn vừa bãi, bây giờ đã hoàn toàn gọn gàng. Trên giường đã từng có 1 thiếu nữ ngủ rất say, rất yên bình. Bây giờ nơi đó trống trơn, hơi ấm của cô ấy trên giường đã bị loãng đi. Hần nằm lên giường, tham lam ngửi lấy mùi hương của nó còn vương vấn. Người hần run lên từng hồi, chiếc gối hần kê đầu đã ướt một mảng, trong căn phòng yên tĩnh thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nấc hồi hận của nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

Chiếc xe vẫn tiếp tục chạy trên đường, cả hai người ngồi trong xe đều không nói gì cả. Một không khí im lặng đến khó chịu cứ thế tiếp diễn.

_ Tâm Tâm!-anh lên tiếng phá vỡ bầu không khí.

_ Có chuyện gì vậy? Kể tôi nghe được không?

_...-nó vẫn im lặng.

_ Nếu cậu không muốn nói thì thôi vậy!

Tiếp tục im lặng. Nó chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ, mái tóc dài che đi toàn bộ khuôn mặt khiến anh không nhìn thấy biểu cảm của nó hiện giờ.

Sự im lặng kéo dài khiến anh thấy lạ, nó chưa bao giờ lạnh nhạt với anh như vậy. Anh tiến sát lại chỗ nó, kéo tay nó.

_ Nè, Tâm Tâm cậu.....

Mặt nó trắng bệch, mắt nhắm nghiền. Có lẽ bị ngất rồi, hơn thế.....máu? Sao trên đùi nó lại chảy máu?

_ Nhanh chóng tới Hàn Thương!-anh hét lên với bác tài xế.

Chiếc xe lập tức quay đầu hướng tới Hàn Thương. Anh nhanh chính bẻ nó vào phòng cấp cứu. Một lát sau anh bác sĩ chừng hơn 20 bước ra với vẻ mặt vui vẻ.

_ Cô ấy sao rồi?

_ Chúc mừng cậu chủ, cô ấy đã có thai gần một tháng! Thai tượng rất khỏe! Chỉ là vừa rồi bị va đập gây ra băng huyết nhưng cậu chủ yên tâm, không ảnh hưởng gì nhiều! Chuyện phòng the cũng nên giảm bớt một chút! Tình trạng ngày hôm qua hơi nhiều khiến hôm nay quá trình kiểm tra hơi khó khăn một chút! Con cái qua trọng hơn ăn ái nhiều, cậu chủ ạ!-nói xong anh bác sĩ nháy mắt một cái rồi rời đi.

Anh nhìn bác sĩ với vẻ mặt không biết nói gì hơn □□□□. Nhớ đến nó anh lập tức chạy vào. Một thân hình nhỏ nhắn đang ngồi nhìn ra cửa sổ. Nó ngả đầu lên đầu gối, ánh mắt kiên định nhìn về một phía, mà nói như Phương Định thì có cái nhìn sao mà xa xăm. Nó thấy anh đi vào thì ngẩng đầu lên, nở một nụ cười chua chát:

_ Tôi và Trường Thanh Phong có con rồi!

Anh vội chạy đến ôm Châm lấy nó vào lòng. Nó khẽ đưa tay vuốt lên tấm lưng to lớn kia. Giả như người đang ôm nó là hần thì tốt biết bao, hần sẽ vui khi biết điều hần mong muốn đã thành hiện thực chứ?

Sau một hồi ôm nhau anh mới buồn nó ra. Nhìn kĩ càng nó một lượt từ đầu đến chân để xác định nó hoàn toàn ổn anh mới yên tâm.

_ Hàn Thiên Vũ, hỏi cậu nè!-nó nói.

_ Ừm!

_ Tôi nói cái gì cậu cũng hoàn toàn tin tưởng mà không nghi vấn chứ?

_ Tất nhiên!-anh trả lời ngay lập tức.

_ Tại sao?

_ Tôi quen cậu 12 năm, học cùng cậu 12 năm, hiểu cậu 12 năm! Tất nhiên tôi luôn tin tưởng cậu!

_ Vậy là sự tin tưởng vẫn cần sự quyết định của thời gian sao?-nó nhếch mép.

-Cũng không hẳn là thế! Nhiều lúc người mình tin tưởng nhất lại là người dễ dàng đâm sau lưng mình nhất, vì mình hoàn toàn tin tưởng đối phương mà không phòng bị! Hoặc đối phương sẽ lợi dụng sự tin tưởng đó để làm hại một người nào đó! Mà cậu hỏi cái này để làm gì?-anh ghé sát vào mặt nó.

_ Không có gì đâu! Tôi định viết truyện thôi!-nó quay mặt đi.

_ Cậu mà cũng viết truyện sao? Cũng đúng, cậu giỏi văn, vẽ đẹp! Có khi được nhận tiền nhuận bút ấy chứ!-anh cười.

_ Xàm xí!-nó đẩy đầu anh ra.

Hai người cứ vậy mà tiếp tục trêu đùa, trái tim nó được an ủi phần nào.

Hắn tỉnh dậy, giờ đã sang chiều rồi. Lúc sáng vì khóc mệt quá hắn đã ngủ thiếp đi. Hắn lại sai rồi, lại mắc một sai lầm nữa. Nhưng hắn không thể phủ nhận những lời Vũ Tiểu Hi nói ra hẳn đều tin tưởng hết, bởi chẳng là do hai người đã quen biết gần 10 năm ư? Cũng đúng, nó và anh quen nhau 12 năm, nó cũng tin tưởng anh hơn nó tin tưởng hắn. Thời gian một phần quyết định sự tin tưởng sao?

Hai hộp quà hắn mua tặng nó mà nó còn chưa đựng đến. Hắn mở hộp quà to ra, bên trong là con iPhone X, cùng hăng với hắn. Hắn thấy nó chưa có phương tiện liên lạc nên tặng nó để dễ dàng liên hệ với hắn. Cũng vì để mua chiếc điện thoại này hắn đã về trễ hơn dự định. Hộp quà nhỏ là một chiếc nhẫn kim cương, bên trong chiếc nhẫn có khắc một dòng chữ cực đẹp: "Tâm Tâm, anh yêu em". Hắn mong một ngày nào đó được tự tay đeo cho nó và nói câu "anh yêu em". Có lẽ mong ước này không thể thực hiện được ngay bây giờ rồi! Để lại toàn bộ đồ đạc vào hộp của nó, hắn nằm vật lên giường.

"Tâm Tâm, em đang ở đâu? Anh nhớ em lắm! Anh thực sự biết lỗi rồi! Anh đã sai thật rồi! Em quay về đi, anh muốn gặp em!"

Nước mắt lại một lần nữa sắp trào ra thì âm thanh điện thoại kéo hắn lại:

"Nghe chưa hết bài tình ca rồi chưa hết nước mắt

Yêu em là anh đã phạm sai lầm

Rõ ràng là không thể bên nhau nữa rồi

Sao lạnh lại không thể quên đi được những điều tốt đẹp mà em đã cho"

(Nghe chưa hết bài tình ca rồi chưa hết nước mắt-Trương Sur Vũ. Hay cực, mọi người cũng nghe thử đi!)

Yêu nó liệu hắn có phạm sai lầm? Không bao giờ! Sai lầm là hắn đã không tin tưởng nó.

_ A lô!-giọng hắn hơi khàn vì khóc quá nhiều.

_ Bác Hạ đây!-một giọng nói ập ập từ đầu dây bên kia truyền tới.

_ Dạ, bác gái ạ!-hắn vội bật dậy-có chuyện gì không ạ?

_ Ủ, bác muốn nói chuyện với Tâm Tâm một chút được không?

_ Cô ấy ngủ rồi ạ?-tại sao hắn lại nói dối nhỉ?

_ Nếu con bé ngủ rồi thì thôi vậy! Bác không làm phiền nữa! Con bé có làm phiền cháu không?

_ Không ạ, cháu lo cháu còn làm phiền cô ấy!-hắn cười chưa xót.

_ Gửi gắm Tâm Tâm cho chấy bác hoàn toàn yên tâm! Có chuyện này bác kể cháu nghe nhưng cháu không được nói với con bé là bác kể nha!

_ Dạ!

_ Thật ra, nhiều lúc biểu cảm bên ngoài và nội tâm bên trong con bé hoàn toàn trái ngược. Nó buồn hay khó chịu, tức giận có khi nhìn từ ngoài vào chỉ thấy nó bình thản, khuôn mặt không biểu cảm. Nó thường ít khi bộc lộ cảm xúc, nhưng cháu nhớ rằng khi con bé biểu lộ sự lạnh lùng thì bên trong hoàn toàn là một cảm xúc khác, tụy vào hoàn cảnh!

_T...tại sao ạ? -hắn ngạc nhiên.

_Bác cũng không biết tại sao nhưng bác đee ta thấy từ 4 năm trước, khi bác trai gặp tai nạn! Ai cũng tưởng ông ấy không thể qua khỏi! Trong lúc Hạ gia đang khóc lóc tuyệt vọng bác thấy Tâm Tâm đứng kể một khóc, khuôn mặt lạnh lùng không hề biểu cảm! Bác hoàn toàn thấy sợ trước biểu cảm đó của con bé, bố nó đang không biết sống chết ra sao mà nó lại hoàn toàn bình thản như vậy, bác vô cùng sợ hãi! Lúc sau con bé rời đi, bác đã đi theo, khi không có ai xung quanh con bé mới khóc! Gào thét với chính mình, lúc đó bác mới hiểu con bé cũng đau lòng như bác nhưng nó lại không biểu lộ ra bên ngoài! Bác đoán rằng biểu cảm đó bắt nguồn từ biến cố 5 năm về trước! -giọng bà Hạ trùng xuống.

_Biến cố?

_À, không có gì đâu! Cháu cứ nhớ là đừng để con bé này cái biểu cảm lạnh lùng ra nha! Con bé dễ khóc lắm đó! -nói xong bà Hạ lập tức cúp máy.

Lòng hắn hỗn độn các loại cảm xúc. Bi thương có, đau xót có, ngạc nhiên có, nghi hoặc có! Nó hoàn toàn rất khó để thấu hiểu như bao cô gái khác. 5 năm trước rốt cuộc là có cái gì mà nó lại trở thành như vậy? Hắn phải tìm hiểu!

Hắn lấy điện thoại, gọi bài dòng số quen thuộc.

_Quân, tới nhà tao ngay lập tức! Quan trọng!

Nói xong hắn lập tức cúp máy. Tiêu Tử Quân nhìn điện thoại thờ dài. Hắn thừa biết giờ này Tiêu Tử Quân đang "làm việc" với mấy em mà còn gọi. Chẳng lẽ hắn là bác lao công phải chạy theo hắn, dọn dẹp chỗ rác hắn bày ra.

Trong căn phòng hoa mỹ, Tiêu Tử Quân ngồi bắt chéo chân, hai chân dài đang ngả vào lòng cậu. Cô gái bên trái khẽ vuốt ve cơ ngực hở ra sau lớp áo.

_Thang Phong thật quá đáng nha! Làm phiền chúng ta đang cao hứng! Lúc nào cũng bắt anh làm cái nọ làm cái kia!

_Em nói thật đúng! Thật quá đáng mà! -Tiêu Tử Quân nựng cô ta-Nhưng.... em dám nói bạn thân tôi thế sao?- Tiêu Tử Quân một tay hất cô ta xuống sàn nhà.

Lấy một xấp tiền ném vãi mặt ả.

_Cầm lấy số tiền này rồi rút ngay khỏi đây! -Tiêu Tử Quân lạnh lùng.

_Quân, em.....

_Tự đi hoặc cho người lôi đi! -vẫn là cái giọng lạnh băng đó.

Cô ả sợ hãi vợ lấy tiền rồi chạy mất. Quả là đàn bà, toàn vì tiền, trừ một người.

Cô gái bên phải thấy tình địch chạy mất thì vui sướng ôm lấy cổ Tiêu Tử Quân.

_Em sẽ phục vụ anh thật tốt~

Tiêu Tử Quân sẽ nhếch mép, nâng cằm cô ả rồi nhả vào bờ môi đỏ mọng kia mà ngấu nghiến. Hai lưỡi quấn quýt khiến nước bọt chảy ra bên mép hai người. Mùi son phấn cùng nước hoa khiến Tiêu Tử Quân thấy ón, không giống như cô ấy, không mỹ phẩm mà vẫn đẹp rung động lòng người. Tiêu Tử Quân đẩy người trong lòng ra, mặc áo khoác vào, chuẩn bị rời đi.

_Quân~~cô ả nuôi tiếc.

_Hửh?!-âm thanh như muốn giết người.

_A....anh đi cẩn thận!-cô ta sợ hãi.

_Ngoan, tôi sẽ về sớm!

Nói xong Tiêu Tử Quân lập tức rời đi. Tiêu Tử Quân là vậy, đa tình là thế nhưng cũng có lúc lại thật lạnh khốc, vô tình. Là người trong trù trường hắn là Tiêu Tử Quân tuy mới 15 tuổi như đã hiểu được, nếu không có thể lực hắc đại chống lưng sao có thể trong top 10 tập đoàn lớn nhất thế giới có tên Trương thị và Tiêu thị. Hàn thị đã chuyển sang kinh doanh minh bạch nhưng đầu phải hai cũng biết hắc đạo của Hàn thị liệu còn hoạt động

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

_ Tâm Tâm, cậu có thể xuất viện rồi!-anh từ ngoài cửa bước vào.

_ Hàn Thiên Vũ, tôi không muốn về!-nó đặt tay lên vùng bụng phẳng lì.

_ Tại sao?-anh ngồi xuống cạnh nó.

_ Tôi đã đi ra khỏi Trương gia, không thể về lại đó nữa! Hạ gia.....tôi chưa hề nói với mẹ việc này, tôi không đủ sức để nhắc lại nữa rồi!-nó cúi xuống.

_ Tôi đưa cậu đến Hàn gia nhé! Bố mẹ tôi rất muốn gặp cậu!

_ Hi vọng tôi không làm phiền hai bác!

"Két"-Tiêu Tử Quân phanh xe như muốn đoạn đường bốc cháy, chạy 100km/h để đến nơi nhanh nhất. Tiêu Tử Quân nháy mắt với mấy chị giúp việc rồi đi nhanh lên phòng hân.

_ Có gì gọi tao gấp thế?-Tiêu Tử Quân mở cửa cái "rầm".

Hắn ngồi trên chiếc ghế sofa, chân chữ ngũ, mặt lạnh lùng nhìn vào tấm ảnh trước mắt. Hắn không hề nhìn Tiêu Tử Quân một cái, ra lệnh:

_ Có hai chuyện! Chuyện thứ nhất, mày đi điều tra chuyện gì đã xảy ra với Tâm Tâm 5 năm trước! Chuyện thứ hai, tao muốn mày tìm thằng đàn ông chết tiệt này!-hắn phi bức ảnh về phía Tiêu Tử Quân.

Dùng hai ngón tay để kẹp bức ảnh, Tiêu Tử Quân nhìn vào bức ảnh. Nó và một tên đàn ông đang "lăn lộn", nó nhìn về phía camera và cười thật tươi.

_ Mày còn ảnh nào không?-Tiêu Tử Quân nhìn hắn.

_ Còn!-hắn chỉ tay vào xấp ảnh trên bàn.

Tiêu Tử Quân tiến đến ngồi đối diện hắn, ngắm lần lượt từng bức ảnh một. Sau một lúc nhìn toàn bộ ảnh Tiêu Tử Quân gục đầu xuống bàn.

_ Sao vậy?-hắn ngạc nhiên.

_ Ha ha ha!-Tiêu Tử Quân ngược lên nhìn hắn cười như điên-Mày rớt cuộc, ha ha, giả ngu, ha ha, hay ngu thật vậy, há há!

_ Ý mày là sao?-mặt hắn đen sì.

_ Mày nhìn cho rõ này!-Tiêu Tử Quân chỉ vào từng bức ảnh-Mày thấy có điểm gì giống?

_ Cái nào cô ấy cũng cười!-hắn nhận ra gì đó.

_ Tiếp này!-Tiêu Tử Quân chỉ vào một tấm ảnh-Mày thấy điều gì bị lỗi ở khuôn mặt này?

_ Đây là.....-đồng tử hắn căng ra.

_ Chính xác!-Tiêu Tử Quân đưa ngón cái ra-Đây chính xác là ảnh ghép!

Trong tấm ảnh vừa này một phần khuôn mặt bị vuột ra một đoạn. Đây hoàn toàn là kĩ xảo ghép mặt nhưng lại quá lộ liễu.

_ Sao mày có thể nhận ra nhanh vậy?-hắn hỏi.

_ Mày đừng coi thường thiếu gia Tiêu thị! Tiêu thị làm về ngành điện tử mày nghĩ sao tao lại không nhận ra cái trò ghép mặt vật vãnh này!-Tiêu Tử Quân hất mũi.

_ Không lằng nhằng!-hắn sắp mất kiên nhẫn với cái tên khoe mẽ này rồi.

_ Rồi rồi! Mới nhìn có thể nhận ra ngay, tấm ảnh nào cũng cười chứng tỏ đây hoàn toàn không phải là làm tình! Có ai làm tình mà cười suốt từ đầu cuộc đến lúc "bắn" không? Mày "làm" rồi chắc chắn biết!

_ Tiếp!-mặt hắn như ngộ ra.

_ Chấn chấn đã có người chụp lén lúc cô ấy cười rồi ghép ảnh vào với đám đàn bà điểm này! Với lại mày không thấy con đàn bà này có sấm hình hoa

hồng trên đùi không? Tao thề dù tao chưa từng nhìn thân thể của Tâm Tâm nhưng tao chắc chắn cô ấy không hề sẫm!-Tiêu Từ Quân tiếp tục giải thích.

Thì ra hoàn toàn là hiểu lầm sao? Chỉ vì nóng giận tức thời mà hấn khiến nó rời đi. Hấn chưa tìm hiểu kỹ sự việc đã kết luận. Nó hoàn toàn trong sạch, là hấn thực sự quá đa nghi. Là tạo hoá trêu ngươi, hết lần này đến lần khác để hấn hiểu lầm nó rồi làm tổn thương nó. Hấn đã hứa sẽ luôn tin tưởng nó mà hấn đã làm gì thế này? Nó đã rời đi gần một ngày, hấn cũng không cho người đi tìm. Hấn tự hỏi rốt cuộc nó trong lòng hấn là gì? Hấn thực sự yêu nó hay hấn chỉ yêu thân thể nó? Hấn nói yêu nó hay hấn chỉ yêu nhan sắc nó? Rốt cuộc nó là gì của hấn?

_Phong, đừng nói với tao là mày đuổi Tâm Tâm đi rồi ấy nhá!-Tiêu Từ Quân nhìn xung quanh.

_Cô ấy tự rời đi! Lên xe của một người khác!-hấn đan 10 ngón tay vào nhau, cúi gằm mặt xuống.

_Sao này không giữ cô ấy lại? -Tiêu Từ Quân đập bàn đứng dậy.

Hấn im lặng không đáp. Tiêu Từ Quân thật sự không thể hiểu nổi thằng bạn thân 15 năm này đang nghĩ cái gì! Tiêu Từ Quân biết thừa hấn yêu nó đến nhường nào! Yêu nó đến nỗi ra sức đánh anh không thương tiếc để giành nó về. Vì hấn quá yêu nó nên hấn quá để ý nó, cũng vì quá yêu mà trở thành ích kỷ. Chỉ muốn giữ nó bên cạnh, giam cầm nó cả đời. Cũng chính vì vậy hấn mới đa nghi, hấn không muốn người phụ nữ của hấn có quan hệ không đúng đắn gì với nam nhân hấn. Liệu hấn có biết vì điều đó đã bao lần làm tổn thương nó và khiến hấn và nó hiểu lầm.

_Tao sẽ giúp mày tìm cô ấy và điều tra chuyện 5 năm trước! Lúc đó mày phải xin lỗi cô ấy từ tởm vào!-nói xong Tiêu Từ Quân lập tức rời đi.

Tại sao lúc đó Tiêu Từ Quân lại tức giận, rõ ràng là kiểm soát cảm xúc rất tốt mà. Không thể nào đâu! Làm sao Tiêu Từ Quân có thể thích Hạ Tâm Tâm được chứ! Chắc là lỗi kỹ thuật thật rồi!

Hấn ngồi đó, đối diện với chính sự im lặng của mình. Là hấn tự gây ta, hấn tự chịu. Hấn hiểu lầm nó, cả hai người cùng tổn thương. Hấn định bụng hôm nay về sẽ làm một buổi lễ cầu hôn thật long trọng! Có lẽ không thể thực hiện rồi! Hấn nâng một tấm ảnh lên, một tảng chất lỏng phủ lên mắt hấn. Tay hấn run run, khuôn mặt cô gái trong tấm ảnh đang cười, đây là nụ cười của nó dành cho Hàn Thiên Vũ, một nụ cười thuần khiết. Nó chưa bao giờ cười như vậy trước mặt hấn, có thể nói là chưa bao giờ cười với hấn. Từ lúc nó tới nhà hấn, hấn chưa hề cho nó cảm nhận thế nào là Trương thiếu phu nhân, hấn đối với nó hoàn toàn là dục vọng, chưa hề cho nó cảm nhận cái gì gọi là tình yêu! Hấn không hề xứng đáng với một cô gái vừa xinh đẹp vừa hoàn hảo như nó! Nhưng hấn có tiền, chỉ cần có tiền thì liệu có thể có được những gì mình mong muốn không? Có những thứ không phải là dùng tiền có thể có! Lại một lần nữa hấn phạm sai lầm, lại một lần nữa làm nó tổn thương, một lần nữa.....khiến hấn hối hận!

_Cháu chào hai bác, cháu là Hạ Tâm Tâm ạ! Phiên hai bác cho cháu qua đêm ở đây ạ!-nó lễ phép cúi đầu.

_Nào nào, câu nệ làm gì! Cháu cứ tự nhiên như ở nhà đi!-bà Hàn kéo tay nó ngồi xuống ghế.

_Tâm Tâm, cháu thật xinh đẹp! Vũ cứ nhắc tới cháu suốt ấy!-ông Hàn nhếch mắt nhìn anh.

Anh lờm ông Hàn một cái rồi quay sang bà Hàn.

_Mẹ, tối nay cô ấy sẽ ngủ kê đâu ạ?

_Hiện tại mấy phòng còn lại chưa dọn dẹp nên đêm nay hai đứa tạm ngủ chung!-bà Hàn cười tươi.

_Mẹ.....

_Chẳng phải hai đứa học tiểu học hay ngủ chung sao?-ông Hàn nói.

_Đó là lúc nhỏ mà, giờ lớn rồi!-mặt anh đỏ ửng.

_Lớn gì chứ, con vẫn mãi là Vũ bé bỏng của mẹ mà! Với lại mẹ thấy Tâm Tâm như học sinh năm nhất! Hai đứa vẫn chưa lớn đâu!-bà Hàn nhìn sang ông Hàn.

_Mẹ con nói đúng đó, cứ quyết vậy đi! Bây giờ ăn cơm đã.

Suốt bữa cơm ông Hàn và bà Hàn hết gấp thìa rồi gấp rau cho nó, anh bị ra rìa thật rồi. Bốn người ăn cơm thật vui vẻ, giống như một gia đình vậy.

Tối hôm đó.....

Anh ngồi chơi điện thoại chờ nó tắm. Nước trong phòng tắm xả ồ ạt như cảm xúc trong lòng anh vậy. Cảm giác giống như là đêm tân hôn chồng ngồi chờ vợ tắm xong. Rõ ràng anh đang chơi game nhưng mắt thì lại không rời cánh cửa kia. Chợt cánh cửa mở làm anh giật mình.

_Hàn Thiên Vũ!-nó thò đầu ra.

_S...sao vậy?

_Tôi không có quần áo!-nó ngượng ngùng.

_Ừ nhĩ? Mặc tạm áo tôi vậy!-anh lấy một chiếc áo sơ mi đưa cho nó.

_Liệu....vừa không?

_Yên tâm đi cô gái m58 của tôi! Áo tôi cậu mặc như mặc váy cho mà xem!-anh xoa xoa cái đầu ướt sũng của nó.

Lúc sau...

Nó từ phòng tắm bước ra, chiếc áo sơ mi che đi vòng một và vòng ba. Thân thể trắng nõn trong chiếc áo thùng thình khiến nó khuyển rũ hơn bao giờ hết. Yết hầu anh trượt lên trượt xuống. Không được, không thể làm vậy! Nó sẽ ghét anh, hơn nữa....nó đang có thai.

Chiếc giường vốn một mình anh nằm bây giờ có thêm một người nằm chung, đó còn là người anh yêu. Chiếc gối ôm chần giữa hai người, nó là thai phụ thời gian đầu rất dễ ngủ, vừa đặt lưng xuống là ngủ, anh thì trần trọc mãi chưa ngủ. Lâu lắm rồi anh mới được nằm gần nó như vậy.

Anh ngồi dậy, ngắm nhìn tiên nữ say ngủ. Khuôn mặt nó phải nói là hoàn hảo, làn da trắng mịn không thì vết, lông mi dài, chiếc mũi thanh tú, đặc biệt là đôi môi đỏ mọng kia. Anh cúi xuống, đặt lên đó một nụ hôn. Môi nó thật mềm, thật ngọt. Giá như anh lấy hết can đảm mà tỏ tình thì liệu bây giờ có phải sẽ có một kết thúc hoàn mỹ cho một câu chuyện tình đơn phương không?

_Tôi cho hán một cơ hội, nếu hán không biết giữ lấy em tôi sẽ cướp em về lại tay tôi! Em không đáng có một cuộc sống như thế này, em xứng đáng với một cuộc sống hạnh phúc! Nếu hán ta không thể tôi sẽ mang điều đó tới cho em!

Anh gạt gối ôm ra, nằm sát nó. Anh ôm nó vào lòng, tham luyến mùi hương ngọt ngào của nó. Mong rằng đêm nay sẽ không bao giờ sáng!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

_Em yêu, 10 giờ rồi! Có chịu dậy không hả?-anh bóp mũi nó.

_Ừm.....

Không thở được, cuối cùng nó cũng phải dậy. Hôm qua nó đã đi ngủ từ 9 giờ mà bây giờ vẫn thấy buồn ngủ. Thai phụ thật khác người bình thường. Nó xoa xoa phần bụng phẳng lì, nó có thể cảm nhận được tiểu bảo bối đang dần lớn lên, cảm nhận trong cơ thể mình đang tồn tại một sinh linh bé bỏng. Ngày trước nó rất sợ có thai, sợ không biết nếu sinh đứa bé ra thì sẽ làm sao. Nhưng bây giờ khác rồi, nó đã làm mẹ rồi, nó sẽ đối diện với tất cả để bảo vệ đứa bé này.

_Tiểu bảo bối, đói không?-anh chạm vào bụng nó.

_Tôi đói, nó không đói!-nó phồng má.

Thật đáng yêu!

_Rồi ạ! Tôi đưa cậu đi ăn!

Hai người tới Trung Tâm Thương Mại, vừa đi ăn cũng vừa đi chơi. Nó vào cửa hàng ăn gọi hết món nọ tới món kia, sau đó ăn hết sạch với tốc độ bàn thờ. Nó có thai nhưng lại không ốm nghén, chỉ ăn gấp đôi bình thường thôi.

_Sao cậu ăn được nhiều thế?-anh chống tay nhìn nó gặm đùi gà.

_Tôi không chỉ ăn cho một mình tôi mà còn ăn cho tiểu bảo bối nữa!-nó vừa ăn vừa nói.

Rất nhanh mọi thức ăn đều được nó dọn dẹp sạch sẽ. Nó và anh đi đến khu mua sắm, nhìn một đồng đồ trẻ em nó mỉm cười. Không biết khi tiểu bảo bối của nó sinh ra được chơi mấy thứ kia thì đáng yêu như thế nào nhĩ? Nó lướt qua chỗ đồ trẻ em rồi dừng lại trước một đôi tất màu trắng, trông thật dễ thương! Nó cầm lên ngắm nghía đủ kiểu.

_Muốn mua hả?-anh ghé sát vào nó.

_Ừm! Tôi thấy nó rất dễ thương!-nó cười.

Trông anh và nó như cặp vợ chồng mới cưới đang đi chọn đồ cho tiểu bảo bối của mình. Họ đâu biết rằng mọi hành động đều rơi vào một đôi mắt và được thu vào một chiếc điện thoại.

Sau một hồi vòng qua vòng lại nó chỉ mua duy nhất đôi tất. Nó và anh vào khu vui chơi đến tận tối mới về nhà. Hôm nay ông bà Hàn ra ngoài ăn tối với đối tác nên bữa cơm chỉ có anh và nó. Cảm giác thật ấm áp, anh cảm thấy người đối diện giống như là một thành viên trong gia đình của mình vậy!

Trên sân thượng Hàn gia.....

Tà mỏng bay phấp phới trong gió, nó đứng ngắm những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời. Bầu trời đen kịt lại có những đốm sáng làm nổi bật lên vầng trăng tròn trịa. Cũng như nó, nó đang mang trong mình một sinh linh bé nhỏ, một mầm sống của thế giới này.

_ Cậu đang mang thai đúng lạnh không tốt đâu!-anh tiến đến cạnh nó.

_ Tôi không lạnh! Mà sao nhà cậu nhiều quần áo con gái thế? -nó hỏi.

_ Cậu còn nhớ cô em gái mất tích của tôi không?-anh ngược lên trời.

_ Cậu nói cái này nhiều rồi!-nó gật đầu.

_ Mỗi tháng mẹ tôi lại mua mấy bộ quần áo con gái để vào tủ! Bà muốn khi tìm thấy con gái của mình sẽ để em ấy được mặc bộ quần áo mà bà ấy mua!-mắt anh nhoè đi.

Một vòng tay mảnh khảnh ôm lấy anh từ đằng sau. Mỗi lúc anh hoặc nó buồn thì đối phương thường làm điều như vậy, khi đó tâm trạng mỗi người lại được ổn định đi phần nào.

_ Không sao đâu! Chắc chắn mọi người sẽ tìm lại được cô ấy mà!-nó áp má vào lưng anh.

Anh nắm lấy bàn tay nó, hai người cứ đứng đó, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ nhưng lại cùng hướng về một chữ "tình".

_ Tiêu thiếu gia, cậu mau tới đây đi! Thiếu gia nhà tôi cứ uống rượu mãi, ai khuyên cũng không được!-quản gia Hồng rồi rít.

Tiêu Từ Quân đang ra vào kịch liệt bên trong tiểu mỹ nhân nghe thấy vậy vội vàng rút ra. Sửa sang quần áo rồi tức tốc chạy tới Trương gia.

"Cộc cộc cộc" Tiêu Từ Quân gõ cửa phòng hần.

_ Cút! Tôi bảo các người cút hết đi!-hần gầm lên.

_ Là tôi!-Tiêu Từ Quân bình tĩnh nói.

_ Là binh họ gọi mày đến ngăn cản tao đúng không? Cút về với người đẹp của mày đi, bọn thiếu gia ko cần!-hần hét lên.

_ Chuyện liên quan tới Tâm Tâm mày không nghe thì thôi! Tao về!-Tiêu Từ Quân nói.

Bên trong im lặng một lúc, cách cửa phòng hần mở hé. Tiêu Từ Quân đẩy cửa bước vào, bên trong chai rượu, lon bia đã hết nằm la liệt trên sàn. Cửa ra hành lang mở toang, màn gió bay lật phật trong gió.

Hần ngồi lên lan can, dốc rượu như nước lã. Tiêu Từ Quân cầm một lon bia, mang ra hành lang cùng hần.

_ Uống một mình buồn lắm, tao uống với mày!-Tiêu Từ Quân uống một ngụm.

_ Mày biết gì về cô ấy rồi? Lập tức sửa!-hần đã ngà ngà say.

_ Hôm nay đàn em thông báo có một bệnh nhân tên Hạ Tâm Tâm đã khám tại Hàn Thương! Sáng nay tao thấy cô ấy ở Trung Tâm Thương Mại... ở khu dành cho trẻ sơ sinh!-Tiêu Từ Quân đều đều nói.

_ Cái gì!-hần chột nhĩ ra gì đó.

_ Một thông tin mới nhất, bệnh nhân tên Hạ Tâm Tâm đã mang thai gần một tháng!-Tiêu Từ Quân nhìn thẳng vào mắt hần.

_ Mày....nói....gi..? Tâm Tâm có thai? Cô ấy có thai!-hần túm lấy cổ áo Tiêu Từ Quân.

_ Phải!

Nó có thai, nó thật sự đã có thai, kết tinh tình yêu của hai người. Nhưng hần đã làm gì nó? Làm nó tổn thương, làm nó...ngã! Chắc chắn lúc đó nó đau lắm, nhưng nó lại không biểu cảm, hần cũng không biết nó cảm nhận ra sao! Hần đã suýt nữa hại đứa con của mình! Một người cha tệ bạc!

_ Cô ấy hiện giờ đang kè đầu?-hắn gần từng chữ.

_ Hàn gia.....

Hắn như kẻ mất trí lao ra ngoài, hắn chạy rất nhanh, nhanh đến nỗi hắn không kịp chỉnh lại mái tóc bối mù.

"Tách....Tách". Những giọt nước li ti bắt đầu rơi xuống.

_ Mưa rồi! Vào nhà thôi!-anh khoác vai nó đi vào.

Khi anh và nó vừa vào đến phòng thì một cơn mưa dữ dội ập đến. Nó rất thích ngắm mưa, mỗi cơn mưa luôn có cái đẹp riêng của nó, và cơn mưa này cũng vậy, nó thấy cơn mưa này thật ập ập. Bởi vì có anh bên cạnh hay là vì chuyện sắp xảy ra.

Nó đứng bên cửa sổ ngắm từng hạt mưa ồ ạt trút xuống. Tuy trời tối nhưng nó vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng những hạt mưa đang bay trong không gian, và rõ nhất là bóng hình quen thuộc dưới kia.

Hắn chạy như bay đến Hàn gia, mặc cho trời mưa làm ướt sũng người hắn. Hắn đưa tay hạt những giọt nước mưa trên mặt, thân thể phập phồng theo nhịp thở. Hắn đứng im ngoài cổng, chăm chú nhìn vào thiếu nữ đang đứng bên cửa sổ.

Nó thấy hắn đứng bên dưới, tuy không thấy biểu cảm của hắn nhưng nó biết hắn đã chạy bộ đến đây, biết hắn đang nhìn nó. Tại sao hắn biết nó ở đây? Tại sao hắn lại chạy đến đây? Trái tim nhỏ bé trong lồng ngực nó đang nhảy liên tục. Chẳng lẽ hắn đã biết nó có thai và nghĩ đứa con này của người khác và ép nó đi bỏ. Nó kéo rèm lại, định rời đi.

_ Hạ Tâm Tâm, tớ xin lỗi!-hắn lấy hết sức lực còn lại để hét lên-Tất cả là lỗi của tớ, xin lỗi vì đã không tin tưởng cậu, xin lỗi vì tất cả! Tâm Tâm, xin cậu cho tớ một cơ hội để sửa sai! Xin cậu....cho tớ một cơ hội để.....tớ.....chăm sóc cho cậu vào con của chúng ta!

Chiếc rèm vẫn không hề nhúc nhích, vẫn im lìm. Hắn tuyệt vọng, dòng pha lê chảy dài trên má hắn. Đó là nước mưa hay là nước mắt? Cảnh tượng của hắn ngày hôm nay thật giống với một bài hát hắn đã từng nghe:

(Mọi người nhớ đọc nha! ^^)

"Anh đã biết tất cả cũng chỉ vì hôm qua

Anh đã biết kỉ niệm về em thật xa quá

Bao ngày cố gắng níu với lấy sự buông tha

Thật xót xa trong tình ta.....

Chỉ vì anh đã quá ngốc nghếch cứ tin vào đôi mắt anh nhìn

Và đã thấy bao điều lầm về em

Rồi thêm tính cố chấp nhiều làm em rơi mắt cũng nhiều

Anh xin lỗi về tất cả....

Anh thật không xứng với em người ơi, bao lần em đã thứ tha

Anh thật không muốn xa em người ơi, tất cả chỉ là hôm qua

Vì em bước đi với người ta anh chẳng thể nào không nói ra

Và điều đó đã xảy ra, anh không còn sự vị tha....."

Lúc đó hắn đã cười nhạo người đó, chỉ biết tin vào thứ trước mắt mà hiểu lầm người mình yêu, hối hận thì muộn màng rồi. Giờ đây thì sao? Hắn cũng giống vậy, tin tưởng những tấm ảnh ghép dễ rồi.. Có hối hận cũng đã quá trễ!

Cách công tự động mở ra, một cô gái cầm ô, nước mắt cô ấy không ngừng rơi, đôi vai không ngừng run rẩy.

_ Trương...Thanh.....Phong.....-nó run rẩy gọi tên hắn.

Cánh cổng mới mở ra một nửa nó đã lao đến ôm chặt lấy hắn, mặc cho nước mưa trên áo gấm đang ngấm dần vào người.

_ Trương Thanh Phong, cậu là tên khốn nạn! Tại sao tôi lại yêu một tên khốn nạn như cậu chứ?-nó vừa nó vừa đâm vào lưng hắn.

_ Đúng!-hắn ôm chặt lấy nó-Tên khốn nạn này rất yêu cậu, tên khốn nạn này xin hứa sẽ tin tưởng cậu! Mãi mãi tin tưởng.

Rồi cứ thế, hắn bắt ngò đặt lên môi nó một nụ hôn, nó không phản kháng mà đáp lại. Cái mùi vị ngọt ngào này hắn đã không nếm một ngày rồi, thật ngọt, vị ngọt của riêng nó.

Anh đứng trở cửa chính, nhìn cặp tình nhân đang trao nụ hôn mưa anh thật xót xa cho tình yêu của mình. Mới chỉ được ở bên nó một ngày hắn lại đến cướp nó khỏi anh. Rõ ràng anh và nó ở gần nhau vậy mà không thể ở bên nhau được sao?

"Đời anh là du ca

Anh không lựa chọn được người ơi

Dẫu biết anh yêu em nhưng chẳng thể với tới

Rồi đêm từng đêm trôi

Nỗi nhớ dâng trào trong anh

Nhưng anh không thể nói tiếng yêu em

Từng ngày cứ thế anh vẫn lặng thầm nhìn em giữa dòng đời

Rồi nhìn ngược về anh...anh biết anh là ai

Chỉ mà một người yêu em, nhưng em cần người chăm lo cho em

Mà anh không thể làm được điều ấy

Anh đành chôn dấu tất cả yêu thương về em vào nỗi đau

Và không nhắc tên em mỗi khi giấc mơ ủa về

Nhưng điều đó thật khó, nên anh phải đứng từ xa nhìn em

Giữa dòng đời ta lạc mất nhau..."

Du ca ư? Không, ánh thiếu gia duy nhất của Hàn thị. Yêu em nhưng không thể với tới ư? Đúng, anh yêu nó nhưng nó ở xa quá. Anh không thể chăm lo nó sao? Không, anh thừa sức để nó có một cuộc sống sung túc về sau. Và cũng giữa dòng đời, anh và nó đã lạc mất nhau.

Ba người, ba trái tim nhưng đều hướng về một chữ "tình". Hai thiếu niên, hai tâm trí nhưng đều hướng về một thiếu nữ.

Từ lúc hắn xuất hiện mọi thứ giữa anh và nó đã đảo lộn, nhưng anh nào có thể làm được gì ngoài đứng đó và nhìn nó và hắn bên nhau. Anh mở cửa cho nó ra đó là đúng sao? Đúng, anh đã để nó đến với tình yêu đích thực của nó. Có lẽ cứ giữ nó lại bên mình mà một sự ích kỉ, nên để nó đến với hắn, 12 năm qua anh đã bao bọc nó quá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 24

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

Hắn cảm thấy lồng ngực mình khó thở, thân thể như bị ai đó đè lên, hình như chỗ dưới đang chạm vào cái gì đó mềm mềm thì phải. Hắn định mở mắt ra nhưng một dải ruy băng hồng đã che mắt hắn lại. Hắn định đưa tay lên giữ ra thì một câu nói làm hắn ném phăng cái suy nghĩ đó đi:

_Cậu mà nhắc cái đó ra tôi sẽ không cho cậu thỏa mãn đâu! Ngoan ngoan để tôi phục vụ nào!

Hắn khẽ nhếch mép rồi nằm im, mặc cho người bên trên tùy ý cựa quậy. Cánh môi bạc nhanh chóng bị bờ môi anh đào mút lấy, chiếc lưỡi vụng về khẽ luồn vào miệng hắn, nghịch ngợm chiếc lưỡi đang nằm im. Thấy kĩ thuật hôn quá tệ, buộc hắn phải chủ động. Hắn quán lấy lưỡi nó, mút mát, không theo kịp hoạt động của hắn, một sợi chỉ bạc từ mép hắn chảy xuống. Đường khí của nó bị hắn mút sạch, nó chống vào ngực hắn để ngồi dậy. Cả hai người cùng thờ, nó ngồi lên chỗ đó của hắn, bắt chợt có cái gì đó đang trỗi dậy và con vào tiểu hoa huyết của nó. Mặt nó đỏ ửng lên.

_Cậu.....

_Tại cậu làm nó "dậy" đấy! Tớ vô tội nha!-hắn đưa hai tay lên đầu hàng.

Nó phì cười, nó rời khỏi người hắn rồi xuống giường.

_Đùa cậu chút thôi! Tôi đang mang thai, không tiện "làm" đâu, hôm đó cậu "làm" tí nữa thì ảnh hưởng tới đứa trẻ đấy!-nó nói đều đều.

Hắn vội vàng tháo dải ruy băng xuống rồi chạy đến ôm chặt nó từ đằng sau. Hắn cọ cọ vào vai nó làm nó nổi hết da gà lên.

_Tớ xin lỗi! Lần này tớ sẽ làm nhẹ nhàng, không ảnh hưởng đâu! Cho tớ đi mà!-hắn làm nũng.

_Không cho!-nó cười.

_Đi mà! Mẹ đứa trẻ, cho tớ đi mà!-hắn luồn tay vào áo nó.

_Ừm~ chỉ 1 chút thôi đó~

Nhận được sự đồng ý hắn lập tức bế nó trở lại giường. Gấp rút lột sạch quần áo của cả hai, thân thể trắng nõn hiện ra dưới mắt hắn. Hắn nhìn vào vùng bụng phẳng lì của nó, trong đó là đứa con bé bỏng của hai người, một tiểu tinh linh của cuộc đời hắn. Hắn khẽ hôn lên đó, thì thầm

_Tiểu bảo bối, bố rất vui khi con đã xuất hiện! Thật tốt khi có con!

Dù hắn nói rất nhỏ nhưng từng từ từng chữ nó đều nghe rõ hết. Hắn yêu nó, nó cũng yêu hắn, tình yêu đã đơm hoa kết trái. Đây chính là hạnh phúc mà hai người mong muốn?

Hắn di chuyển nụ hôn xuống phía dưới, hoa huyết đỏ ửng như đang mời gọi hắn thưởng thức. Hắn đưa lưỡi liếm láp, mút lấy những gì ngọt ngào nhất của nó.

_Ừm~~nó túm chặt ga giường rên rỉ.

Thân thể nó tê liệt, não bộ không thể điều khiển lý trí, mặc sức rơi vào ham muốn.

_Trương Thanh Phong, tôi muốn.....

Cậu nó vừa dứt lập tức cự vật to lớn của hắn chui vào trong nó. Hắn nhích từng tí, từng chút một, hắn cố kìm dục vọng xuống để không ảnh hưởng tới con hắn. Sau một hồi khó nhọc hắn đã vào trong một cách dễ dàng. Hắn gặm nhẹ một tiếng rồi bắt đầu ra vào trong nó.

Hang thịt nhỏ bé quăn chặt lấy cự vật to lớn, từng hoạt động thật khó khăn. Hắn ra vào không ngừng nghỉ, rất nhanh chóng hoa huyết đã quen với kích cỡ của hắn, ra vào dễ dàng hơn. Bên dưới dịch thủy ồ ạt chảy ra làm ướt một mảnh nệm.

_Cậu thật ướt!-hắn chăm chọc

_Ừm....a....hah....

Mỗi âm thanh rên rỉ của nó lại là liều thuốc kích dục cho hắn, không thể kìm được thú tính trong người, hắn điên cuồng ra vào bên trong nó. Mỗi lần rút ra hắn chỉ để lại mỗi cái đầu bên trong, khi đâm vào thì đâm ngập cả côn thịt vào bên trong. Miệng hoa huyết bị chà sát mà ửng đỏ lên.

Nó như bị cuốn vào dục vọng cùng hắn, cả hai người cùng chìm vào hạnh phúc của ái tình. Dù nó chưa một lần nào nói thích hắn hay yêu hắn, nhưng hắn biết cô gái nhỏ kia đã rung động trước độ mặt dày của hắn.

Bỗng hắn rút ra làm nó thấy hụt hẫng, hắn bước xuống giường, đặt nó nửa nằm nửa ngồi bên mép giường. Lại một lần nữa hắn tiến sâu vào trong nó. Dịch thủy cùng sự va đập nơi đó tạo ra một âm thanh dục hoặc.

Hắn như được tiếp thêm tinh lực, điên cuồng ra vào trong nó. Nó đã hoàn toàn bị kiệt sức, nó không thể chống tay lên giường nữa mà nằm phịch xuống giường. Hắn giữ chặt eo nó để nó không bị ngã xuống. Cả người nó mềm nhũn, không thể làm gì ngoài hứng chịu từng đợt khoái cảm.

Cự vật to lớn luân động giống như muốn xé đôi người nó ra, tiểu huyết bị lấp đầy khiến nó như muốn điên lên.

_Ah~...quá.....sâu.....ah~ chậm.....- cậu nói của nó bị đứt quãng theo từng nhịp và đập của hắn.

Hắn rất muốn dừng lại, muốn chậm lại nhưng hoa huyết kia cứ mút chặt lấy hắn, khiến hắn càng muốn dừng lại càng thấy hưng phấn. Hất vén mái tóc mềm mượt ra khỏi tấm lưng trắng nõn, hắn hôn từ bả vai xuống, hôn đến đầu chỗ đó để lại những dấu hôn đỏ chót.

Cả hai đều cứ thế mà chìm đắm trong dục vọng, tất cả đều là hư vô, quẩn quýt lấy nhau, đem tình cảm bộc lộ ra ngoài, triền miên trong khoái cảm.

Hắn nâng cả người nó đem trở lại giường, để nó hoàn toàn nằm sấp xuống, hắn chống tay xuống giường làm điểm tựa, tiếp tục chạy nước rút bên trong nó. Trán hắn đã lấm tấm mồ hôi, nhưng hắn vẫn chưa thấm mệt.

_Tâm Tâm, sắp tới, trường tớ, tổ chức, cuộc thi, boi lội! Cậu, đến, xem, tớ, nhé!-hắn thở dốc, cậu nói cũng vì thế mà đứt quãng.

_Ah~ lười....không muốn....ah~

_Đến đi!-hắn thúc thật sâu vào bên trong nó.

_Áh~ đến.....đến.....um~.....nhẹ.....

Cả hai đã gần đạt đến cao trào, hắn lật người nó lại, hôn ngẫu nhiên bờ môi gọi cảm. Âm thanh kiều mỹ của nó đều bị hắn nuốt sạch. Tay hắn xoa nắn bộ ngực tròn trịa, đầy đặn, cũng vì vậy mà gò bông trắng trẻo đã đỏ hồng lên.

Hắn mút lấy một bên hạt lựu, bên kia thì bị bàn tay to lớn của hắn bóp chặt. Hắn mút đột ngột khiến hoa huyết bỗng ngưng có thất, một trận khoái cảm xông tận đến đại não của hắn. Hắn ra vào thật nhanh bên trong nó.

_Nhanh....ah~ chậm....chậm....lại... ah~

_Tớ sắp ra rồi!-hắn thều thảo bên tai nó.

Rất nhanh chóng một dòng tinh nóng ẩm chảy vào trong người nó, tất cả những gì tinh túy nhất của hắn đều lấp đầy cái huyết nó kia. Hoa huyết bé nhỏ không thể chứa được toàn bộ số tinh nên đã tràn ra nệm giường.

Hắn vuốt về khuôn mặt nhỏ bé, tay bắn lướt qua về sẹo bên má phải nó.

_Vết sẹo này thực sự rất đẹp!-hắn cười thật ôn nhu.

_Sẹo mà đẹp, xàm xí vừa thôi!-nó quay mặt đi, cố gắng che dấu gò má đỏ ửng.

_Tất cả mọi thứ của cậu tớ đều thấy rất đẹp, nhất là bên dưới!-hắn chỉ tay xuống nơi kết hợp của hai người.

Nó không hiểu ý hắn nên nhìn theo tay hắn nhìn xuống phía dưới. Hoa huyết của nó đang mút chặt lấy cự lòng của hắn, quanh cửa huyết còn có cả tinh trùng. Nó thẹn quá hoá giận, đâm thùm thụp vào ngực hắn.

Hắn vui vẻ bắt lấy bàn tay mềm mại kia, khe đưa lên miệng mút lấy ngón tay thon dài.

_Nào, đùa vậy thôi! Đi tắm nào!

"Kính....koong, kính...koong, kính...koong" chuông cửa không ngừng vang lên, khiến người giúp việc của Trương gia không khỏi đau đầu.

Biết gia bộ điếc không thể đàn áp được thiếu nữ phá đám kia, quản gia Hồng bắt đắc dĩ phải ra mở cổng. Khi chiếc cổng vừa mở ra một nửa một cô gái vô phép tắc chạy vào, quản gia Hồng còn chưa kịp hỏi: "Vũ tiểu thư tới có chuyện gì?". Bà thờ dãi rồi cùng đi vào.

_Anh Phong đâu, tôi tìm anh Phong!-cô gái vô duyên hét ầm căn phòng khách.

_Vũ tiểu thư bình tĩnh, thiếu gia đang trên tầng!-quản gia Hồng đồ mồ hôi.

_Tôi lên tìm!-Vũ Tiểu Hi hướng cầu thang mà chạy lên.

Quản gia Hồng cùng mấy chị giúp việc hốt hoảng giữ cô ta lại.

_Mấy người làm gì vậy? Cút ra!-Vũ Tiểu Hi quát lên.

_Vũ tiểu thư, không có sự cho phép của thiếu gia không ai được lên lầu hai!-quản gia Hồng đành bịa đại một lý do để cô ta không lên đó phá đám.

_Các người có quyền gì cản tôi chứ? Biết sau này tôi sẽ là ai không?

Bên dưới đang lộn xộn, mấy chị giúp việc đang giữ một cô gái tầm 12, 13 tuổi để tránh làm loạn. Hắn đang đỡ nó đi từng bậc cầu thang rất cẩn thận, giống như chỉ lơ là chút là có chuyện không hay xảy ra.

_Từ bao giờ Trương gia trở thành nơi ai thích thì đến, sau đó la hét om sòm hả?-một giọng nam trầm trầm nghiêm khắc lên tiếng.

_Thiếu gia!-tất cả dừng lại hành động, cung kính thưa.

_Anh Phong.....

_Quản gia Hồng, bà làm việc ở đây bao nhiêu năm mà vẫn không hiểu sao? Trương gia ghét nhất những kẻ ồn ào, không biết phép tắc! Bà coi Trương gia này là gì mà ai cũng tùy tiện cho vào? Bà có muốn ngay lập tức bị đuổi khỏi Trương gia không?-hắn ngắt lời.

Lời này nói ra tưởng chừng như đang trách móc quản gia Hồng, nhưng nếu nghe kỹ hơn thì thực chất hắn đang nói Vũ Tiểu Hi là kẻ ồn ào, không biết

phép tắc. Đây là mượn chó giết gà! Vũ Tiểu Hi cũng không phải loại người ngu ngốc, sao lại không thể hiểu được hàm ta trong câu nói của hắn.

Vũ Tiểu Hi tức sôi máu, cô ta không thể phản kháng lại lời của hắn. Nó được hắn ôm trong lòng nghe thấy vậy thì bùm miệng cười, không ngờ hắn cũng không phải tên ngốc như trong tưởng tượng của nó.

_Sao cô ta ở đây? Rõ ràng cô tự rời đi rồi mà?- Vũ Tiểu Hi chỉ tay vào mặt nó.

_Cô ấy sao lại không thể kết đây? Đây là nhà của cô ấy mà!-vòng tay ôm lấy nó siết chặt hơn.

_Anh...- Vũ Tiểu Hi tức tới mặt đỏ tía tai, cổ nén con giận Vũ Tiểu Hi thông thả nói-Được thôi, nếu đây là nhà cô ta cũng không sao? Những bức ảnh em đưa cho anh anh không tin sao?

_Ý em là mấy cái ảnh ghép đó sao? Lúc đó anh đã mù quáng tin vào chúng, khi nhìn kĩ lại anh mới hiểu ra! Với lại anh nhớ là Tâm Tâm đâu có đi xăm nhĩ, vậy mà cô gái trong bức ảnh lại có một hình xăm bông hồng ở đuôi bên phải ấy? Em đừng nghĩ tới đây làm loạn thì anh sẽ để cô ấy rời đi! Nói trước cho em biết, cô ấy nhất định sẽ không rời khỏi đây một lần nào nữa!-càng về sau ngữ khí của hắn càng mạnh.

Vũ Tiểu Hi bất chợt thấy lạnh sống lưng, bàn tay nhanh chóng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, nhưng Vũ Tiểu Hi vẫn cố gắng duy trì khuôn mặt bình tĩnh.

_Đó thực sự là ảnh ghép thì sao? Nhưng anh không thể phủ nhận tấm ảnh này!- Vũ Tiểu Hi lấy hết can đảm giờ chiếc điện thoại lên.

Hắn bước đến, lấy chiếc điện thoại trong tay cô ta, ngắm thật kĩ càng. Trong điện thoại là một cô gái và một chàng trai đang đứng cạnh nhau, người nam còn đặt lên vai người nữ vô cùng thân mật. Đây là cảnh chụp sau lưng nên hoàn toàn không thể thấy mặt của hai người.

_Đây chỉ là một cặp tình nhân thôi! Đừng nói với anh em sẽ nói cô gái này là Tâm Tâm!-hắn nở nụ cười trào phúng.

_Chính xác là cô ta!- Vũ Tiểu Hi khẳng định chắc chắn.

Ý cười trên khuôn mặt hắn lập tức thu lại, chỉ còn vẻ mặt hi vọng không rõ. Nó biết tấm ảnh kia, chính là nó và anh lúc anh người đang chọn đồ cho tiểu bảo bối. Nó ngược lên nhìn hắn, mặt hắn không biểu lộ cảm xúc lại càng không để lộ tâm tư. Vòng tay ôm lấy eo nó không hề siết chặt mà nó cảm tưởng như đang bị bóp nghẹt từng chút một.

Liệu hắn lại một lần nữa tin tưởng tấm ảnh, lại một lần nữa gạt nó ra, lại một lần nữa...tổn thương nó. Trống ngực nó đánh liên hồi, nó có thể cảm nhận từng nhịp đập không ngừng nghỉ của trái tim nhỏ bé kia. Tấm ảnh kia nó có thể chối cãi là ảnh ghép nhưng tấm ảnh này thì hoàn toàn là thật!

_Em nghĩ anh sẽ tin tấm hình này sao? Vũ Tiểu Hi, anh sẽ không tin tưởng em nữa đâu! Tốt nhất đừng để anh bức mình rồi! Trương thị sẽ ngay lập tức rút vốn đầu tư khỏi Vũ thị!-hắn không nóng không lạnh, thản nhiên nói.

Nghe đến Vũ thị, hai chân Vũ Tiểu Hi mềm nhũn. Vũ thị đang trên đà phá sản, Trương thị mà rút vốn đầu tư thì Vũ thị sẽ lập tức sụp đổ. Vũ Tiểu Hi sẽ không thể sống trong nhung lụa, sẽ không thể ngửa mặt lên và nói ta là tiểu thư của Vũ thị. Mặt Vũ Tiểu Hi nhanh chóng trở nên tái mét, cô ta lùi lại sau.

Nó giật mình, hắn hoàn toàn không tin tưởng tấm hình, hắn thật sự tin nó. Lại còn vì nó mà dọa phá sản tập đoàn Vũ thị. Hắn đã thay đổi rồi sao, hoàn toàn tin tưởng người mình yêu.

_Quản gia Hồng, tiễn khách!

_Dạ! Vũ tiểu thư, mời!

Vũ Tiểu Hi ôm cả cục tức đi về. Trước khi về còn ngoảnh lại lườm nó một cái. Đúng là trẻ ranh mà!

_Tâm Tâm, nhẹ nhàng ngồi xuống nào!-hắn đỡ nó ngồi xuống sofa.

_Trương Thanh Phong!

_Hửh?! Sao?

_Tấm ảnh đó....

_Câu ăn táo hay ăn dâu nào!

_Là thật đó! Tấm ảnh đó là thật!

_Tớ biết!-hắn cười-Nhưng tớ đã hứa, tớ sẽ mãi tin tưởng cậu! Tớ sẽ không để vì những chuyện lật vật mà chúng ta hiểu lầm! Hơn nữa, cậu đang mang thai, không nên để cậu áo lực! Tớ sẽ chăm sóc cậu thật chu đáo, cậu chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt thôi!

_Trương Thanh Phong!-nó ôm chầm lấy hắn-Tôi thích cậu!

_Ừm! Tớ biết!-hắn nhẹ nhàng vuốt lưng nó.

_Sao cậu biết?-nó ngạc nhiên hỏi hẳn.

_Tớ đọc nhật kí cậu!-hắn cười ha ha.

_Trương Thanh Phong, tên khôn khiếp!

Ánh điện lập tức chiếu sáng căn phòng tối om, anh nước vào trong, tiến đến chỗ bức ảnh.

_Anh, em tới thăm anh! Mấy ngày nay có chút chuyện nên em không thể tới thăm anh được!-anh ní non.

Anh nhẹ nhàng rót một ly rượu trắng, một hơi uống cạn.

_Anh à, lần đầu tiên em được ngủ cùng cô ấy trên một chiếc giường! Cảm giác lúc đó thật hạnh phúc! Tuy đó chia sẻ hạnh phúc ngắn ngủi, nhưng ít nhất, em cũng có thể cảm nhận, thế nào là tình yêu!

Lại một ly nữa cạn.

_Có lẽ thực sự em không phù hợp với cô ấy! Bao nhiêu chuyện xảy ra, bao nhiêu hiểu lầm, cuối cùng cô ấy vẫn trở về bên hắn ta! Có lẽ, em chỉ có thể thâm yêu cô ấy, thâm dối theo cô ấy, nếu không thể quang minh chính đại bên nhau em sẽ âm thầm! Dù chỉ cần vậy thôi, em cũng thấy thật tốt!

Tiếp tục ly tiếp theo đã cạn.

_Anh, người con gái em yêu không thể đến được với cô ấy, vậy, anh có thể cho em biết em gái của chúng ta đang ở nơi đó cùng anh, hay cô ấy vẫn đang sống nơi này chờ em tìm tới! 16 năm rồi, biệt tích 16 năm, em thật sự muốn thấy con bé! Muốn con bé gọi một tiếng anh!

Ly thứ tư đã cạn.

_Anh nói thử xem, có phải Hàn gia chúng ta tạo nghiệt không? Nếu không thì tại sao em gái song sinh của em chưa một lần thấy mặt đã bị bắt cóc, còn anh thì rời bỏ em mà không nói lời cuối? Liệu có phải ngày xưa bố chúng ta làm xã hội đen đã giết vô số người vô tội nên giờ mới chịu quả báo sao? Liệu một ngày nào đó em có đến nơi đó với anh không nhỉ?

Ly thứ năm cũng cạn tiếp.

_Em mệt lắm, thực sự rất mệt! Em gái thì mất tích, cô gái mình yêu thì không yêu mình! Hàn Thiên Vũ này thật sự vô dụng!

Ngoại truyện nhỏ nhỏ: Hậu Trường

Vũ ca ca: "Nè Phong, cậu thật sự rất sướng đấy!"

Phong ca ca: "Cậu chả sướng, làm nam chính ai chả sướng!"

Vũ ca ca: "Ý tôi là sướng theo nghĩa đen ấy!"

Phong ca ca: "Theo nghĩa đen?"

Vũ ca ca: "Rốt cuộc là cậu ngu thật hay giả ngu vậy hả? Ý tôi là cảnh 18+ ấy!"

Phong ca ca: "À, công nhận, cũng sướng! Cậu muốn thử không?"

Vũ ca ca: "Có có!"

Phong ngay lập tức đề Vũ ra chiếc giường bên cạnh. Vừa định môi chạm môi thì một âm thanh nữ tính ngăn lại.

Tâm tỷ tỷ: "Thôi đi mấy cha! Hậu trường chứ có phải đóng phim đâu mà diễn như thật ấy! Mà tôi là hủ nè, diễn đi tôi xem!"

Ai là hủ, mau mau điểm danh!

Khả nghi hỏi nhỏ nhỏ: "Bạn nào thích cặp Phong-Vũ không?"

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

_ Cậu chủ! Cậu chủ!-quản gia bên ngoài không ngừng gõ cửa.

Anh mơ màng tỉnh dậy, thì ra anh đã ngủ ở trong phòng của anh trai mình. Anh không nhớ tại sao mình lại ngủ, có lẽ vì anh khóc quá nhiều nên đã kiệt sức mà thiếp đi chăng? Căn phòng này là nơi anh bộc lộ phần yếu mềm hết của bản thân mình. Mỗi lần có tâm sự anh đều đến đây, kể hết nỗi lòng với...chính bản thân mình. Mỗi lần như vậy anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn, một Hàn Thiên Vũ nhue vậy chỉ có mỗi mình anh biết, kể cả nó cũng không.

Anh nhìn lên chiếc đồng hồ, đã 7 giờ tối rồi. Anh đã ngủ cả ngày nên thân thể hoàn toàn rã rời. Anh nặng nhọc mở cánh cửa gỗ. Quản gia nhìn thấy mắt anh sưng lên, người thì nồng nặc mùi rượu, bà hốt hoảng định nói gì đó thì bị anh ngăn lại.

_ Không sao! Tôi hoàn toàn ổn! Tôi hơi đói, bác làm cho tôi chút gì đó lót dạ đi!

Hàn Thiên Vũ luôn cao ngạo nhưng ôn nhu bây giờ nhìn nhue người sắp chết khiến và hoàn toàn lo lắng. Lần đầu tiên bà thấy anh thiếu sức sống như vậy. Nhìn anh thấy thiếu bám vào tường đi từng bước khiến bà vô cùng đau xót. Bà chạy đến đỡ anh rồi cùng anh đi xuống phòng bếp.

_ Áaaaaa!!!!!!! Áaaaaa!!!!!!! AI CHO CẬU MỞ CỬA PHÒNG TẮM KHI TÔI ĐANG TẮM HẢ?! KHÔNG BIẾT GỖ CỬA À!!!!

_ A, Tâm Tâm à, tại sao tớ phải gõ cửa chứ? Cậu còn cái gì mà tớ chưa thấy đâu!

Nó thẹn quá hoá giận, lấy tất cả mọi thứ trong phòng tắm ném ra chỗ hần.

_ Cậu ra ngoài cho tôi!!!!

.....

_ Quản gia Hồng, có phải khi mang thai ai cũng dễ tức giận vậy hả?-hần bấu môi hỏi quản gia Hồng.

Quản gia Hồng đang lấy quả trứng lăn lên cái trán sưng vếu của hần vì bị lộ sữ tắm quăng vào, nghe thấy vậy mà cố nhịn cười.

_ Thiếu gia à, con gái là vậy đấy! Dù tôi chưa từng mang thai nhưng đã từng chăm khi phu nhân mang thai tiểu thư và thiếu gia! Hồi đó phu nhân cực nhạy cảm, gái gì cũng dễ tức giận! Động một tí là nổi cáu rồi quát mắng ông chủ! Nhưng phu nhân cũng rất dễ xúc động! Hồi mang thai cậu 5 tháng, lúc đó cậu đập bụng phu nhân, tôi còn nhìn thấy cậu giơ chân lên trong bụng phu nhân cơ! Lúc đó phu nhân hạnh phỉ tới nỗi bật khóc, ông chủ phải dỗ mãi phu nhân mới chịu nín! Không những vậy phu nhân ốm nghén rất khó chịu, động một tí là nôn, cái gì cũng không ăn được, nửa đêm phu nhân muốn ăn gà, tôi làm xong thì phu nhân lại muốn ăn mận tàu! Hồi đó phu nhân sụt sịt mấy cân liền!-bà ôn tồn kể lại chuyện ngày xưa.

_ Có thật là đứa bé sẽ đạo không?-hai mắt hần sáng lên.

_ Vâng!

Đứa bé sẽ đập, hần sẽ được cảm nhận con của hần bên trong nó, cảm nhận được dòng máu của mình chảy trong cơ thể nó. Thật hạnh phúc biết bao! Liệu chuyện gần lắm vì nó tới nay có khiến nó xúc động đến phát khóc giống mẹ hần không? Mỗi đau đớn đã được thấy thế bởi tình cha ấm áp!

_ Cậu nói xấu tôi gì đấy?-nó chống tay vào hông trừng mắt nhìn hần.

_ Đầu đâu! Tớ nào dám nói xấu cậu chứ!-hần thấy nó thì lập tức chạy ra ôm eo nó từ phía sau, xoa nhẹ lên vùng bụng phẳng lì.

_ Tôi mà biết cậu nói xấu mẹ con tôi thì tôi sẽ đập chết cậu đấy!-nó lườm hần một cái-Tôi đói rồi, đi ăn đi!

Nó nhao vào bàn ăn rồi ăn như một con chết đói. Hết món nọ tới món kia, hết bát cơm này rồi thêm bát cơm khác. Nó ăn như thể cái bụng nó không đầy vậy. Thấy nó ăn nhiều hần cũng không muốn ăn tranh của nó. Hần buông đũa, chống tay nhìn con lợn ham ăn trước mặt, tủm tỉm cười như thắng tự kỷ.

_ Sao không ăn đi! Nhìn tôi làm gì, nhìn tôi không no được đâu!-nó vừa nói vừa nhét miếng thịt vào miệng.

_ Lát nữa đói tớ ăn cậu là được!-hần cười.

_ Thần kinh!-nó văng hai chữ rồi tiếp tục ăn.

_ Tớ nghe nói thời kỳ mang thai rất hay bị ốm nghén, sao tớ thấy cậu ăn ngon miệng vậy?-hần không rời mắt khỏi nó.

_Không biết, tôi chỉ thấy thèm ăn thôi!-nó vẫn tiếp tục ăn-Như vậy chẳng phải tốt hơn là ốm nghén sao?

_Ừ, đúng! Cậu ăn đi, lát nữa tớ đưa cậu đến 1 nơi bí mật!

_Nơi bí mật gì vậy?

_Bí mật mà nói cho cậu thì còn gì là bí mật!

Tại nhà hàng 5 sao Love Forever....

_Cái gì?! Cô nói gì hả?-một giọng nói lạnh lạnh vang vọng cả tầng 1.

_Thật lòng xin lỗi tiểu thư, nhà hàng đã được bao hết rồi ạ! Phòng của tiểu thư đã hủy rồi ạ! Tiền đặt phòng đã được hoàn trả vào tài khoản ạ!-chị tiếp tân bị quất nên rồi rít lên.

_Hừ?! Rõ ràng tôi đặt phòng tổ chức tiệc ở đây, vậy mà nói hủy là hủy! Các người có biết tôi là ai không hả? Tôi là tiểu thư của tập đoàn Vũ thik đấy! Giờ thì rõ chưa, tin tôi có thể làm nhà hàng này sập tiệm không hả?-Vũ Tiểu Hi bắt đầu đập bàn.

Thì ra là tiểu thư tập đoàn Vũ thị, làm chị cứ tưởng là gia thế lớn lắm mới ra oai nhue vậy. Tưởng gì, hoá ra chỉ là 1 tập đoàn sắp phá sản. Chị thay đổi ngay thái độ, từ sợ sệt thành trào phúng.

_Thì ra là Vũ tiểu thư! Thật lòng không thể theo ý tiểu thư, nhà hàng chúng tôi không thể chứa thêm phòng đặt của tiểu thư ạ! Vội lại, tôi nghĩ Vũ thị muốn nhà hàng chúng tôi sập tiệm thì xin mời, Vũ thị chắc có đủ gan để đối đầu với tập đoàn vừa thu mua nhà hàng chúng tôi nhỉ?-chị vừa nói vừa che miệng cười.

_Cái gì?-Vũ Tiểu Hi đen mặt-Tập đoàn thu mua của hàng các người gì mà Vũ thị không có gan hả?

_Tiểu thư nghĩ Vũ thị mạnh hơn Trương thị sao?-chị tiếp tân nhếch mí mắt lên.

Vũ Tiểu Hi đứng hòng, hoàn toàn không thể phản bác. Vũ thị hiện tại còn đang ăn bám Trương thị, làm sao dám đối mặt chứ? Tốt cuộc hẳn thu mua cả nhà hàng này để làm gì? Love Forever là nhà hàng 5 sao có tiếng khắp đất nước, đặt 1 bàn kê đây phải bỏ ra một khoản tiền lớn, vì thế ăn ở đây toàn là những người có địa vị cao. Việc thu mua cũng phải mất vài ngày, nhưng rõ ràng hôm trước Vũ Tiểu Hi mới đặt phòng được, hôm nay đã thuộc quyền sở hữu của Trương thị. Thu mua gấp gáp như vậy rốt cuộc là vì điều gì?

_Mọi thứ đã chuẩn bị hết chưa?-một thanh niên mặc vest đen vô cùng lịch lãm tiến vào.

_Xong hết rồi!-chị tiếp tân lễ phép.

_Vậy thì tốt, thiếu gia và thiếu phu nhân sắp tới rồi! Hôm nay thiếu gia sẽ cầu hôn thiếu phu nhân, có chuyện ngoài ta muốn thì nhà hàng này chuẩn bị sẵn phẳng đi!

_Vâng!

Thì ra là vậy, chỉ để có một buổi lễ cầu hôn hoành tráng cho nó mà hẳn đã bỏ tiền mua gấp gáp nhà hàng này. Vũ Tiểu Hi thực sự đã coi thường rồi sao? Không thể được, đứa con gái nghèo nàn đó sao có thể xứng với Trương Thanh Phong chứ? Dù gì Vũ Tiểu Hi cũng từng mang danh tiểu thư tập đoàn, tuy có sắp phá sản nhưng nhờ đề mục hợp tác với Trương thị sắp tới thì chẳng bao lâu Vũ thị sẽ lấy lại danh tiếng. Không bao giờ, không bao giờ Vũ Tiểu Hi để loại người như vậy trở thành Trương thiếu phu nhân, bị trí đó phải thuộc về Vũ Tiểu Hi, chỉ là của Vũ Tiểu Hi.

_Nè, mấy người! Xong hết chưa, Phong và Tâm Tâm sắp đến nơi rồi!-một giọng nói đầy chất nam tính vang lên.

_Thưa Tiều thiếu gia, mọi thứ đã ổn thỏa rồi ạ!-chị tiếp tân cúi đầu thưa.

_Vậy thì tốt! Bữa tiệc này do chính tôi sắp xếp, có vấn đề gì xảy ra thì tôi hỏi tội các người đầu tiên đấy!-Tiều Từ Quân mang theo phong thái đào hoa nói.

_Vâng!

_A, là em sao Tiểu Hi! Chào em nha!-Giờ Tiều Từ Quân mới chú ý tới Vũ Tiểu Hi đứng cạnh.

_Em chào anh!-Vũ Tiểu Hi ra dáng tiểu thư lễ độ.

_Sao em lại ở đây? Đêm nay Phong bao cả nhà hàng này rồi, em không thể đặt phòng đâu!

_Em biết rồi! Vậy giờ em đi về!

Hạ Tâm Tâm, cô được lắm, khiến tôi phải mất mặt chuyển địa điểm liên hoan với bạn bè. Chờ đấy, sẽ có một ngày tôi sẽ giành lại tất cả từ tay cô. Vũ Tiểu Hi vừa bước ra gần cửa thì Tiều Từ Quân gọi lại.

_Tiểu Hi, cửa trước không thể đi!

_Tại sao ạ?

_Ồ ngoài đó đã rải hoa hết rồi, nếu em giẫm lên thì lát nữa sẽ không còn tươi! Cô, đưa em ấy đi lối cửa sau!-Tiêu Từ Quân hất hàm nhìn chịu tiếp tân.

_Vũ tiểu thư, mời theo tôi!

Vũ Tiểu Hi hừ lạnh một tiếng rồi theo chị tiếp tân đi ra lối cửa sau. Các người tốt lắm, dám đuổi tôi đi một cách trắng trợn như vậy! Nhất định, sẽ có một ngày Vũ Tiểu Hi này sẽ trở thành Trương thiếu phu nhân, lúc đó các người cứ chờ đợi mà quỳ xuống dưới chân tôi mà cầu xin.

Chiếc xe sang trọng màu đen tuyền dừng lại trước cửa Love Forever. Một thanh niên lịch lãm bước xuống từ cửa sau, người đó nhẹ nhàng nắm tay nó rồi đỡ nó ra khỏi xe. Sau khi ăn cơm tối nó được mấy chị giúp việc lôi vào phòng thay đồ. Nó mặc một chiếc váy xuống màu trắng dài trên đầu gối, ruy chiếc váy rộng nhưng vẫn tôn lên bộ ngực đầy đặn của nó. Thấy đồ xong thì hần đã đi trước, có vẻ sẽ hộ tống nó đến nhà hàng này. Rõ ràng là vừa ăn tối xong, hần đưa nó đến nhà hàng để làm cái gì?

Tiêu Từ Quân đứng ngoài, thấy nó đến thì vội chạy ra nghênh đón. Hôm nay nó thực sự rất đẹp, mặt mộc để lộ làn da trắng như sữa, đôi môi hồng tự nhiên khiến người nhìn đều ngay lập tức muốn hôn, nó đẹp, một vẻ đẹp thuần khiết. Tiêu Từ Quân như muốn đứng hình tại chỗ, đôi mắt không hề rời khỏi nó.

_Nè!-nó xua tay qua mắt Tiêu Từ Quân-Này, tôi gọi cậu đấy!

_Hờ?!--Tiêu Từ Quân nhanh chóng thoát khỏi suy nghĩ-Có chuyện gì à?

_Hình như tôi gặp cậu ở đâu rồi!-nó nghiêng đầu.

_Cậu không nhớ tôi à? Tôi là người chỉ cậu đến lớp của Phong khi cậu tới trung học B đấy!--Tiêu Từ Quân cười thật tươi.

_À, thì ra cậu là tên đáng ghét gọi tôi là em gái đó hả?--nó nhếch mép.

_Cái gì mà tên đáng ghét!--Tiêu Từ Quân gõ nhẹ lên đầu nó-Nhìn cậu như học sinh năm nhất ấy, ai nhìn chả nghĩ cậu còn nhỏ! Tôi cá cậu chưa cao nổi tới mố!

_Cậu....-nó đỏ hết mặt, sao tên đó lại biết nó chưa cao nổi tới mố?

_Thôi, không cãi nhau nữa, tôi đưa cậu lên gặp Phong!

Nó nghe đến hần thì vô thức mỉm cười, nó dẫm lên từng cách hoa hồng trải dài từ ngoài vào tận trong sảnh. Vào bên trong có một đoàn dài nhân viên cúi chào nó.

_Kính chào Trương thiếu phu nhân!

_Ồ.....

_Cậu là vợ của Phong, tất nhiên nó cũng là của cậu!--Tiêu Từ Quân tiến đến đặt tay lên đầu nó.

_Bỏ cái tay "sạch sẽ" ra!--nó lườm Tiêu Từ Quân.

_Rồi rồi! Phong đã làm rất nhiều thứ cho cậu! Thật tốt khi hai người có thể đến bên nhau!--dù đây là lời thật lòng nhưng tại sao khi nói ra Tiêu Từ Quân lại thấy mất mát đến vậy?

Nó theo sự chỉ dẫn của Tiêu Từ Quân là lên sân thượng một mình. Đến nơi nó hoàn toàn bị sự huyền ảo cuốn hút. Một giàn phong lan được chăm sóc kỹ càng, mọc thành hình trái tim để lộ ra bầu trời đen được thấp sáng bởi ánh trăng tròn. Hương hoa lờn tỏa khiến người ngửi cảm thấy thật dễ chịu. Ánh sáng đỏ rơi trên bờ vai rắn chắc, một thiếu niên đứng giữa sân thượng, bộ vest trắng tinh phủ từ trên xuống dưới, bên ngực trái cài một bông hồng đỏ làm nổi bật lên giữa nền trắng. Âm thanh vĩ cầm du dương giống như con đường tình yêu, nơi này là nó còn đầu kia là hần đang đứng đợi.

Nó và hần đứng đối diện nhau, thật lâu, mọi thứ như vô hình, thế giới này chỉ tồn tại nó và hần. Hai con người, hai trái tim, nhưng trùng nhau tại một chữ "yêu". Nó từng bước tiến gần đến trước mặt hần, khi hai người chỉ cách nhau nửa bước chân thì nó dừng lại. Hai người một lần nữa mặt đối mặt, nhưng là khoảng cách nhỏ hơn. Hần đưa tay vuốt mái tóc mềm mượt như ánh trăng tan.

_Tâm Tâm, cậu thật đẹp!

Nó cúi đầu, không biết trả lời hần thế nào. Hai gò má đã nhanh chóng đỏ ửng. Hần nhìn thấy bộ dáng đánh yêu này không nhịn được mà nâng mặt nó, đặt một nụ hôn nhẹ lên gò má phấn nộn. Hần lùi lại một bước, cúi xuống, đưa bàn tay rắn chắc ra trước mặt nó:

_Tiểu thư có thể nhảy với tôi một bài chứ?

Ngay lập tức âm nhạc du dương chuyển thành trầm bổng. Nó cười khở một cái:

_ Nhưng tôi không biết nhảy!

_ Tôi sẽ hướng dẫn cậu! Nào, nắm tay tôi đi!

Bàn tay búp măng nhanh chóng được bao phủ bởi bàn tay to lớn. Hắn ôm lấy vòng eo nhỏ bé, chỉ dẫn cho nó từng bước. Cứ như vậy, trên sân thượng của toà nhà 10 tầng, giữa khung cảnh lãng mạn, trong tiếng dương cầm du dương, hai bóng hình một cao lớn, một nhỏ nhắn hoà trộn vào nhau. Ánh đèn soi hắt bóng hai người trên nền đất, là hai người nhưng bóng thì chỉ có một. Bóng của cô gái được chiếc bóng của chàng trai bao bọc, đem tất cả những gì đẹp nhất thu vào đáy mắt.

Sau một hồi khiêu vũ một nhạc, âm nhạc đã dừng lại. Hắn vẫn ôm chặt eo nó không buông. Hôm nay nó lại ngoan 1 cách bất thường, bình thường nó sẽ đạp hắn ra và không cho ôm ấp. Hôm nay lại để cho hắn ôm chặt vào lòng, tay lại còn vòng qua cổ hắn, đầu thì dựa vào lồng ngực hắn. Hắn cảm thấy như có luồng điện chạy dọc toàn thân, cảm giác thật sự rất hạnh phúc, giả như thời gian cứ dừng lại mãi ngay lúc này thì thật tốt biết bao!

_ Sao tim cậu đập mạnh vậy?-cả hai người đồng thanh hỏi.

_ Vì cậu đây!- lại đồng thanh.

Cả hai lập tức đỏ mặt, hai người đều không nói gì cả. Một không khí im ắng bao trùm. Nhưng nó không phải là ngọt ngào mà là bầu không khí nhượng nhường.

_ Sao hôm nay cậu không giống thường ngày? -hắn lên tiếng phá vỡ không khí.

_ Là sao?

_ Nếu là bình thường cậu sẽ không để tôi ôm lâu như vậy!-hắn hôn lên mái tóc mềm mượt tựa ánh trăng tan.

_ Tiêu Tử Quân nói cậu sẽ cho tôi một bất ngờ, tôi không nên nổi điên để rồi phá hỏng ngày hôm nay!-nó dụi mặt vào ngực hắn.

Lòng hắn tan chảy thành nước, thật sự không ngờ thằng bạn thân đào hoa ấy lại giúp ích cho hắn như vậy. Không thể kéo dài thêm, hắn ngay lập tức quỳ một chân xuống, ngửa mặt lên nhìn nó. Ánh đèn soi rọi lên khuôn mặt, hắn thực sự rất đẹp, không phải cái đẹp thoáng qua mà phải thật chú tâm mới nhìn thấy vẻ đẹp của hắn. Mỗi một chi tiết của hắn đều có một nét đẹp riêng, ghép chúng lại sẽ tạo ra khuôn mặt tuyệt đẹp của hắn.

Nó nhìn thật sâu vào đôi mắt hắn, đôi mắt đen láy phản chiếu nó bên trong, lúc này trong mắt gần không có gì ngoài nó. Nó nhớ ngày đầu gặp nhau hắn đeo kính, nhưng từ khi chuyển đến nhà hắn thì nó không thấy hắn đeo kính nữa. Hắn đã dùng kính áp tròng sao? Không phải, nếu là kính áp tròng thì sao lại có thể đẹp đến như vậy. Chẳng lẽ....hắn mở mắt sao?

_ Tâm Tâm!-hắn lấy trong túi áo ra một chiếc hộp.

Tim nó đập rộn ràng, nó biết bên trong chiếc hộp đó là cái gì nhưng nó vẫn không thể khống chế được trái tim. Hắn mở chiếc hộp ra, bên trong là hai chiếc nhẫn một to một nhỏ, chiếc nhỏ có đính một viên kim cương rất to.

_ Lấy tôi nhé! Tôi yêu cậu!

_ Hic....Trương Thanh Phong! Tôi...đồng...ý!-nó hạnh phúc đến khóc nức lên.

Hắn cũng không hiểu tại sao mình lại khóc. Hai người, một đứng, một quỳ mãi vậy mà khóc. Nhạc sĩ chơi dương cầm thấy vậy cũng xúc động theo.

_ Nè!

Hắn nghe tiếng gọi bèn nhìn lên. Hai hàng pha lê trong suốt lấp lánh lướt trên gò má ửng đỏ. Đồng tử hắn căng ra, nó đang khóc, khóc vì sự hạnh phúc mà hắn đem đến. Trên môi nó là một nụ cười, hàm răng trắng đều đặn lộ ra phía sau bờ môi anh đào. Nó đưa bàn tay búp măng trắng nõn ra trước hắn.

_ Còn quỳ ở đó làm gì? Đeo cho tôi đi!

Hắn bật khóc thành tiếng, hắn run rẩy cầm chiếc nhẫn kim cương đeo vào ngón áp út của nó. Khi chiếc nhẫn đã nằm im trong tay nó, cảm xúc của hắn bỗng trào ra, nước mắt không ngừng rơi xuống. Nó cũng lấy chiếc nhẫn còn lại đeo vào tay hắn. Nó và hắn tay trong tay, mặt nhìn mặt, trong mắt đối phương chỉ có mình.

_ Tâm Tâm, cậu nhìn đi!-hắn ngửa bàn tay nó và hắn ra.

Trên chiếc nhẫn của hắn thì khắc chữ "mãi yêu Tâm", của nó thì khắc "mãi yêu Phong". Dòng chữ thật nhỏ nhắn nhưng vô cùng tinh xảo. Nó hạnh phúc ôm chầm lấy hắn.

_ À còn nữa!

Hắn tiến đến chiếc bàn giữa sân, cầm lên 1 chiếc hộp rồi đưa cho nó.

_ Tặng cậu!

_ Đây là?!- nó nhạc nhiên khi nhìn vỏ hộp.

_ Điện thoại tớ mua tặng cậu! Cùng hăng với tớ đây!-hắn cười tít mắt.

_ Cảm ơn!-nó cầm lấy chiếc hộp.

Hắn ôm gọn nó vào lòng, vuốt ve mái tóc. Trăng đêm nay thật tròn giống như tình nghĩa tròn đầu của hắn và nó.

_ Tâm Tâm, cậu biết không? Chiếc nhẫn hôm nay tớ tặng cậu vì tình yêu của chúng ta, còn chiếc điện thoại là để tớ liên lạc với con của tớ mỗi khi tớ nhớ đứa bé!-hắn thở thê.

_ Vậy cậu không nhớ tôi hả?-nó bĩu môi nheo hông hắn một cái.

_ Đâu có đâu có! Cậu luôn ở trong tâm trí tớ mà!-hắn siết chặt nó hơn.

Ngay tại lúc này, hai con người, hai trái tim đã hoà vào làm một.

Bạn nghĩ đây là cái kết? Đùa đấy, mì sẽ không để bộ truyện tâm huyết của mì có cái kết nhảm chán này đâu! Với lại mọi chuyện còn chưa sáng tỏ, làm sao có thể kết thúc được! Các bạn hãy tiếp tục theo dõi nhé! Cảm ơn sự ủng hộ của các bạn!

Bây giờ là chương trình ngoài lề: Cuộc Phỏng Vấn Nho Nhỏ

Khả Nhi: "Chào các diễn viên tài năng của bộ truyện này!"

Phong ca ca: "Chào chào cái đầu nhà nguoi!"

Khả nhi: "Nè Phong ca ca, bà đây là tác giả đấy, ăn nói không cần thận lão nương đây ngược chết nguoi đấy!"

Phong ca ca: "Nguoi ngược ta như vậy còn chưa đủ?"

Khả nhi: "Lão nương ngược nguoi hồi nào? Chẳng phải ta cho nguoi tỏ tình với Tâm tỷ tỷ sao?"

Phong ca ca: "Nguoi làm cái quái gì mà lão tử khóc sưng hết mắt rồi đây! Thế này thì gọi gì là soái ca ngôn tình đây! Haizzzz!"

Khả nhi: "Xùy, xầm xí vừa thôi cha nội! Người mà là soái ca thì Vũ ca ca của ta là gì? Là đại đại soái ca ngôn tình a!"

Phong ca ca(đen mặt): "Ý là nguoi chê lão tử xấu?"

Khả nhi: "Giờ nguoi mới biết nguoi xấu à? Quá muộn rồi con!"

Phong ca ca: "Con này, hôm nay màu được lắm! Đêm nay không xử đẹp mày lão tử không phải Trương Thanh Phong!"

Khả nhi: "Ammr..... Mọi người cứu mì với!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Thấm thoát kì thi cao trung đã kết thúc được năm ngày, thời gian biết điểm cũng sắp tới. Nó lo lắng, đứng ngồi không yên, chỉ sợ không đủ điểm đỗ sẽ cô phụ sự kỳ vọng của ông bà Trương.

_ Ôi! Lo chết đi được ấy!-nó đi đi lại lại trong phòng khách.

_ Tâm tâm à!-hắn tiến đến ôm eo nó- Tớ biết cậu lo lắng, nhưng đi lại nhiều vậy sẽ ảnh hưởng đến thai nhi!

_ Tôi nghe nói đi lại nhiều cũng tốt mà!-nó ngả đầu vào ngực hắn.

_ Đi lại nhiều nhưng tâm trạng phải thoải mái chứ! Cậu cứ áp lực như vậy vừa không tốt cho mẹ vừa không tốt cho con!-hắn trách yêu.

_Biết rồi biết rồi mà! Nhưng mà sao cậu không lo lắng gì hết thế!

_Tớ thừa tiền để đổ cao trung S mà!

"Kính...koong" chuông cửa nhà hân vang lên.

_Đề tôi ra!-quần gia Hồng nhanh chóng chạy ra.

Một lát sau bà mang vào hai cái phong bì, một cái ghi Trương Thanh Phong, một cái ghi Hạ Tâm Tâm. Nó nhanh chóng xé nát chiếc phong bì vào cầm lấy tờ giấy bên trong. Nó nhìn thấy nội dung của tờ giấy thông báo mà người run lên.

_Thiếu phu nhân, tờ giấy này là sao ạ?-quần gia Hồng nhìn thấy nó run rẩy thì tò mò hỏi.

_Là giấy thông báo điểm thôi! Chắc điểm cao quá nên cô ấy mới xúc động đó!-hắn cười cười-Vợ ời, kết quả sao rồi!

_Hic....Trương Thanh Phong...! Tại sao... tại sao tôi chỉ được á khoa mà không phải thủ khoa? Tổng 5 môn tôi được 99 điểm, vậy mà không được thủ khoa? Tên thủ khoa chết tiệt, tôi nhất định phải băm vằm hắn ra! Dám cướp chức thủ khoa của tôi, kẻ đó sẽ là kẻ thù không đội trời chung với tôi!-nó nắm chặt tay lại.

Hắn nghe thấy lời nó nói mà lạnh toát cả sống lưng, mồ hôi trong áo cứ chảy ròng ròng. Nó dù bức xúc nhưng nó cũng cảm thấy vui, nó cũng đã đổ vào ngồi trường mà nó mong ước.

_Nè, cậu được bao nhiêu điểm thế? Chắc chỉ vừa đủ điểm đỗ thôi đúng không?-nó nhìn hắn.

_Ừ, đúng rồi đó!-hắn dúi nhem tờ giấy ra sau lưng-Biết điểm rồi thì lên nhà nghỉ ngơi đi, con chúng ta cần nghỉ mà!

Hắn ôm eo nó cùng đi lên tầng. Dù tờ giấy bị hắn bóp nát nhưng quần gia Hồng vẫn nhìn thấy có 2 chữ lộ ra: Thủ khoa. Bà biết thiếu gia nhà mình vốn học giỏi, nhưng tại sao lại luôn che giấu trước mặt thiếu phu nhân nhỉ? Đó là chuyện của thiếu gia, bà tốt nhất không nên nghĩ ngợi mà phải chấn sóc thật tốt cho thiếu phu nhân, để nó sinh một tiểu thiếu gia nữa.

Nó vừa lên phòng đã bị hắn đè ra giường, hắn nhẹ nhàng mút mát bờ môi anh đào làm nó sung đỏ lên. Nụ hôn tiếp tục nhích xuống dưới, khi gò bồng trắng hồng bị lộ ra nó vội vàng đẩy hắn ra.

_D....dừng lại! Tôi đang mang thai mà, cậu kìm chế lại đi!

Hắn mất hứng ngồi ra góc giường, dỗi. Hắn chọc tay vào tường, thỉnh thoảng lại quay ra nó liếc mắt bị thương một cái rồi lại quay mặt vào tường. Nó bật cười trước hành động trẻ con của hắn. Nó nhích gần lại hắn, chọc chọc ngón tay mềm mại vào tấm lưng to lớn.

_Nè~ làm sao thế?! Sao lại dỗi rồi?!

Hắn quay mặt đi, vờ bơ nó.

_Cậu bơ tôi?! Vậy thì tôi đi! Tiểu bảo bối, con không cần người bố như vậy đâu, có mẹ là đủ rồi!-nó xoa bụng nói nhỏ nhưng đủ để cho hắn nghe thấy.

Hắn vội nhào đến ôm chặt nó vào lòng. Cọ cọ vào cái cổ nhỏ nhắn.

_Từ khi xú tiểu từ này xuất hiện tớ không được gần gũi cậu mấy a!-hắn làm bộ nũng nịu.

_Ngày nào chả ngủ chung, làm gì mà không gần gũi!-nó không hiểu rõ ý hắn.

_Tớ "ăn chay" mấy ngày rồi, khó chịu lắm! Nó ra đời mà dám cướp vợ tớ tớ sẽ không tha cho nó đâu!-hắn xoa xoa lên bụng nó.

_Nhìn cậu kìa, ghen tuông với cả đứa trẻ chưa ra đời! Đã thế nó còn là con cậu nữa chứ! Có người bố nào giống cậu không?-nó ngả đầu vào vai hắn.

_Được rồi được rồi, chờ đến khi con chúng ta lớn hơn thì cậu chiều tớ nha~~~~~

_Đến đâu hay đến đấy!

"Cộc cộc"

_Thiếu gia, thiếu phu nhân, có khách đến tìm hai người!-quần gia Hồng ngoài cửa lễ phép thưa.

Hắn thờ dãi, đang định dụ nó lên giường thì có kẻ phá đám, mất hết cả hứng. Nó thì cảm thấy thật may mắn, nếu mà không có khách tới thì chán chán nó sẽ bị hắn ăn sạch sẽ. Nó tí ta tí từng đi xuống, mặc cho hắn mang bộ mặt ỉu xìu theo sau.

Khi xuống đến phòng khách có một thiếu niên ăn mặc chỉnh tề đang nhìn nó đi xuống, hai tay đút túi quần trông cực ngầu. Nó thấy anh thì như con diên chạy xuống.

_A~, Hàn Thiên Vũ! Mấy ngày rồi không gặp! Cậu khỏe ko?-nó vỗ vai anh bồm bộp.

_Tôi khỏe, em yêu khỏe không?-anh nắm lấy tay nó.

_Kết quả thế nào?-nó hớn hờ.

_Tôi vừa đủ điểm đỗ!

_Đề nghị cậu đừng chạm vào vợ tôi!-hắn giật lấy tay nó lại.

Trong chớp mắt có lẽ anh đã thấy trên tay nó và hắn mang hai chiếc nhẫn giống nhau. Ha, hắn nhanh chân thật, chưa gì đã bộc lộ rõ tình cảm với nó. Nhìn lại anh thì sao, thật thảm bại. Ôm mỗi tình đơn phương suốt 4 năm đề rồi nhận lại toàn là niềm đau. Cố kìm lại cơn đau nơi trái tim, anh lấy trong túi quần hai chiếc tất xinh xinh.

_Cái này hôm trước cậu để quên ở nhà tôi, giờ tôi trả lại cho cậu!

_Cảm ơn nhá, phiền cậu quá!-nó vươn tay cầm lấy đôi tất.

_Xấu thế này mà cậu cũng mua!-hắn giật phăng lấy đôi tất trên tay anh-Tớ là bố đứa trẻ, tớ phải là người mua mới đúng!

_Nè, trả đây!-nó cướp lại.

_Không đấy, cậu sẽ làm gì!-hắn kiễng chân, nhắc đôi tất cao hắn lên-Đó, trả cậu nè, lấy lại đi!

_Cậu.....

Anh thấy mình đã trở thành người thừa tại nơi này, anh lặng lẽ quay lưng rời khỏi.

Nó bực mình, nó bất chợt nghĩ ra một cách. Nó túm vào vai hắn và hôn một cái lên môi hắn. Hắn chết lặng, bất động toàn tập vì sự bạo dạn của nó. Ngay lúc này, anh bất chợt quay lại và cảnh tượng ngọt ngào ngay trước mắt anh. Anh nhắm mắt lại quay đi, anh coi như mình chưa thấy gì cả, anh tiếp tục bước khỏi căn biệt thự Trung gia, nơi dành cho người con gái anh yêu.

Hắn bị nó làm bất động một lúc rồi cũng phải tỉnh ra. Khi hắn vừa nhận ra mình bị cưỡng hôn thì nó đã giật lấy đôi tất trong tay hắn. Nó nhếch môi thắng cuộc rồi chạy thật nhanh vào bếp. Hắn lại tiếp tục bất động, nó vừa hôn hắn, nó lại còn là người chủ động. Đó là sự thật, là hắn mơ hay không phải? Dù thật hay giả thì nó cũng là người chủ động, thật vui quá đi!

Hắn nằm vật ra ghế, chạm lên môi, nhớ lại vị ngọt ngào của bờ môi anh đào kia. Hắn cứ như thằng điên nằm đó cười một mình. Mấy chị giúp việc đi qua đều không hiểu hôm nay thiếu gia nhà mình bị làm sao.

"Reng Reng". Tiếng chuông điện thoại hắn vang lên.

_Alo, gọi gì?-hắn vui vẻ nghe máy.

_Có gì vui sao mà thấy mày cao hứng thế?-Tiêu Từ Quân cười.

_Chuyện tao mày khỏi lo, gọi điện mà không nói tao cúp máy đây!

_Ok ok, tao nói! Trường mình và trường A quyết định sẽ có một chuyến dã ngoại! Không chỉ năm tư mà các khối đều được đi! Tao thông báo mày vậy đó! Không làm phiền mày tự sướng nữa!

Nói xong Tiêu Từ Quân ngay lập tức cúp máy. Hắn liền nghĩ ngay tới buổi dã ngoại. Hắn bắt đầu lên toàn bộ kế.

Rất nhanh chỉ còn 1 ngày nữa là đến lúc giả ngoại, hắn cảm thấy thật rạo rức. Ngọn lửa tình yêu cứ bùng bùng lên trong lòng hắn. Hắn bồn chồn không yên, kế hoạch đã chuẩn bị xong, chỉ chờ tới lúc cho nó thấy thôi.

Nó đang ngồi ăn bát canh ngon lành, mặc cho hắn đang sốt ruột ngồi đối diện. Hắn hét nằm ra bàn, gõ móng tay cồng cộc lên mặt gỗ, rung đùi liên tục.

_Vợ ơi, ăn xong chưa thế?-hắn chống tay nhìn nó.

_Xong rồi!-nó nhẹ nhàng lấy khăn lau miệng.

_Xong rồi thì chúng ta đi đến bệnh viện nào!-hắn xồn xồn đứng dậy.

_Đến đó làm gì? Tôi đâu có bị bệnh?-nó không hiểu hỏi hắn.

_Đi khám thai!

.....

_Nè, có thả xuống không hả? Thả!!!!!!-nó hét ầm lên trong bệnh viện Bạch Đông.

Hắn không nói câu gì, tiếp tục ẵm nó trên tay và đi thẳng vào khoa sản. Mọi người nhìn thấy được cảnh tượng đậm chất "yêu thương" này. Cô gái thì không ngừng vùng vẫy, cầu xé chàng trai, nhưng người con trai lại không hề phản kháng mà vẫn ôm chặt lấy cô gái, chỉ sợ nơi lbg tay cô gái ấy sẽ tuột khỏi vòng tay.

_ Tuổi trẻ thời nay thật sung sức, trẻ vậy đã đưa nhau vào khoa sản!

_ Thời đại gì rồi mà còn cổ hủ như vậy? Nếu đã yêu nhau thì cứ thế mà triển thôi, ai quan trọng mọi người nghĩ gì!

_ Cũng đúng, giờ là thời đại 4.0 rồi, vẫn nên nhanh chóng tạo ra nhiều nhân tài!

Hắn bế nó hướng tới khoa sản, mặc cho nó hét sức vùng vẫy. Chuyến dã ngoại đã sắp tới, hắn phải đảm bảo con hắn thực sự ăn toàn mới cho yên tâm đi dã ngoại. Lần trước cũng tại hắn mà bị xuất huyết, lần này hắn nhất định sẽ không để xảy ra chuyện gì.

_ Vũ Tiểu Hi, cậu đi khám thai thôi tớ đi chung làm gì? Tớ làm gì có thai mà khám!-Đỗ Cẩm Chi bắt thực than vãn.

_ Hôm nay tớ hẹn trước rồi, nhanh thôi! Tớ không dám đi 1 mình đâu!-Vũ Tiểu Hi lôi Đỗ Cẩm Chi đi sênh xệch.

Vũ Tiểu Hi đang vui vẻ thì gặp ngay hắn cũng ở nơi chờ khám bệnh. Nhưng hắn lại ẵm trên tay một cô gái, đó còn ngoài ai khác kẻ thù không độ trời chung với Vũ Tiểu Hi.

Hắn cũng đã phát hiện ra sự có mặt của Vũ Tiểu Hi, hắn vô cùng ngạc nhiên, tại sao cô ta cũng đến đây, hay là vì.... Nó cũng như hắn, sừng sờ trước Vũ Tiểu Hi, cô ta mới 12 tuổi, lại đến sản khoa. Cô ta muốn khám thai? Nhưng là con của ai? Một cỗ bất an chạy xuyên qua nó và hắn.

_ Sao em lại ở đây?-hắn lấy lại bình tĩnh hỏi.

_ Em tới khám thai? Có vấn đề gì sao anh?-cô ta nghiêng đầu cười.

_ Nhưng.....đứa bé.....

_ Anh thật sự không nhớ sao? 3 tháng trước, anh và em.....

_ IM ĐIIIIIII!

_ Tâm Tâm....

_ Hai người im đi cho tiiiiiiiiii?-nó hét lên.

Lợi dụng lúc hắn buông lỏng tay, nó nhanh chóng tuột xuống. Nó không nói gì cả, chỉ lẳng lặng quay lưng về phía hắn và bước đi. Hắn vội vàng chạy theo.

_ Đứng lại!!! Cậu mà chạy theo tôi thì tôi không biết tôi sẽ làm gì với con cậu đâu!

Nó lạnh lùng buông một câu mang hai ý nghĩa. Nếu hiểu theo ý của Vũ Tiểu Hi đó là nó nhất định sẽ không để yên cho cái thai trong bụng Vũ Tiểu Hi. Còn hiểu theo suy nghĩ của hắn thì nếu hắn chạy theo nó thì nó sẽ gây tổn hại đến tiểu bảo bối của hắn trong bụng nó. Hắn đứng im lìm tại đó, mặt hắn cúi gằm xuống, mái tóc dày che đi một phần cảm xúc, không thể thấy hắn đang tức giận hay.....đang khóc.

Vũ Tiểu Hi thấy nó rời đi thì liếc sang Đỗ Cẩm Chi, nở nụ cười nửa miệng. Nhưng có một điều mà Đỗ Cẩm Chi vẫn thấy hơi lo, Hạ Tâm Tâm cũng có thai, nhưng người hắn yêu là nó, khả năng hắn chịu trách nhiệm với Vũ Tiểu Hi là rất thấp. Nhưng nếu xét theo địa vị xã hội, Vũ Tiểu Hi hơn hẳn nó, nhưng lựa chọn ai là quyền của hắn.

_ Vũ Tiểu Hi có ở đây không ạ?-một chị y tá bước ra.

_ Có!

_ Mời em đi theo chị!

.....

Nó đi lên sân thượng của Bạch Đông, địa điểm của bệnh viện này thật đẹp. Đứng từ đây có thể nhìn thấy hồ nước trong xanh. Nó bất giác sờ vào cột sống lưng của mình, nó cười khổ, từ bỏ ước mơ của mình thực sự rất khó khăn. Nó lại đưa tay vuốt lên vùng bụng phẳng lỳ.

_ Dù có chuyện gì đi chăng nữa mẹ vẫn sẽ bảo vệ con! Vì con là máu mủ của người ấy mà!

_ Tâm Tâm đúng không?

_Tên tôi từ bao giờ để cậu gọi hả?-nó lườm ra người vừa gọi tên nó.

_Gọi Tâm Tâm cho thân thiện! Hi Hi! Sao cậu lại đứng ở đây? Phong đâu rồi?-Tiêu Từ Quân ngó một vòng.

_Bớt xen vào chuyện người khác thì sẽ sống lâu hơn đó!

Cô gái này nói ra câu gì đều như tát cho Tiêu Từ Quân một phát nổ đom đóm mắt. Thở dài trước sự đòi, Tiêu Từ Quân đổi chủ đề.

_Thai nhi thế nào rồi!

_Cậu sau này định làm bác sĩ sản khoa à?-nó liếc sang Tiêu Từ Quân một cái.

"Khi nào cô ấy mới không đá đầu mình nữa đây?!"

_Tôi chỉ quan tâm tí xú thôi mà! Có chết tôi cũng không làm trong bệnh viện!-Tiêu Từ Quân dựa vào thành lan can.

_Chuẩn bị khám, bị Vũ Tiểu Hi giành trước!-nó trả lời cộc lốc.

_Cái gì?! Tiểu Hi đi khám thai? Tâm Tâm, theo tôi!

Tiêu Từ Quân lập tức kéo nó đi. Hai người gấp rút đi đến một dãy nhà nhỏ phía sau toà nhà chính. Dãy nhà này là nơi khám khẩn cấp cho Tiêu gia, Tiêu Từ Quân cũng thường khám ở đây.

Một lúc lâu sau.....

_Vũ Tiểu Hi, vào nhận kết quả!-một chị y tá cầm sổ bệnh án nói vọng cả hành lang.

Vũ Tiểu Hi thấy vậy vui vẻ đi vào trong phòng, trước khi vào còn dặn Đỗ Cẩm Chi xem hán có quay lại không. Sau khi nó bỏ đi một lát hán ngay lập tức chạy đi tìm, cho đến giờ vẫn chưa thấy quay lại.

Vũ Tiểu Hi ngồi xuống đối diện bác sĩ. Vị bác sĩ tầm ngoài 40 đang xem kết quả kiểm tra của Vũ Tiểu Hi, thỉnh thoảng lại đưa tay lên chỉnh gọng kính.

_Vũ tiểu thư, đây là kết quả của cô!

Cầm kết quả trên tay, Vũ Tiểu Hi không khỏi ngỡ ngàng. Tại sao? Không thể như thế!

_Thai nhi hoàn toàn khỏe mạnh, nhờ ăn uống điều độ mà cả thai phụ lẫn thai nhi đều phát triển rất tốt! Nhưng cháu mới chỉ 16 tuổi, sinh sản sẽ có chút khó khăn!-vị bác sĩ tầm trung niên lo lắng nhìn nó.

_Không sao, cháu sẽ làm tất cả vì con của cháu!-nó khẽ cười.

_Cháu đã từng làm một cuộc phẫu thuật đúng không?-vị bác sĩ hỏi thêm-Nhưng cách đây vài năm rồi đúng không?

_5 năm trước, cháu từng làm phẫu thuật!

_Nó có để lại di chứng gì không?

_Có ạ!

.....

_Không thể như thế! Bệnh viện này lừa người!-Vũ Tiểu Hi tức giận đập bàn quát.

_Tiểu thư bình tĩnh, kết quả này chúng tôi đã làm lại mấy lần và rút ra kết luận!-bị bác sĩ dường như đoán trước được tình huống nên vô cùng bình tĩnh!

_Rõ ràng que thử thai lên hai vạch, tôi bị chậm hơn tháng, lại có hiện tượng ốm nghén! Tại sao kết quả là tôi lại không có thai?-Vũ Tiểu Hi nghiêng răng.

_Que thử thai chưa chắc đã chính xác hoàn toàn, bị chậm là do tiểu thư mới phát triển, cơ thể chưa điều tiết được! Còn hiện tượng ốm nghén là do tiểu thư quá mong muốn mình mang thai và nghĩ rằng mình đang mang thai, lúc đó sẽ sinh ra ảo giá ốm nghén!-vị bác sĩ lại chỉnh gọng kính.

_Thật sao? Cô ấy không hề có thai?-hán xông vào.

_Sự thật là vậy thưa Trương thiếu!

Hán cấp tốc chạy đến nơi mà Tiêu Từ Quân nói, vườn hoa phía sau dãy nhà B, nơi mà người con gái hán yêu đang đứng. Hán chạy đến cuống chân tới vườn hoa, Tiêu Từ Quân đã nói cho hán biết hết, biết kết quả kiểm tra và biết được nghi vấn 5 năm về trước.

Chạy đến nơi, trên chiếc xích đu giữa những bông hoa muôn sắc màu, một thiếu nữ đang ngồi đầy chiếc xích đu đung đưa nhẹ nhàng. Nó vẫn chưa hay biết sự xuất hiện của hắn, ánh mắt nó mơ hồ, giống như đang suy nghĩ đến việc gì đó.

_ Tâm Tâm!-hắn cất tiếng gọi.

Nó quay lại,khuôn mặt không hề biểu cảm, nó lạnh lùng nói.

_Chờ Vũ Tiểu Hi khám nên muốn đi dạo sao? Vậy tôi không làm phiền cậu.

Nó quay lưng định rời đi nhưng lại bị câu nói của hắn kìm hãm bước chân lại.

_ Vũ Tiểu Hi không hề có thai, mọi thứ chỉ là hiểu lầm!

Nó không nói gì, tiếp tục rời đi.

_ Chuyện 5 năm trước, tớ đã biết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

_ Hạ Tâm Tâm, phiền cậu theo tớ lên sân thượng một tí!-một bạn tóc bím vô cùng dễ thương đang đứng trước bàn Tâm Tâm nói.

Hiện tại đang là lớp 5, nó cần học hành chăm chỉ để được vào trung học A.

_ Tí nữa tớ sẽ xuống, chờ tớ một lát!-nó nhẹ nhàng.

_Ừ, cậu nhanh nhé!

Nói xong cô bạn dễ thương rời đi, nó tiếp tục vui đùa vào đồng bài tập. Đang say sưa viết bà thì âm thanh bàn tay đập xuống bàn gỗ làm nó giật mình, nghe một phát hoàn hảo trên trang giấy.

_ Làm cái trò gì đấy?-nó lườm kẻ vừa gây ra tai họa.

_ Hi hi, tìm cậu có chút việc!-anh nhe hàm răng trắng đều ra cười với nó.

_ Nói nhanh lên tớ còn học bài, không rảnh như cậu đâu, Hàn Thiên Vũ ạ!-4 từ cuối nó không quên nhấn mạnh.

_ Cuối tuần này có một trận đấu giải, cậu tham gia không?-anh hỏi.

_ Giải gì đấy?-nó hỏi lại.

_ Giải Bơi Lội Thành Phố! Hình như nếu được giải nhất sẽ được tuyển thẳng vào trung học A đấy!-anh nhìn nó.

_ Được, tớ tham gia! Đăng ký hộ tớ luôn!

_ Ok em yêu!

Nó nhìn lên đồng hồ, con mười phút nữa là vào lớp rồi, nó quyết định là sẽ lên sân thượng gặp bạn gái xinh xắn kia.

Nó cảm thấy thật hào hứng, cuối tuần này, nếu đạt giải nhất chắc chắn nó sẽ được tuyển thẳng trung học A, ngôi trường bao học sinh mơ ước. Năm nó học lớp 2, thầy giáo dạy bơi đã phát hiện ra tài năng bơi lội của nó, ngay lập tức nó trở thành trưởng câu lạc bộ bơi khi mới chỉ là học sinh lớp 2. Anh thấy nó tham gia bền bỉ đuổi nhảy vào cùng, hai người tham gia các trận đấu cùng nhau, nhưng bao giờ nó cũng cao hơn anh một bậc.

Sân thượng, chỉ một nơi còn sân thượng trong ngôi trường tiểu học này, đó là toà nhà cũ phía sau dãy nhà học, bây giờ dãy nhà đó đã bị chuyển thành nhà kho. Nghe đồn nơi đó từng có người chết, mà chết nhưng lại không tìm thấy xác, có một học sinh trực nhật về muộn khi đi qua toà nhà thấy trên sân thượng có một cô gái trên sân thượng, chớp mắt một cái lại không nhìn thấy, rồi trong một căn phòng, qua cửa kính lại nhìn thấy cô gái đó đang nở một nụ cười ma quái. Cậu học sinh đó sợ hãi bỏ chạy, từ đó không ai còn dám bén mảng tới toà nhà cũ đó nữa.

Nhưng tại sao hôm nay mấy bạn nữ đó lại gọi nó đến nơi này? Bước từng bước gầy trắng tinh trên nền đất đầy rêu, cảnh tượng xung quanh giống như

cảnh tượng của những ngôi nhà ma trong phim kinh dị. Đó chẳng phải là thể loại mà nó thích nhất sao? Trời bỗng dưng tối sầm, khung cảnh ngày càng âm u. Hôm nay dự báo thời tiết có mưa, liệu đó có phải lý do khiến tim nó đập thình thịch cùng cảm giác bất an đang trực trào.

Nó đẩy cách cửa sách bị gỉ ra một bên, trên sân thượng dưới những đám mây đen không ngừng che lấp bầu trời trong xanh. Một đám học sinh nữ tầm mười người, trong đó có cả bạn gái tóc bím, mặt ai cũng đờ đờ sát khí, nó chợt cảm thấy bùn rùn cả chân tay, nó lùi lại vài bước.

_Sao vậy, vừa rồi mới trò chuyện với Hàn thiếu vui về lắm mà! Sao giờ lại sợ vậy? Hay là vì không có Hàn thiếu bảo vệ nên mới sợ!-con nhóc cầm đầu nói.

_Các cậu gọi tôi lên đây làm gì?-nó cố gắng để giọng không bị run.

_Chắc này có nghe đến truyền thuyết của toà nhà này rồi nhì? Cũ kỹ, ít người lui tới! Nếu hội đồng mây tại chỗ này trước hết sẽ không có ai thấy, với lại nếu bọn tao có lỡ đánh chết mây thì chắc cũng không ai biết nhì?!-bạn gái tóc bím nhếch mép cười.

_Dù bố mẹ mây có kiện thì cũng phải xem lại gia thế nhà mây! Đừng có mà lấy trứng chọi đá!-một bạn khác nói.

_Tìm tôi có chuyện gì thì nói luôn đi, dài dòng!-ban đầu nó hơi sợ thật nhưng mấy cô bạn này cứ xầm xì này giờ khiến nó không những hết sợ hãi mà còn cảm thấy khó chịu vì mất thời gian làm bài.

_Tránh xa Hàn Thiên Vũ ra!-con nhóc cầm đầu lớn tiếng.

_Không nói nhiều, đánh nó đi!

Cả một đám học sinh nữ tầm 10 người xông vào nó, hét túm tóc, bạt tai, bọn này lấy sức đè người. Nó là vận động viên bơi lội, sức khỏe không phải là tầm thường, nhưng lấy thịt đè người thế này, nó không chống cự lại được. Nó gồng mình lấy sức đẩy ra, một cô bạn loạng choạng té ra sau, xô vào mấy thanh sắt làm nó rơi xuống. Cô này nảy ra một ý nghĩ ác độc, nhổ cầm lấy một thanh sắt, tiến đến chỗ nó đang bị hội đồng.

_Chúng mây giữ nó quỳ xuống, để tao giải quyết!-nhỏ hét lên.

Các nữ sinh còn lại nghe thấy lập tức ghi chặt nó xuống, tấm lưng nhỏ bé cố gồng lên để thoát ra. Thanh sắt giơ lên cao rồi rơi thẳng xuống lưng nó, nó hét lên đau đớn, cơn đau từ cột sống lưng truyền đi làm đại não nó tê buốt. Lại một đòn nữa giáng xuống, lại tiếp tục, mỗi lúc lực đạo một mạnh hơn, nó thấy mọi thứ mờ đi, nó không thể nghĩ được điều gì nữa, sự đau đớn thể xác đã làm nó dần mất đi ý thức.

Khi đòn cuối cùng hạ xuống cũng là lúc bầu trời âm u nhảng một tiếng sấm. Bọn con gái sợ hãi liền dừng hành động lại. Thân thể nhỏ bé khụy xuống trên nền bê tông cứng rắn. Từng hạt mưa nặng trĩu rơi xuống, thấm vào chiếc áo đồng phục làm vết máu của nó bị mờ đi.

_Con kia, mây nghĩ mây là ai mà cứ bám riết lấy Hàn Thiên Vũ thế hả?-một con nhóc đầu đàn quát.

_Tôi không có!-một cô bé yếu ớt đang khụy xuống giữa trời mưa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là những vết bầm tím.

_Hạ Tâm Tâm, để tao nói cho mây biết, loại người nghèo khổ như mây không có cửa mà ở cạnh Hàn Thiên Vũ đâu! Nhanh chóng rút khỏi mắt cậu ấy cho tao!-con nhóc lại chỉ tay vào mặt nó.

_Nếu tôi nói không thì sao?-nó ngước lên, đôi mắt đen láy của nó lạnh băng, tựa có thể đóng băng người trước mặt.

_Mây.....! Về thôi!-con nhóc nói với đồng bọn.

Khi thấy bọn chúng rời đi nó ngã xuống đất. Trên sân thượng trường tiểu học K, Hạ Tâm Tâm 10 tuổi đang nằm co ro giữa cơn mưa xối xả. Chiếc áo đồng phục đã bị thấm một mảnh đỏ sau lưng. Nó đau đớn, cơn đau từ cột sống lưng truyền đi làm cơ thể nó run rẩy.

_Tâm Tâm, cậu sao vậy?-một âm thanh trầm ấm vang lên.

Hàn Thiên Vũ chạy như bay tới chỗ nó, ôm cơ thể đang run rẩy của nó lên.

_Nhìn tớ đi, nghe thấy tớ nói gì không Tâm Tâm?-Anh hét lên-Máu sao?

Mọi thứ trước mắt nó mờ đi, cái cuối cùng nó nhìn thấy là khuôn mặt lo lắng đầm nước mưa của anh. Máu sau lưng nó tràn ra tay anh, đó là máu ở cột sống lưng. Nguy rồi!!

.....

Đền trong phòng cấp cứu vừa tắt, anh chạy ngay đến trước mặt bác sĩ, hỏi dồn dập:

_Cô ấy có sao không? Có bị ảnh hưởng gì không? Liệu cô ấy có thể tiếp tục bơi lội?

_Thiếu gia hãy bình tĩnh!-vị bác sĩ tháo khẩu trang xuống-Cột sống bị chấn thương quá nặng dẫn đến bị vỡ, chúng tôi vừa bó bột cho nơi đó, việc đi lại sẽ có chút ảnh hưởng, sau này cô ấy không thể chạy nhanh được! Còn chuyện bơi lội thì.....tôi rất tiếc, cô ấy không thể bơi lội được nữa, khoa học kỹ thuật hiện giờ dù có làm được nhưng cô bé còn quá nhỏ, phẫu thuật thì đến 80% là không thành công! Xin lỗi thiếu gia, chúng tôi đã cố hết sức!

Anh đứng sững tại chỗ, những gì ông ta nói là thật? Nó sẽ không thể bơi được nữa? Anh biết nó học như thế nào, với lực học của nó thật sự có thể đồ nhưng nó không đủ tiền để học tại đó, nếu không có giải nhất cuộc thi bơi lội nó sẽ không được nhận miễn phí học phí 4 năm. Bơi đã trở thành một phần linh hồn nó, đột nhiên lại không thể bơi được nữa, nó phải đối mặt với cú shock này như thế nào đây?

Lúc chạy lên sân thượng anh đã phần nào nghe thấy nội dung câu chuyện, vì anh mà nó mới bị hội đồng, khi gặp đám nữ sinh đó anh đã giáo huấn cho một trận, cho nên mới chạy lên nó hơi muộn. Thật may khi anh đưa nó đến bệnh viện kịp lúc, nếu không nó có thể sẽ chết vì mất máu.

Nó được các chị y tá chuyển đến phòng hồi sức. Nhìn nó nằm bất động tại chiếc giường thấm mùi thuốc sát trùng lòng anh giống như là lấy con dao cứa vào rồi sát từng hạt muối nặn chất. Anh kéo ghế ngồi kề nó, bờ môi anh đảo không còn căng mọng như mọi ngày mà giờ lại trắng bệch không chút huyết sắc. Khuôn mặt nhỏ nhắn được dán băng cá nhân, anh sẽ phải tốn một khoản tiền lớn để mua thuốc mỡ sẹo cho nó rồi!

Sau khi hôn mê một ngày một đêm, nó chậm rãi nhấc đôi mi nặng trĩu lên. Nó nhìn xung quanh, cả căn phòng là một màu trắng tinh, mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi khiến nó ý thức được đây là bệnh viện. Nó đang định ngồi dậy thì một người ngay lập tức lao đến chỗ nó rồi ấn nó nằm xuống.

_ Cậu tỉnh rồi! Nhưng chưa được ngồi dậy, phải nằm im đó!-anh nghiêm giọng nói.

_ Haizzzz, sao gấ thế? Tớ làm gì cậu mà trông mặt cậu như muốn giết tớ thế?-nó cười.

Nụ cười hồn nhiên đó, đến khi nó biết sự thật liệu nó còn có thể cười như vậy không?

_ Tâm Tâm, con tỉnh rồi sao?-bà Hạ hốt hải chạy từ ngoài vào ôm chần lấy nó.

_ Mẹ, con ổn!-nó cười nhẹ nhàng.

_ Đi đứng kiểu gì mà lại bị chấn thương cột sống thế?-bà Hạ trách móc.

_ Dạ.....-nó lúng túng không biết nói như thế nào.

_ Là thế này bác ạ!-anh giải vây, anh bịa đại một lý do đơn giản để mẹ nó không nghi ngờ.

Bà Hạ nghe lập tức tin ngay, lại tiếp tục trách nó.

_ Con đây, lần sau mà vậy là mẹ phạt con không ăn cơm biết chưa?.

_ Dạ, con biết rồi ạ!

_ Mà cháu là ai?-bà Hạ nhìn sang anh.

_ Thưa bác, cháu là Hàn Thiên Vũ, bạn thân con gái bác ạ!-anh lễ phép.

_ Thật tốt quá, nếu không có cháu thì con gái bác không biết sẽ ra sao rồi! Con gái bác thật tốt khi có cháu là bạn!-bà Hạ rồi rít cảm ơn.

_ Không ạ, đó là trách nhiệm của cháu mà!-anh cúi người.

_ Thôi không làm phiền hai đứa, mẹ để đồ ăn ở đây, tí con nhớ ăn nha!

Khi bà Hạ vừa ra đến ngoài nó lập tức lờm anh một cái muốn rách mặt, vừa mới tỉnh mà đã tìm anh để tính sổ.

_ Vừa rồi cậu nói dối mẹ tớ à?-nó hỏi.

_ Thật ra nguyên nhân là do tớ, nếu tớ không bám dính lấy cậu chắc chắn cậu sẽ không bị bọn con gái đối xử vậy!-anh trầm tư nói.

_ Không phải lỗi của cậu! Nếu tôi lúc đó nghĩ ra cách ứng phó tốt hơn thì có lẽ sẽ không đến mức này! Chỉ cần không ảnh hưởng đến bơi lội là tốt rồi!

.....

Trong nhà vệ sinh nữ có hai nữ y tá nói chuyện với nhau..

_ Bà biết tin gì không, có một cô bé bị chấn thương cột sống nặng, sau này không thể chạy nhanh!-y tá 1.

_ À, có nghe qua! Mới 10 tuổi mà đã bị vậy, đáng thương ghê! Nghe nói hình nhue là không thể bơi được nữa hay sao ấy, tôi nghiệp thế nhờ!-y tá 2.

_ Thôi, đi làm tiếp đi, không bác sĩ trường lại mắng cho!-y tá 1.

Khi hai y tá vừa rời khỏi cánh cửa nhà vệ sinh cuối cùng bị lực của cánh tay mà bung ra ngoài. Nó bước ra ngoài, khuôn mặt lạnh như băng, và nhất là ánh mắt, tưởng chừng như có thể giết chết người đối diện bất cứ lúc nào. Nhà vệ sinh là nơi dùng để nói xấu nhưng nó cũng là nơi dễ bị phát hiện nhất.

Nó quay trở lại phòng bệnh, lúc này cảm xúc bỗng trào ra, nó ngồi thụp xuống, lấy hết sức gào thét. Nó hét lên trong tuyệt vọng, kêu gào trong đau đớn và khốc trong vô vọng. Bốn bức tường nhưng chỉ có một mình nó, mình nó khóc, mình nó đau, mình nó cảm nhận. Sao có thể? Không thể như vậy! Nó không tin! KHÔNG TIN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nó ôm ghì lấy cánh tay, siết thật chặt, mặc cho móng tay đâm vào da thịt làm chiếc áo bệnh nhân xuất hiện những vết đỏ. Nước mắt rơi không ngừng, cũng giống như cảm xúc nó, tuôn trào ồ ạt không điểm dừng. Tài năng của nó, ước mơ của nó, tất cả đều vụt khỏi tầm tay, nhanh đến mức nó không kịp chạm vào lần cuối.

Nó đắc tội gì với ông trời để ông phải dày dạn nó như vậy? Ông tước đi toàn bộ bạn bè của nó, tước đi đứa em trai vừa ra đời đã không còn hơi thở, đoạt đi sức khỏe của mẹ nó, bây giờ lại cướp đi cả ước mơ của nó sao? Hạ Tâm Tâm chưa bao giờ làm việc hồ thẹn với lương tâm, hà có gì mà ông lại cướp đoạt đi tất cả mọi thứ tốt đẹp của nó. Rốt cuộc nó phải làm sao cho đúng đây?

_ Tâm Tâm.....

Anh vừa mở cửa phòng liền đứng sững lại. Trên nền gạch trắng, một cô gái mặc bộ đồ bệnh nhân trắng tinh đang nằm trên vũng máu đỏ tươi, chất lỏng màu đỏ không ngừng chảy trên mặt đất, chảy tới chân anh. Bên cạnh nó là bình hoa đã bị vỡ, trong tay nó là một mảnh sứ thấm máu, cổ tay nó, nơi động mạch bị cắt đứt, máu không ngừng tuôn ra, thỉnh thoảng lại còn bắn lên vài đường máu.

Anh điên cuồng ẵm nó chạy đến phòng tuyến máu. Máu trên cổ tay nó vẫn không ngừng chảy, thấm một mảng đỏ trên ngực áo anh. Thấy thiếu gia nhà mình ẵm một cô gái chạy đến các bác sĩ truyền máu vội vàng chạy ra. Các bác sĩ hoảng loạn cầm máu. Vết thương khá sâu, lại còn có vẻ là bị cắt được một khoảng thời gian nên cả cơ thể nó thiếu máu trầm trọng. Nó nhóm máu O, nhưng thật không may trong kho máu lại hết loại máu này. Các bác sĩ chạy đi tìm người mang nhóm máu O.

_ Lấy máu tôi, tôi nhóm máu O!-anh lên tiếng.

Anh nhanh chóng được đưa đi xét nghiệm rồi lấy máu truyền cho nó. Nhìn máu mình chảy vào túi máu chẳng khác nào giống máu của anh chảy từ tim ra. Nhìn nó như vậy, là lỗi của anh, hoàn toàn là lỗi của anh, nếu như anh không theo nó thì có lẽ bây giờ nó đã không bị như vậy. Nhưng anh cũng đã nghĩ, nếu không có anh chắc chắn nhiều đứa con gái trong lớp sẽ ghen tỵ về nhận sắc và học lực của nó. Quyết định vẫn bám theo nó của anh thực sự là đúng hay sai?

_ Tâm Tâm, cậu tỉnh rồi, làm tớ lo chết!-anh thấy nó mở mắt thì quỳnh lên.

_ Sao không để tôi chết luôn cho xong!-nó nghiêng đầu sang 1 bên.

_ Cậu nghĩ quản gì vậy? Còn mẹ cậu, bố cậu, giờ cậu chết họ sẽ làm sao?

_ Còn nữa, nếu cậu có mệnh hệ gì, tớ biết làm sao?-anh buồn.

_ Tôi không còn cơ hội vào trung học A, tương lai tôi sẽ về đâu? Trung học ngoài trung học A thì không còn trường có câu lạc bộ bơi tốt như thế, không thể tham gia giải đấu, dù tôi có vào được trung học A cũng không có tiền mà học!-nước mắt nó bắt đầu rơi.

_ Tôi biết!-anh đổi cách xưng hô theo nó-Nếu được giải nhất không những được tuyển thẳng mà còn được miễn phí học phí! Nhưng, năm nay trung học A sẽ có một suất học bổng dành cho người đạt thủ khoa!

_ Cậu nói gì?-nó lập tức nhìn anh.

_ Tôi nói thật! Nếu cậu không thể thông qua bơi lội để vào đó thì hãy dùng lực học của cậu mà bước vào! Tôi luôn ủng hộ cậu!-anh nắm lấy tay nó.

_ Nhà trường xin chúc mừng học sinh Hạ Tâm Tâm đã được thủ khoa và nhận suất học bổng này của trường trung học A!-thầy hiệu trưởng đồng dạng nói.

_ Hạ Tâm Tâm, chúc mừng nhé!

_ Cảm ơn cậu, Hàn Thiên Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

_Ai cho cậu tìm hiểu quá khứ của tôi?-nó quát lên.

_Là Quân kể lại cho tớ! Tâm Tâm, cậu đừng như vậy nữa được không? Đừng tự mình chịu đựng, hãy nói cho tớ, hãy để tớ san sẻ cùng cậu!

_Hừ! Tôi không cần! Từ trước đến giờ không có cậu tôi vẫn sống tốt!

_Cậu hãy nhìn vào tay cậu!-hắn giơ bàn tay trái có đeo chiếc nhẫn lên-Bây giờ cậu là Trương thiếu phu nhân trong tương lai sẽ trở thành Trương phu nhân, 1 trong 10 người phụ nữ tôn quý nhất thế giới! Cậu có quyền làm những gì cậu muốn mà không phải sợ ai cả!-hắn nói đồng đặc, giọng nói khẳng định chắc chắn.

_Ý cậu là, thấy cậu đi cùng người khác tôi có thể chạy vào, túm tóc cô ta, trút giận lên cô ta vì cô ta dám cướp người đàn ông của tôi không?-nó quay lại, cười hiền hoà.

_Cậu có thể!

Nó thở dài một hơi rồi tiến đến trước mặt hắn. Khi hai người chỉ cách nhau một cánh tay thì nó dừng lại, đồng tử đen láy phản chiếu khuôn mặt hắn. Nó đưa tay lên....

"Chát!"

_Cái này là vì cậu dám ngủ với cô ta trước tôi!

"Chát!"

_Cái này là vì cậu lúc đó không chạy theo tôi!

"Chát!"

_Cái này là vì con chúng ta!

Khi cái bạt tại thứ tư chuẩn bị tới mặt hắn, ngay lập tức hắn bắt lấy vòng eo con kiến, áp sát vào lồng ngực mình, nhẹ nhàng mút mát bờ môi anh đào.

_Nụ hôn này là vì lúc nào cậu cũng giữ cảm xúc một mình!

Lại tiếp tục, một nụ hôn thấm thiết rơi trên môi nó.

_Cái này là vì cậu hay giận dỗi sau đó không thèm nói một lời nào cả!

Cuối cùng hắn mạnh bạo hôn nó, không ngừng ngậm nhấm, thưởng thức vị ngọt trong khoang miệng nó. Chiếc lưỡi ẩm ướt không bỏ sót một góc ngách nào của nó. Cho đến khi cả hai hết đường khí hắn mới chịu buông ra.

_Cái này là vì....tớ yêu cậu!

Nghe những lời này của hắn, trái tim nhỏ bé không ngừng nhảy múa trong lồng ngực. Nhiều lúc nó tự hỏi, tại sao mình lại yêu người con trai này? Bởi vì hắn hay quan tâm nó hay là bởi vì từng hành động của hắn quá bá đạo? Tất cả đều không phải, tình cảm xuất phát từ đâu không phải cứ nói là hiểu, mà tình yêu là một thứ rất tự nhiên, một lại tình cảm vốn có của con người. Cứ ngỡ rằng mình chỉ là "cảm nắng" người ta, nhưng khi nhìn lại tại sao mình đã yêu người đấy sâu đậm đến vậy? Cũng giống như vị ngọt của chocolate, mới ăn ta sẽ chỉ cảm thấy nó thật ngọt nhưng sau đó mới nhận ra ta đã nghiện hương vị của nó bấy rồi.

Ôm gọn trong vòng tay người mình yêu thương, còn gì hạnh phúc hơn điều đó. Nó mang trong mình giọt máu của hắn, kết tinh tình yêu hai người. Nó nằm trong lòng hắn, tựa đầu lên vai hắn, đem toàn bộ cả cuộc đời để hắn gánh vác.

_Còn Vũ Tiểu Hi thì sao? Chẳng phải cô ta cũng mang thai sao? Lại còn mang thai trước tôi!

_Nếu tớ nói Tiểu Hi không hề mang thai, cậu có tin không?

_Cái gì?!

Hắn nói toàn bộ kết quả kiểm tra của Vũ Tiểu Hi cho nó nghe. Thì ra từ trước tới giờ nó đều ghen tuông với Vũ Tiểu Hi với sự đa nghi một cách mù quáng. Nó chỉ biết ôm trọn nỗi đau vào mình mà không hề nói cho hắn biết, để rồi tự mình gặm nhấm chính nó. Biến cố 5 năm trước đã giúp nó biết làm như thế nào để che giấu đi cảm xúc của chính mình, tự nó xây lên bức tường ngăn cách mình với mọi người. Nhưng hắn đã phá vỡ bức tường kiên cố đó, nhẹ nhàng nắm tay nó rồi đưa nó hoà nhập vào tất cả. Một lần nữa nó được trở lại làm một Hạ Tâm Tâm hồn nhiên, vô tư.

Tiêu Từ Quân tựa lưng vào cách cửa sân thượng, dõi theo toàn bộ biến chuyển cảm xúc của hai người. Nó hầu như bộc lộ gần hết cảm xúc khi ở cạnh hắn, thấy nó cười Tiêu Từ Quân cũng thấy vui theo. Tiêu Từ Quân biết mình đã thích cô gái bé nhỏ này, thích cô ấy ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ. Trái tim đào hoa của Tiêu Từ Quân vì nó mà làm cho rung rinh, bất tri bất giác đem toàn bộ trái tim đang tặng cho nó. Nhưng Tiêu Từ Quân biết, nó sẽ vĩnh viễn không phải của cậu, nó đã đem toàn bộ cuộc đời giao cho hắn, dù có yêu nó biết bao cậu cũng không thể vì nó mà làm tan vỡ tình bạn 15 năm với hắn. Có một loại tình cảm mà người ta không nên nói ra, chỉ nên giữ tận sâu bên trong đáy lòng, cất sau vào trong tâm trí để mỗi lần nhìn lại đều không tự chủ mà mỉm cười.

"Nếu không thể ở cạnh mang lại hạnh phúc cho em, tôi nguyện đứng sau màn làm người vô hình âm thầm bảo vệ em!"

.....

_Hạ Tâm Tâm, tôi sẽ không tha cho cô đâu! Trương phu nhân phải là tôi!-Vũ Tiểu Hi nghiêng răng.

_Tiểu Hi, loại người như cô ta chắc chắn cũng bị nhiều người ghét cho xem!

_Tiểu Chi, tớ nhờ cậu một việc!

_Cậu nhờ việc gì tớ cũng sẽ giúp!-Đỗ Cẩm Chi vỗ ngực.

Vũ Tiểu Hi ghé sát tai Đỗ Cẩm Chi thì thầm điều gì đó rất là mờ ám. Liệu mọi chuyện có thực sự ổn?

*Ăn cơm rau nhiều quá rồi, cho mọi người ăn thịt nha~~~~~

_Trương Thanh Phong!!!!!!!Thả tôi xuống ngay!-nó vùng vẫy.

_Ngoan nào! Cậu còn chống cự nữa tớ sẽ hôn cậu đấy!

Nó nghe vậy ngay lập tức im bất, ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn để hắn bế vào nhà. Mọi người trong nhà đều thấy hoàn toàn bình thường, thiếu gia của họ cưng chiều thiếu phu nhân là chuyện bình thường. Nhưng nó thì lại không biết sau này sẽ nhìn họ như thế nào, quá xấu hổ luôn.

Hắn nhẹ nhàng đặt nó xuống giường, nó tựa như một viên ngọc quý của hắn, nếu không nhẹ nhàng thì sẽ vỡ ngay lập tức. Mặt hắn kề sát mặt nó, phả từng hơi thở đục ngầu vào gò má phồng nộn. Da gà nó nổi lên đầy người. Rất nhanh hắn đã bắt lấy bờ môi anh đào kia, đem toàn bộ hương vị nó nuốt trọn vào miệng. Khuấy đảo bên trong nó, nhắm nháp thưởng thức vị ngọt của nước bọt. Thần trí nó bị nộ hôn làm cho điên đảo, hoàn toàn không thể chủ động mà ôm lấy cổ hắn. Hắn theo đà đẩy nó xuống giường.

Bàn tay không ngoan luôn vào trong áo nó, xoa nắn gò bồng đầy đặn. Hắn ấn lên hạt đào hồng hồng khiến nơi đó dựng đứng lên. Thật là tiểu dâm oa, mới vậy thôi mà cơ thể đã phản ứng, thật là nhạy cảm a! Bàn tay hắn xoa nắn ngực nó thành mọi hình dạng khác nhau, nó sung sướng cong lưng khiến bầu ngực nó nằm gọn trong tay hắn. Mãi lâu sau hắn mới buông tha cho bờ môi sưng đỏ, không quên kéo ra một sợi chỉ bạc.

Nó thở hổn hển cố đẩy hắn ra, nhưng hắn đã nằm đè lên người nó, lấy thân thể cường tráng bao bọc lấy cơ thể nhỏ nhắn.

_Đừng.....

_Con cũng khỏe rồi, tớ nhìn lâu lắm rồi, hôm nay không ăn cậu tớ thể tớ không phải Trương Thanh Phong!

_Đang ban ngày mà!

_Ăn uống không quan trọng đêm ngày!

Mãi nói chuyện nó không hề hay biết quần áo đã bị hắn cởi sạch, chỉ còn lại bộ nội y gợi cảm. Hắn xoa tay dọc eo nó tiến ra phía sau. Tạch một cái, móc khoá áo ngực đã bung ra, hắn mạnh bạo lôi khỏi người nó rồi ném sang một bên. Gò bồng rung rinh làm hắn bị mê hoặc, hắn cúi xuống ngậm lấy quả nho nhỏ đang giương lên, bên còn lại thì mặc sức xoa nắn, bóp méo.

Nó túm chặt ga giường cảm nhận đợt khoái cảm xông thẳng đến đại não. Cũng một thời gian bầu ngực không được xoa nắn nên giờ chỉ cần tác động nhẹ thôi cũng khiến nó phản ứng. Nhũ phong thẳng đứng bị lưỡi hắn đẩy lên đẩy xuống, mút vào rồi lại liếm xung quanh.

_Ừm~~~~~a~~~~~âm thanh dâm mỹ không ngừng phát ra khỏi cái miệng nhỏ xinh.

Một tay của hắn di chuyển xuống hoa huyết ẩm ướt, nơi này đã lâu không có đàn ông thăm khám nên vô cùng khít khao. Hắn mới đưa một ngón tay vào đã thấy hạ thân nó co rút lại, mút chặt ngón tay hắn, dường như muốn bé hầy làm đôi. Ngón tay điêu luyện không ngừng rút ra thọc vào, dường như có thể đưa nó lên đỉnh chỉ bằng một ngón tay. Từ bên trong nó tuôn ra dịch thủy trong suốt bám dính lên tay hắn.

Hắn quệt ngón tay dầm mùi dâm đẳng lên khoé môi, dùng chiếc lưỡi không xuống liếm đi dịch thủy giống như đang nếm một món ăn nào đó mới lạ. Ánh mắt tràn ngập dục vọng nhìn thẳng vào tiểu thịt đỏ hồng, cửa miệng phập phồng như kêu gọi được lấp đầy, đôi mắt sau thăm tới đi vài phần.

Nó lấy một tay che mặt, tay còn lại thì che đi lỗ thịt dâm dục.

_Đừng....xin cậu.....đừng nhìn~~~~~

Hắn kéo tay nó ra, lấy đùi tách bắp chân trắng nõn của nó khiến hoa huyết càng thêm mở rộng, càng thêm mịn dục.

_Đừng che! Nó rất đẹp!

Hắn nằm trên người nó, phả hơi nóng lên khuôn mặt đẹp không tì vết.

_Gọi tên tớ!

_Phong....

_Tớ yêu cậu!

Hắn đặt phân thân to lớn ngay trước cửa huyết, đẩy dần dần vào. Đã lâu không làm tình, bỗng dưng bị dị vật to lớn xâm nhập, hạ thân nó truyền đến cơn đau nhói. Mỗi lần hắn tiến vào sâu thêm một chút cơ thể nó giống như bị xé ra làm đôi. Khi vào được một nửa hắn bắt đầu luân động, đem cơ thể nó hết đẩy lên lại trượt xuống.

_A~~~~~a~~~~~Nó há miệng đem những âm thanh mịn dục thoát ra ngoài. Mỗi âm thanh nó phát ra đều giống như liều thuốc xuân được cang làm cho hắn hưng phấn cực độ. Mỗi lần rút ra đâm vào hắn lại đẩy cự vật vào sâu hơn, mỗi lần như vậy hoa huyết của nó lại căng rộng nuốt chửng cự long to lớn.

Thủy dịch không ngừng trào ra làm ướt một mảng ga giường. Nơi hai người kết hợp phát ra những âm thanh "pốp, pốp" khiến người nghe không ngừng muốn chảy nước. Hắn đem hai chân nó kẹp lại, vác lên vai, không ngừng thúc sâu. Tư thế này làm tiểu huyệt nó càng khít hơn, mút chặt lấy hắn, thần trí hắn càng lúc càng điên đảo, hắn sắp không thể kiềm chế nổi nữa.

_Đừng kẹp chặt như vậy~~~~Sẽ kẹp chết chồng cậu mất~~~~ Cậu muốn bức điên tớ hả?

Hắn nắm chặt bắp đùi trắng nõn, gồng thân dưới đem toàn bộ trụ vật nằm gọn bên trong nó. Chạy nước rút trong thân thể nó, cự vật cực đại dường như chạm đến nơi sâu nhất của nó, từ cung nó như muốn vỡ tung.

_Ah~~~~chậm~~~~con~~~~câu nói vì sự xâm nhập của hắn mà đứt quãng.

Nghe thấy âm thanh cuối cùng nó phát ra, hắn như bừng tỉnh khỏi cơn mộng dục, hắn đã suýt quên mất bên trong nó là một sinh linh nhỏ bé, thiếu chút nữa không kìm được mình mà làm tổn hại đến đứa bé. Hắn giảm tốc độ, chậm rãi rút ra rồi tiến vào. Hắn xoa nắm bầu ngực sữa rung rinh, thì thầm vào tai nó:

_Tớ xin lỗi, nhưng tớ sắp không chịu được nữa rồi!

_Ừm!-nó ôm lấy cổ hắn-Cứ ra nếu cậu muốn!

Hắn bóp mạnh eo nó, lập tức luật động gấp rút, cơ thể nó như được thăng đến tận mây, lý trí không thể điều khiển thân thể nó, mặc cho hắn mang đến đỉnh điểm khoái cảm. Hắn ôm chặt nó, đem toàn bộ mầm mống gieo trồng tại nơi sâu nhất của nó. Hắn phủ phục trên người nó, cố gắng điều hoà hơi thở. Người nó như mềm nhũn, hoàn toàn không còn sức lực. Điều cuối cùng nó nghe được là hắn nói: anh yêu em!

.....

Nó tỉnh dậy trời đã xế chiều, ánh hoàng hôn đỏ rực rộ vào căn phòng tối lam bùng sáng lên thân ảnh nhỏ bé đang nửa ngồi nửa nằm trên giường. Nó nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng phẳng lỳ.

Tiếng mở cửa làm nó thoáng giật mình.

_Tớ làm cậu giật mình à?-hắn bước vào, trên tay là một khay đồ ăn.

_Không sao! Tôi thấy hơi đói rồi!-món nhìn khay đồ ăn mặc như muốn nuốt chửng hết chúng.

_Bác Hồng bảo cậu ăn rất nhiều nên đã làm sẵn rồi! Lúc nào cậu muốn chỉ cần hâm nóng lên là được!

Hắn đặt khay xuống bàn rồi ngồi xuống cạnh nó. Nó lấy cốc sữa uống một hơi cạn 1 nửa. Buổi sáng bị hắn hành cho đến thiếp đi đến tận giờ, bụng nó sôi sùng sục lên. Rất nhanh khay thức ăn đã sạch bóng. Nó cầm cốc sữa còn một nửa giải quyết nốt.

_Cậu "no" chưa?!-hắn vuốt tóc nó.

_Chưa!

_Tôi cậu có muốn "ăn" nữa không?!

_Có!

Nhận ra câu nói có phần sai sai, ngược lên thì thấy hấn đang nở nụ cười gian tà. Biết ngay là cái tên này chẳng có gì tốt đẹp mà. Hỏi cái gì đều liên quan đến chuyện ấy, thật là hết thuốc chữa.

Nó đặt cốc sữa không còn một giọt nào xuống khay. Từ tốn nói:

_Con à, bố con là một tên dâm dê dê tiện, sau này con ra đời nhất định phải ngủ cùng mẹ! Con chính là tấm lá chắn bảo vệ mẹ khỏi tên cuồng dâm kia!

_Thôi nào!! Tớ xin lỗi, lần sau tớ sẽ không thế nữa!-hấn vội ôm lấy nó.

_Đời hỏi có mức độ thôi, nếu không từ giờ cho đến lúc bánh bao chào đời đừng hòng chạm vào tôi!-nó nhẹ nhàng cảnh cáo.

Nó không những phải nuôi lớn đứa trẻ trong bụng mà còn phải chăm sóc cho đứa trẻ to xác này. Haizzz, thật là mệt mỏi!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hức, bạn quá nà, giờ mì mới ra được a~~~~

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

Cả căn phòng tràn ngập hương vị ám muội, những âm thanh rên rỉ khe khẽ không ngừng thoát ra, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng than "chụt, chụt" dù hoặC. Cô gái bị chàng trai áp sát thân thể cường tráng bên trên, không thể chống lại, chỉ biết túm hờ lên cổ chàng trai, còn chàng trai vẫn tiếp tục thưởng thức bờ môi quyến rũ kia, bàn tay thì không ngừng xoa nắn nhũ phong đã dựng đứng.

_Ừ~~~~

Nó cảm thấy khó thở, không thể ngủ tiếp được, đành đầu hàng mở mắt. Khi ánh sáng buổi sớm chiều vài căn phòng để nó nhìn rõ mọi thứ thì đã thấy khuôn mặt phóng đại hàng nghìn lần của hấn. Hấn vẫn say sưa áp chế đôi môi căng mọng của nó, tay vẫn đang nghịch nghịch nhũ tiem đang ngẩng dậy qua lớp váy ngủ. Nó bị hấn hút hết đường khí, nó dồn hết sức lực còn lại đập thật mạnh vào vai hấn.

Nhận thấy sự thức giấc của nó hấn mới tha cho hai cánh môi bị chà sát đến sưng đỏ. Mặt nó ửng đỏ vô cùng kiều nữ, bầu ngực phập phồng theo nhịp hô hấp, yết hầu hấn trượt lên lại trượt xuống. Không được, giờ mới là sáng sớm, nó cũng vừa tỉnh, không nên nháo, phải kìm lại, phải kìm lại.

_Tỉnh ngủ chưa?!-hấn âm thầm hỏi.

_Sao dậy sớm vậy? Một lát, để tôi ngủ thêm chút nữa đi!-nó rúc vào ngực hấn định ngủ tiếp.

_Cậu còn ngủ nữa là trễ chuyển dã ngoại đây!

Nó nghe thấy liên bật dậy khỏi giường chạy như bay vào nhà vệ sinh. Hấn nhìn nó bụm miệng cười, lúc nào cũng giống hệt bà cụ non nhưng thực chất vẫn là cô nhóc chưa lớn. Nhìn nó vội vàng vàng hấn tiến đến bên cạnh ôm chầm lấy nó.

_Bình tĩnh, có gì mà vội vàng vậy!

_Tại cậu đâu, hôm qua soạn đồ cho cậu đến nửa đêm sau đó lại còn.....-mặt nó đỏ ửng.

_Hừm?!-hấn nhếch mi-Sau đó làm sao, nói đi tớ vẫn nghe này!

_Á, vô liêm sỉ!

Nó đẩy hấn ra, lườm hấn một cái muốn nát mặt, không hiểu mặt hấn dày bao nhiêu kilomet nữa! Hấn yêu chiều nhìn nó rồi giúp nó thấy quần áo~~~~~

_Tiểu Hi, cậu có chắc là được không?-Đỗ Cẩm Chi lo lắng.

_Nhất định phải thành công, Tiểu Chi, nhờ hết vào cậu!-Vũ Tiểu Hi nắm lấy tay Đỗ Cẩm Chi.

_Được, tớ nhất định sẽ khiến cô ta đau khổ, vị trí Trương phu nhân nhất định là của cậu!

_Tiểu Chi, cảm ơn cậu!-Vũ Tiểu Hi xúc động.

_Chúng ta là bạn thân mà, phải biết giúp đỡ lẫn nhau chứ!

Nghe Đỗ Cẩm Chi nói vậy Vũ Tiểu Hi oà lên khóc. Sinh ra với thân phận là tiểu thư tập đoàn Vũ thị, tiểu thư duy nhất của Vũ gia, được nhận định là người thừa kế duy nhất của Vũ thị. Một cô gái mang thân phận cao quý nhưng lại không có tình thương của bố mẹ lại càng không được cảm nhận thế nào là tình bạn. Bạn bè chơi cùng nếu không phải để lợi dụng thì cũng chơi vì thế lực của Vũ Tiểu Hi, trước mặt luôn tỏ vẻ thân thiết nhưng ai biết đằng sau họ nói mình như thế nào?

Vũ Tiểu Hi từ nhỏ đã sống trong một thế giới giả tạo, người đối tốt với người cũng chỉ vì lợi ích cá nhân. Nhìn người giúp việc trong nhà ghen ghét lẫn nhau Vũ Tiểu Hi có thể tự suy luận ra xã hội. Con người chà đạp lên nhau để mà sống, họ sẵn sàng vì lợi ích của mình mà tính kế đối phương, làm những điều sơ suất để bảo toàn tính mạng.

Môi trường sống ảnh hưởng đến suy nghĩ, Vũ Tiểu Hi đã hoàn toàn mất tin tưởng vào cuộc sống này cũng như mất lòng tin với con người. Trưởng thành trong sự giả tạo đã biến Vũ Tiểu Hi trở thành ngày hôm nay, trẻ em không có tội, tội lỗi là ở xã hội này.

Sự xuất hiện của Đỗ Cẩm Chi đã thay đổi tất cả cho Vũ Tiểu Hi. Lần đầu tiên Vũ Tiểu Hi biết cảm nhận thế nào là tình bạn, thế nào là.....tình thân. Đỗ Cẩm Chi mang đến cho Vũ Tiểu Hi những cảm xúc mà trước giờ chưa từng được cảm nhận, đem Vũ Tiểu Hi một phần nào đó trở lại với những gì đẹp nhất của độ tuổi ngây thơ.

Nếu nói hai người là chị em thì cũng có thể tin chính xác là như vậy, đi đâu cùng như hình với bóng, giữa hai người dường như không có gì gọi là bí mật cả. Đỗ Cẩm Chi không phải loại người thiếu hiểu biết, được sinh ra và nuôi nấng trong một môi trường ngược lại với Vũ Tiểu Hi khiến Đỗ Cẩm Chi phần nào hiểu biết về những điều cần nên làm cho một người bạn. Nhưng vì quá dung túng cho Vũ Tiểu Hi, nhiều lần biết hành vi của bạn mình là sai nhưng vì thương Vũ Tiểu Hi từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm cho nên Đỗ Cẩm Chi không hề can thiệp trước những hành động quá đáng của Vũ Tiểu Hi, cho dù có cảm thức đánh một bạn nữ đến nhập viện vì mất máu.

Vũ Tiểu Hi không phải một cô gái đáng ghét mà là một cô gái đáng thương, không có ai đáng ghét cả, chỉ là ta chưa nhìn thấy sự đáng thương của họ mà thôi.

.....

Từng vòng bánh xe lăn đều trên mặt đường nhẵn bóng, chiếc xe bon bon chạy trên đường đến nơi cắm trại. Nghe nói nơi đó gần thác nước, phong cảnh hữu tình lại còn được leo núi, ai ai cũng hào hứng. Tổng học sinh hai trường khá đông nên đoàn người có 10 chiếc xe khách, chỗ ngồi tự chọn.

Không biết trời xui đất khiến thế nào mà hần, nó, anh, Tiêu Tử Quân, Vũ Tiểu Hi, Đỗ Cẩm Chi lại ngồi cùng một xe, lại là những chỗ ngay gần nhau. Nó và hần dường như không để ý đến xung quanh, chỉ tập trung vào phần bụng phẳng lì chưa nhô lên. Vũ Tiểu Hi thấy bình thường, vì chắc chắn rằng trong chuyến dã ngoại này Hạ Tâm Tâm nhất định sẽ không được yên đâu.

Vì hôm qua bị hần làm cho đến ê ẩm cả người nên xe bắt đầu chuyển bánh nhanh dần đều được một lúc thì nó bắt đầu ngủ. Hần tựa lưng vào ghế, nghĩ đến sau này, khi nó sinh con sẽ đặt tên là gì. Một lực nhẹ tì lên vai hần, nó ngủ say, lông mi cong vút tinh lặng, đôi môi mím nhẹ, nơi mi tâm hơi nheo lại, chắc do ánh sáng hơi quá. Hần kéo nó vào lòng ngực mình, áp má nó vào vòm ngực săn chắc, đem cơ thể nhỏ bé ôm gọn trong lòng. Cảm nhận được sự che chở của hần nó liền dụi dụi thêm mấy cái mới chịu yên. Nó giống như con mèo nhỏ đang nũng nịu đòi sự chiều chuộng của hần, mà hần lại là một cậu chủ ôn nhu luôn làm theo những gì tiểu dams miêu này muốn.

Bỗng dưng nhớ lại đêm qua, nhớ lại cảnh nó túm chặt vai hần khóc lóc xin dừng lại cái thứ trong quần bắt giặc lại ngừng dậy. Haizzzzz, đúng thật là..... Dù có làm bao nhiêu lần rồi nhưng chỗ đó của nó thực sự khít khao, mỗi lần tiên bài đều bị nó bóp nghẹt, tiểu dams oa này chỉ là của hần, của một mình hần.

_Vợ à, dậy đi vợ! Nước dãi cậu làm ướt hết áo tớ rồi!-hần ghé tai nó thì thầm.

_Á?! Cái gì!!!

Nó vội vàng bật dậy, nhìn áo hần thì khô tinh, chiếc xe thì vẫn cứ chạy, mà mọi người thì nhìn nó với ánh mắt kì quái. Nhìn hần thì thấy hần quay mặt đi cố nhịn cười. Nó bực đến tím mặt, cố gắng để không tát hần giữa nơi đông người. Giờ nó mới để ý, phía dưới đang có cái gì đó chọc vào mông mình. Tầm mắt dần hướng xuống, lần này thì không thể nhịn được rồi, nó huých cho hần một cái thật mạnh rồi vòng ra ghế sau.

Tiêu Tử Quân thấy nó hằm hằm đứng trước mặt mình thì bỗng xung toát mồ hôi lạnh. Cô nàng này với hần có chiến tranh thì Tiêu Tử Quân ngồi giữa phải chịu trận à?

_Tránh ra!-nó nghiêng răng nói.

_Hà?-Tiêu Tử Quân đang cố định hình sự việc.

_Không hiểu ý tôi hả? Lên kia ngồi với Trương Thanh Phong, tôi muốn ngồi cạnh Hàn Thiên Vũ!-nó gầm lên.

Dù biết thừa mình đi lên cũng không có kết quả tốt đẹp nhưng vẫn còn tốt hơn vẫn mặt dày ngồi đây. Hơn ai hết Tiêu Tử Quân hiểu rõ giữa hắn và nó ai đáng sợ hơn. Tiêu Tử Quân ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh hắn, mồ hôi đã chảy thành giọt trong khi máy lạnh đang ở ngay trên đầu. Rõ ràng hôm nay thời tiết nóng bức mà sao Tiêu Tử Quân lại thấy lạnh hết cả người vậy?

"Hu hu~, ai đó cứu tôi đi!"

_Dạo này cậu thế nào rồi?-anh bắt chuyện.

_Vẫn chưa tức đến học máu chết là vui rồi!

_.....

_Cậu có dự tính gì cho tương lai rồi?-nó hỏi.

_Tôi định học xong cấp 3 sẽ tiếp quản Hàn thị! Sau khi đủ lớn mạnh, tôi sẽ lật lại sự việc 15 năm trước, bằng mọi cách phải đưa em gái tôi trở về! Tôi biết con bé vẫn còn sống!-anh trầm tư.

_Cố lên, tôi ủng hộ cậu!-nó tựa lưng ra ghế.

_Mà trẻ ranh như cậu thì biết cái gì, kể cho cậu nghe chỉ thấy tốn nước bọt!-anh liếc sang nó khẽ nhếch mép cười đều.

_Cái gì?! Tôi không phải trẻ ranh nhá!-nó sùng cồ.

_Lại nói không phải đi, cậu nhìn cậu xem! Năm nhất cao trung mà còn lùn hơn cả năm nhất trung học, mặt thì non choẹt, với lại cậu còn sinh sau tôi một ngày nhá!-anh từ tốn nói.

_Cậu..... Sinh sau một ngày thì có là gì chứ, cùng lắm hơn có mấy tiếng, làm cứ như lớn lắm không bằng!-nó bĩu môi.

_Ha ha, tôi lớn hơn cậu hẳn hai mươi mấy centi đấy!-anh xoa đầu nó.

_Hừ, cao có hơn người ta một cái đầu với bả vai thôi mà cũng đòi lên mặt! Giỏi thì vượt qua á khoa này xem!-nó vênh lên.

_Học tập tôi chỉ cần cố gắng là được, còn chiều cao.....còn lâu cậu mới được như tôi, cô gái chưa cao nổi mố ẹ!

Nó ứ họng, từ bao giờ tên này học được cách phản bác nó vậy? Không thể cãi lại luôn, thật xác xược! Hắn ngồi trên nghe hết đoạn đối thoại mà lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Tiêu Tử Quân ngồi cạnh mà nóng lạnh bất thường. Ông trời ơi, bao giờ mới tới nơi đây????"

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Theo như mị khảo sát thì Trương Thanh Phong chiếm đông đảo, nhưng Hàn Thiên Vũ và Tiêu Tử Quân cũng có sự ủng hộ! Để chiều lòng độc giả Khả nhi sẽ viết cho cả 3 nhưng phần chính thức là của Trương Thanh Phong. Phần về Hàn Thiên Vũ với Tiêu Tử Quân coi như là phần ngoại truyện tặng riêng cho các bạn nha!

Cảm ơn vì đã góp ý! Khả nhi yêu mọi người, yêu nhất nàng với tỷ ty a~~~

Đầu tiên là về Tiêu Tử Quân nha~~~

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

10 chiếc xe vừa dừng lại, cánh cửa tự động mở ra, học sinh liên náo náo ra ngoài. Một chiếc xe chứa gần 100 người, học sinh đông như kiến chen chúc ra ngoài. Người người đồng nghệt lên hắn và Tiêu Tử Quân bị đẩy ra trước, không kịp quay lại kéo nó đi cùng.

Sau khi hiệu trưởng hai trường hét vỡ cả loa học sinh mới xếp lại thành hàng theo lớp. Hắn và nó khác trường nên đứng khá xa nhau, hắn tìm mãi cũng không thấy nó. Theo như lời hiệu trưởng nói thì từ đoạn này xe không thể đi được nên bắt buộc học sinh phải đi bộ, vì rất dễ lạc nên phải bám sát vào nhau.

Sau nửa ngày mệt muốn chết cuối cùng cũng lên đến nơi. Vì hai trường toàn thiếu gia, tiểu thư nên lều đã được dựng sẵn, thức ăn cũng đã chuẩn bị sẵn xong. Chuyến cắm trại này thực chất là thưởng ngoạn, không hề mang tính chất tự lập.

Hiệu trưởng trường A đứng lên tăng đá cao nhất, đồng đặc gào vào chiếc loa:

_Tất cả học sinh chú ý! Hai trường chúng ta quyết định chơi một trò chơi gọi là "Cặp đôi hoàn hảo"! Một học sinh ở trường A sẽ cặp với một học sinh ở trường B, một nam một nữ! Các em hãy thưởng thức cảnh đẹp và những trò chơi mà hai trường đã chuẩn bị cho các em! Chúc các em có chuyến dã ngoại vui vẻ!

Học sinh nghe xong liền nháo nhác chọn cặp, một trong hai thầy hiệu trưởng lại nói thêm:

_Các cặp sẽ cho nhà trường chọn! Có hai chiếc thùng, trong mỗi thùng là những con số! Nam nữ mỗi người bốc một bên, không quan trọng trường gì, ai trùng số với nhau thì là một cặp!

Các học sinh liền sì một hồi, rầm rập đi đến chỗ 2 chiếc thùng được mở sẵn, không cam lòng mà bốc số. Nó bốc được số 15, hần thì là 16, anh lại là 17. Mọi người đã chọn cặp xong, hần và anh đều khó chịu khi người cùng số không phải nó. Nó đi vòng qua đám người để tìm người số 15 còn lại. Nó thì nhỏ mà người lại đông đúc, nó bị xô đẩy, khi nó tưởng mình chắc chắn sẽ ngã xuống thì một vòng tay đã ôm lấy nó.

_Đang mang thai mà đi đứng không cẩn thận gì cả! Lỡ mà xảy ra chuyện gì Phong giết tôi chết!

_Hừ, là cậu à? Tôi ổn, cảm ơn! Tôi cần tìm cặp, tránh ra!-nó đẩy Tiêu Từ Quân ra.

_Người cậu tìm đang ở ngay đây đây!-nói rồi Tiêu Từ Quân giơ tờ giấy có số 15 lên!

_TIÊU~TỪ~QUÂN~~~~~

"Sao hôm nay lại xui thế nhỉ?"

_Đôi số cho tao!-hần đưa tờ giấy số 16 ra trước mặt Tiêu Từ Quân.

_Học sinh chú ý, không được đổi số!-tiếng hiệu trưởng lại vang lên.

_Thấy chưa, cậu về với cặp của cậu đi! Tiêu Từ Quân là của tôi!-nó lên tiếng.

_Tâm Tâm, cậu.....

Nó khoát tay Tiêu Từ Quân lui đi, mặc cho hần đứng đó quát âm lên. Anh đứng gần đó, anh đều thấy hết, anh cũng mong mình cùng số với nó nhưng hết lần này đến lần khác anh luôn là kẻ đến sau. Không là Trương Thanh Phong thì cũng là Tiêu Từ Quân, ông trời luôn sắp đặt những kẻ khác giữa anh và nó. Từ trước đến giờ, từ lúc anh phát hiện ra tình cảm đối với nó, anh luôn âm thầm dõi theo nó, âm thầm chịu đựng khi thấy lần lượt từng kẻ chen vào giữa. Nhưng anh có thể làm được gì? Nếu là trước kia, nếu anh chen vào, tách kẻ thứ ba kia ra chắc chắn bọn con gái lại ghen tỵ, vũ nhục nó khi không có anh bên cạnh. Còn giờ, nó đã là người của Trương Thanh Phong, trái tim hoàn toàn để nơi hần, liệu còn chỗ nào cho anh? Anh làm gì có quyền xem vào, nhưng vậy chẳng khác nào anh chính là kẻ thứ ba làm ảnh hưởng tình cảm nó và hần. Hồi ông trời, rốt cuộc anh đã phạm sai lầm gì mà lần nào cũng bắt anh ở trong tình thế khó xử? Không thể làm gì ngoài tự mình chịu đựng!

Anh nhìn nó và Tiêu Từ Quân rời đi cho đến khi hai người khuất dần trong dòng người tấp nập mới quay lại cặp của mình. Anh biết cô gái này, ngày trước cô ấy từng tỏ tình với anh nhưng lại bị anh từ chối. Cô ấy học lớp bên cạnh, hình như tên.....Liên Chi thì phải? Đúng rồi, tên cô ấy là Liên Chi, gần giống với Thiên Di! Cô gái này ôn nhu, hiền dịu, chỉ tiếc là trái tim đặt nhầm chỗ rồi!

.....

_Tiêu Từ Quân, sao chúng ta phải ngủ chung?-nó ngồi ôm chần nhìn Tiêu Từ Quân.

_Cái này..... Ý của nhà trường mà, sao thấy đổi được!-Tiêu Từ Quân gãi đầu.

Lều đã được dựng sẵn theo số thứ tự, những người cùng cặp phải ngủ chung với nhau, không được phép thay đổi. Cái quy định quái quỷ gì vậy? Trong cái lều nhỏ bé, một cô gái đang mang thai cùng một chàng trai tình lực dồi dào à nhằm một chàng trai đang thương thầm cô gái, nó có lẽ chưa biết tình cảm của Tiêu Từ Quân nên không cảm thấy gì, chỉ là Tiêu Từ Quân có lẽ không cảm thấy bình thường.

Tiêu Từ Quân biết mình đã lỡ dâng trái tim cho nó, biết đây là sai trái nhưng không thể ngăn lại. Luôn đứng từ xa dõi theo nó, chứng kiến mọi tình yêu của nó trao nơi hần, tình cảm ngày một tích tụ, chỉ sợ có ngày sẽ bộc phát. Tiêu Từ Quân bị đứng giữa ranh giới bạn và tình, không thể vì yêu nó mà phản bội lại tình bạn bao nhiêu năm với hần, nhưng lại càng không thể vứt bỏ trái tim mình. Có lẽ sai lầm lớn nhất trong cuộc đời Tiêu Từ Quân là gặp nó!

Nhưng lý trí đã chiến thắng trái tim. Tình cảm cảm kỳ này chỉ nên cất giấu trong tim, chỉ cần lặng lẽ bên cạnh nó, vậy là đủ lắm rồi!

_Vậy thế này đi! Cậu ngủ ở trong, tôi ngủ ở ngoài! Yên tâm, không cảm được đâu! Tôi khỏe lắm!-Tiêu Từ Quân vén áo khoe cơ bắp.

_Cậu ốm mặc xác cậu, liên quan gì tới tôi!-nó ném một cái chăn vào mặt Tiêu Từ Quân.

Giữa màn đêm đen kịt nổi bật lên những đốm sáng li ti. Cuộc đời Tiêu Từ Quân giống như bầu trời kia, luôn luôn sống trong bóng tối, mọi hành động đều dơ bẩn. Những tập đoàn lớn hà có gì lại không có bang hắc đạo? Tiêu Từ Quân từ khi sinh ra đã được dạy dỗ để trở thành bang chủ hắc đạo của Tiêu

thị chứ không phải trở thành người thừa kế của Tiêu thị. Từ lúc bắt đầu có nhận thức về thế giới này, Tiêu Tử Quân đã phải sống trong một môi trường toàn sự chém giết, giết nhau để mà sống, chém nhau để mà sinh tồn. Ba tuổi biết cầm dao, năm tuổi đã có thể giết người, một Tiêu Tử Quân vốn dĩ đã không thuộc về ánh sáng.

Tiêu Tử Quân và Trương Thanh Phong, những con người tưởng chừng như ánh sáng của tất cả nhưng thực chất họ đều là những đứa trẻ lớn lên trong cuộc sống tràn ngập mùi máu tanh. Tiêu Tử Quân đã từng nghĩ, cuộc sống sau này ngoài sống trong hắc đạo thì chẳng còn gì để làm, sống với một mục đích là bảo vệ Tiêu thị. Nó bỗng dưng xuất hiện trong cuộc đời Tiêu Tử Quân, dù chỉ là một đốm sáng cũng đủ để soi sáng cho Tiêu Tử Quân, khiến một trái tim giá lạnh xuất hiện một thứ cảm xúc mang tên "tương tư".

Rất nhanh Tiêu Tử Quân đã thiếp đi trong dòng suy nghĩ, khuôn mặt điểm trai thể hiện rõ sự cương nghị. Đôi mày rậm rạp cau lại, có vẻ như mơ thấy điều gì không thoải mái. Một bàn tay ngọc khê chạm vào mi tâm đang nhắm lại, nhẹ nhàng vuốt lên. Cảm nhận được sự dịu dàng Tiêu Tử Quân hé mắt, thấy vậy cô gái sợ hãi rút tay lại. Tiêu Tử Quân lại tiếp tục chìm vào mộng đẹp. Thấy Tiêu Tử Quân đã hoàn toàn ngủ say Đỗ Cẩm Chi mới thở phào một hơi.

Cô gái chết tiệt, lại để cho Tiêu Tử Quân ngủ bên ngoài, đúng là tức chết mà! Đỗ Cẩm Chi phúi váy đi về lều của mình ngủ tiếp.

Nó trần trọc không ngủ được, phần vì không quen nơi lạ nhưng phần lớn là vì....thiếu hân, không có hơi hân, ngủ không ngon. Nó bật dậy, nhìn sang lều hân thấy đang thấp đèn. Nó tò mò chui ra ngoài, bò sát lều hân nghe lên.

_Ah~~~ nhẹ chút....

_Không sao, lát nữa sẽ hết đau mà!

_Không đâu~ dừng lại đi~~~ tớ không chịu nổi mất~~~

_CÁC NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ VẬY!!!-nó giật khoá lều ra.

_Tâm Tâm....

Nó thấy một cô gái mặt mũi cũng tầm tầm, đang chui kín trong chăn, chân thì thò ra ngoài, hình như đang chảy máu. Còn hân thì có vẻ đang khử trùng cho cô ta. Nó đã nghĩ cái gì vậy chứ? Dù hân trông như đang băng bó cho cô gái kia nhưng nó cũng không cho phép như vậy. Nó tiến đến kéo hân ra.

_Tránh ra!!!

Nó ngồi xuống đối diện cô gái, mặt hầm hầm lườm cô ta.

_Cô cần băng bó đúng không? Tôi sẽ làm, CHÔNG tôi không giỏi việc này đâu!-nó nhấn mạnh từ "chông".

_Chông????

_Đúng vậy!-nó giơ ngón tay có chiếc nhẫn kim cương lấp lánh lên-Thấy không? Nó là giao ước giữa chúng tôi đó, tốt nhất cậu nên biết điều đi!

Hân nhìn nó băng vết thương cho cô gái kia mà giống như tra tấn không chừng. Cô ta phải cắn chặt môi để không phát ra âm thanh. Nhưng hân lại cảm thấy thật vui, đây được gọi là....ghen sao? Nếu như ngày trước nhất định nó sẽ không nói gì rồi bỏ đi, nhưng lần này lại xông vào lại còn hành xử như vậy. Hân sung sướng tới nỗi thiếu bước nữa là thăng thiên.

Sau 5 phút tra tấn nó đã băng bó xong cho cô gái kia. Nhìn cô ta ngồi thở hồng hộc mà đáng thương ghê! Không ngờ vương tử trong lòng mình lại có "vợ" cô ta vô cùng tiếc nuối. So sánh nhan sắc cô ta không bằng một nửa của Hạ Tâm Tâm, đã vậy bộ ngực kia, trông như trẻ mới lớn, loại người như vậy mà đòi lọt vào mắt xanh hân sao?

_Sang lều 15 ngủ đi! Lần sau thấy cô có hành xử không đúng với chồng tôi thì liệu hôn!-nó lườm cô ta một cái muốn rách mặt.

Cô gái sợ hãi vội vàng chạy ra ngoài. Cảm nhận thấy bóng người lướt qua mình Tiêu Tử Quân nhếch mép cười. Hé màn nhìn cô gái đang trằm chằm run rẩy không biết vì đau hay vì sợ hãi nụ cười trên môi Tiêu Tử Quân càng thêm rộng. Nhìn lều bên cạnh vẫn sáng đèn, lại còn đung đưa, không cần nói cũng biết họ làm gì bên trong. Tiêu Tử Quân kéo chăn cao một chút, tựa lưng vào lều, mắt đen nhìn thẳng vào những vì sao đang tỏa sáng trên bầu trời, cậu nhớ lại:

_Cậu chưa ngủ sao?-Tiêu Tử Quân thấy nó thò đầu ra.

_À, chưa!-nó giật mình khi thấy Tiêu Tử Quân cũng chưa ngủ.

_Nhớ tên ngọc đó nên cậu không ngủ được à?-Tiêu Tử Quân hỏi.

_Thèm vào!-nó dẩu môi.

_Biết cậu thèm rồi! Nếu thèm thì sang đi, không biết giờ tên đó đang dùng tư thế nào nhỉ? Nam trên nữ dưới hay là cưỡi ngựa?

_IM ĐIIIIII! Đủ rồi!

Nó bực bội đi sang lều hán. Cô gái trong lòng Tiêu Từ Quân thật sự yêu hắn đến mức đó sao?

.....

Rất nhanh đã sáng sớm. Học sinh đứng vào cặp của mình bắt đầu thưởng thức chuyến dã ngoại!

_Tuông gì! Nhảm chán kinh!-nó vừa đi vừa thờ dài.

_Mệt không? Nếu mệt thì nghỉ một chút!-Tiêu Từ Quân nói.

_Tôi không mệt, đi lại nhiều cho khỏe! Mà đột nhiên quan tâm tôi thế?-nó nhếch mi.

_Tất nhiên rồi! Cậu mà có mệnh hệ gì Phong chắc chắn sẽ giết tôi!-Tiêu Từ Quân cười hề hề.

"Nói dối! Tại sao lại nói dối cô ấy?"

Hai người tiếp tục đi lòng vòng rồi dừng chân trước một trò chơi. Có những trò chơi vô cùng lạ lùng và các cặp đôi đang phải cố gắng vượt qua những thử thách. Tiêu Từ Quân đỏ mặt nhưng nó, mặt nó vẫn tỉnh bơ giống như đã quen với cảnh này. Nếu vậy thì...

_Tam Tam, chơi đi!

Nói là làm liền, Tiêu Từ Quân lôi nó đi đăng kí. Giải nhất của cuộc thi là được một vé ăn miễn phí rất cả các món ăn trong một ngày. Nó thấy vậy đành miễn cưỡng đồng ý. Luật của trò chơi là cặp đôi phải được kết nối với nhau bởi một sợi dây, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc các trò chơi thì không được tháo ra. Nếu dây đứt giữa chừng cũng tính là thua cuộc, từ sáng đến giờ vẫn chưa có cặp nào dành chiến thắng, hầu như đều bỏ cuộc giữa chừng.

Tiêu Từ Quân cùng nó đứng trước vạch xuất phát và bắt đầu chơi. Trò đầu tiên là "sự kết hợp hoàn mỹ", người nam sẽ dứt cho người nữ ăn hết bát cháo trong vòng 5 phút. Tiếp theo là "Chocolate ngọt ngào", mỗi người bắt đầu nhai từ 2 phía của thanh Chocolate và ăn nó trong vòng 2 phút. Cuối cùng là phần thi "về đích", người nam sẽ bế người nữ rồi vượt qua chướng ngại vật mà chương trình đã sắp xếp. Cho đến giờ vẫn chưa có cặp đôi nào hoàn thành cuộc thi, nếu không bỏ cuộc thì cũng rớt ở vòng cuối, liệu hai anh chị này có đạt giải nhất hay không?

.....

.....

.....

_YEAHHHHHHHHHH!!!! Thắng rồiiiiiiiii!!!! Được ăn miễn phí rồiiiiiiiii!!!!-nó sung sướng nhảy cẫng lên.

_Nhẹ nhẹ thôi! Cậu đâu phải mang một người mà là hai người đấy!-Tiêu Từ Quân cố giúp nó bình tĩnh.

_Tiêu Từ Quân, đi ăn đi!

Nó lôi Tiêu Từ Quân đi hết chỗ nọ đến chỗ kia, ăn hết món này đến món khác. Hầu như hàng ăn nào cũng không thiếu sự góp mặt của nó. Nó ăn lại còn bắt Tiêu Từ Quân ăn cùng, ăn nhiều đến nỗi Tiêu Từ Quân muốn nôn hết ra. Từ khi nó có thai cái dạ dày đã biến thành cái hồ đen không đáy, ăn không biết no và cái gì cũng ăn được.

Một ngày đi chơi đã kết thúc, toàn ăn và ăn. Mọi người trở về lều nghỉ ngơi và sáng hôm sau lên đường ra về. Tiêu Từ Quân vác cái bụng no căng nằm dài trong lều thờ hờn hờn. Hôm nay chắc là được nếm hết mùi vị của các món ăn rồi, sắp nôn mất. Sau khi con đầy bụng dần hạ xuống, Tiêu Từ Quân thiu thiu ngủ thì bị mùi khoai tây chiên đánh thức. Cái mùi dầu mỡ, trời ơi!

Nó cầm một bịch khoai tây chiên vào trong lều ăn ngon lành. Tiêu Từ Quân chạy như ma đuổi đến một gốc cây lớn rồi nôn hết ra. Thằng này không biết bảo vệ môi trường. Hắn thấy Tiêu Từ Quân đang cúi đầu trước cái cây tưởng đang làm gì, tới gần hắn thấy được bức tranh tứ bình tuyệt đẹp. Ánh mặt trời hắt vào bãi nôn làm nổi bật lên màu sắc các món ăn kết hợp mùi thơm chua chua, tanh tanh, còn gì đẹp hơn?

Tiêu Từ Quân thấy hắn đến bèn đưa ra bộ mặt tái nhợt, nước mắt sinh lý trào ra, biểu cảm đậm chất bi thương:

_Vợ mày, mày tự chăm sóc đi, tao xin khiếu!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-2

Xin mọi người hãy tha thứ cho độ lười của mì! Mãi mới ra chap, hihi! Mọi người đều không muốn truyện drop nên mình quyết định vẫn sẽ đăng tiếp truyện! Cảm ơn mọi người đã đọc! Khả nĩ rất biết ơn mọi người đã ủng hộ ☐☐☐

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

_Hừm..... mình vào số 15 à?-nó nhìn tờ giấy lẩm bầm

Nó đi lòng vòng tìm cặp. Cái tên Trương Thanh Phong này, vừa bốc số xong quay ra đã lạc mất hần, cả Tiêu Tử Quân cũng lạc trôi luôn rồi. Học sinh hai trường cũng không quá đông, nhưng cũng không dễ để tìm cặp của mình. Dòng người chen lấn xô đẩy, nó bị đẩy lùi lại phía sau, hai chân vấp phải nhau khiến nó ngã ngửa ra. Anh đang đi tìm cặp thì bị một người huých vào nên lao ra phía trước. Hai người, một người phía trước một người phía sau cứ thế mà rơi vào vòng tay của nhau. Anh ôm lấy eo nó, áp sát vào người, nó vòng tay qua cổ anh, nằm gọn trong lòng anh. Hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau không chớp.

_Em yêu, không sao chứ!-anh cười.

_Ừm, không sao!-nó nhìn anh cười đáp lại.

.....

_Thì ra chúng ta cùng số à! Trùng hợp nĩ!-anh nắm ngửa ra thăm cổ phía sau.

Hai người đều không muốn ở lâu trong đoàn người náo nhiệt nên đã lánh ra một nơi khác yên tĩnh hơn. Cả một thảm cỏ xanh lam nổi bật lên hai hình bóng. Mũi cỏ thơm nồng như xộc vào mũi người ngửi, bầu trời xanh ngắt lững lờ những đám mây trắng.

_Thật không ngờ chúng ta lại được học cùng nhau nữa nĩ! Nếu như cậu không đỗ được vào cao trung S thì tôi cũng thấy buồn!-đôi mắt đen láy phản chiếu những đám mây muôn hình vạn trạng.

_Tại sao?!-nghe thấy thế anh ngồi bật dậy.

_Không học cùng cậu nữa, có lẽ tôi sẽ cảm thấy thực khó chịu! Ở cùng cậu suốt 12 năm, tự dưng không gặp nhau nữa, cậu không cảm thấy nó rất khó chịu sao?

_Cũng đúng! Một thứ đã gắn liền với mình suốt bao nhiêu năm, đột nhiên không thấy nữa, quả thực có chút gì đó thiếu thiếu!

_Chết tiệtttttttt? Tại sao lại thế chứ???!-hắn ngửa cổ lên trời hét to.

Thật là tức chết mà, thế mà lại để có cái trên Hàn Thiên Vũ đáng chết kia bốc cùng số với Hạ Tâm Tâm. Trông cái bản mặt cười cười thỏa mãn kia, hận không thể một đao chém chết rồi đem thân vứt vào trong rừng. Hận, hận, hận kẻ ra cái luật bốc số, hận cái con tác giả dám để tên kia cùng số với người con gái hắn yêu. Hận hận, hận tất cả.

Rất nhanh trời đã tối, màn đêm nhanh chóng bao phủ tất cả, đem cả khoảng trời rộng lớn nhuộm thành một màu đen tăm tối. Nó ngồi trong lều, đôi mắt đen láy phản chiếu hình ảnh những ngôi sao. Mọi cảm giác đè nặng lên vai, nó thấy anh đang chồm chồm lên vai mình.

_Buổi tối trên núi lạnh lắm, cậu nên giữ ấm!-anh ân cần.

_Ừ, tôi biết rồi!

Anh quán chân ngồi cạnh nó, các lều bên cạnh đã tắt đèn, mọi người gần như đã ngủ hết. Anh và nó cùng lặng lẽ ngắm sao, cả hai đều im lặng, một khoảng không im lặng dù chỉ là tiếng sương đêm cũng có thể nghe thấy. Giây phút này thực sự quá yên bình, tĩnh lặng đến nỗi anh tưởng chừng như cả thế giới này chỉ còn anh và nó. Thật mong rằng thời khắc này vĩnh viễn dừng lại tại đây, làm ơn!

Đang mải mê suy nghĩ, anh thấy vai mình như có cái gì đang nằm lên, thì ra là nó đã ngủ gật! Hôm nay đi đường xa, nó lại mang thai nên mệt là lẽ thường. Anh chỉnh lại tư thế cho nó thoải mái hơn, nó nhúc nhích khiến mặt hai người sát kề nhau. Tim anh đập thùm thụp, chút nữa thôi là hôn rồi.

"Ông trời ơi, hãy cho con được ích kỉ một lần....chỉ lần này thôi!"

Anh khẽ cúi, đầu hai người như hoà vào làm một dưới ánh trăng, đem bờ môi anh đào kia chạm vào bạc môi nó. Nụ hôn đầu tiên của anh nhưng chưa chắc đã là nụ hôn đầu của nó. Anh ôm chặt nó vào lòng rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

_Em yêu, mặt trời lên đến ngọn cau rồi! Dậy đi nào!-anh nhéo nhéo má nó.

_Ừm.....im đi!

_Mọi người đi hết rồi, còn chúng ta thôi đó!-anh ghé sát tai nó thì thầm.

Đồng tử nó căng hết sức, vội nháo dậy kéo cửa lều xuống. Bên ngoài mọi người cũng mới bắt đầu thức dậy. Mặt trời vừa mới lên, vẫn còn vương vẩn

chút hoài niệm sớm mai.

Nó nguyệt anh một cái rồi dọn dẹp bên trong lều. Bữa sáng đã được chuẩn bị đầy đủ, là bánh mỳ bơ sữa. Ăn sáng xong xuôi, các cặp lần lượt rời đi, đồng tử nó đảo qua đảo lại kiểm tìm dáng hình quen thuộc.

_ Cậu tìm ai sao?!--Anh khoác balo đi đến cạnh nó.

_ Không có gì, đi thôi!

.....

_ Vào đi!--anh háo hức nhìn vào mắt nó.

_ Không!--nó dứt khoát.

_ Đi mà, xin cậu đó!--anh cố gắng nài nỉ.

_ Không là không!--nó vẫn quyết tâm

Anh thờ dài ngao ngán. Hai người đang đứng trước một trò chơi vô cùng phổ biến mang tên "nhà ma". Đây là nơi anh thích vào nhất, khai phá trí tò mò của mình, cũng nhờ nó mà anh phát hiện ra điểm yếu của Hạ Tâm Tâm lạnh lùng mà không ai biết: "sợ ma". Anh không nghĩ là nhà trường lại cũng đầu tư trò chơi này. Rất nhiều cặp đôi đã tham gia nên anh cũng muốn chơi cùng nó, nhưng năn nỉ mãi mà vẫn vô dụng.

Nó lớn đầu rồi, có con luôn rồi, sắp làm mẹ rồi mà vẫn còn sợ ma. Anh đỡ trán bất lực, nghe nói rằng trong này rất thú vị nên anh cũng muốn. Rủ nó thì nó không dám vào, bảo để anh đi một mình thì nó kêu đứng một mình sợ lạc. Đầu rồi?! Cái tính tình cao ngạo, lạnh lùng, không sợ trời không sợ đất bị chó tha đi mất rồi sao? Mỗi lần đi cùng anh nó đều giống như một cô con gái sợ sệt luôn luôn cần bố mình bên cạnh. Anh thành bố nó lúc nào vậy, bộ anh già vậy à? Anh chỉ hơn nó một ngày thôi nhá!!!

_ Nhưng thật sự tôi rất muốn vào! Cậu cũng biết tôi rất thích mà!--anh bất lực rồi.

_ Nhưng thật sự tôi rất sợ! Cậu cũng biết tôi rất sợ ma mà!

Cái quái gì đây? Sao cách cãi lý giống nhau quá vậy???

_ Nếu vậy cậu đứng đây chờ tôi! Tôi vào thật nhanh rồi sẽ ra thôi!--anh đặt tay lên đầu nó.

Nói rồi anh quay lưng rời đi. Không được, hôm nay nhất định vào. Nhiều lần đi chơi cùng nó đều không vào vì nó sợ, nhưng hôm nay lời đồn rất là hay, không vào không chịu được. Anh phải nhanh chóng rời đi, nếu không sẽ bị cái bản mặt nó làm nhụt chí quá. Bước gần tới chiếc cửa, áo sau lưng anh bị một lực đạo nhẹ nhàng níu lại.

_ Thay vì đứng đây chờ cậu, tôi thà vào cùng cậu thì hơn! N...Nhưng cậu nhất định phải chịu trách nhiệm với tôi!--trong ánh mắt long lanh kia là thập phần sợ hãi.

Anh bị ánh mắt đó làm cho trái tim đập thùm thụp liên hồi. Anh đặt tay lên vai nó, ôm nó thật chặt vào lòng.

_ Được, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu!

Vừa bước qua cánh cửa gỗ cũ kỹ, hàng loạt các âm thanh rùng rờ vang lên làm da gà nó không hện mà dựng đứng hết lên. Không phải tiếng trẻ em khóc, không phải tiếng mèo, không phải tiếng hét, không phải tiếng nhạc, đó là một âm thanh không xác định, khiến người nghe rùng rợn tay chân. Bỗng dưng âm thanh im bặt, ngay sau đó là tiếng cười chói tai. Nó giật mình bấu chặt tay anh, móng anh đâm sâu vào da thịt làm anh đau điếng. Ngay sau đó là tiếng hét thất thanh của một cô gái, liền đó im bặt, có lẽ sợ tới ngất rồi.

Hai chân nó run lẩy bẩy, thực sự đi không nổi. Ngược lên thấy anh đang rất hào hứng, có lẽ anh đang mong chờ thử thách trong đó sao. Mới có âm thanh thôi nó đã bủn rủn vậy rồi, hồi khi nhìn thấy bên trong nó sẽ ra sao đây. Cảnh tượng ngày đầu tiên cùng anh đi nhà mà ủa về, nó bụm chặt miệng, cản lại con buồn nôn xộc lên mũi.

_ Tâm Tâm bình tĩnh, đừng nôn!

Anh hoảng hốt, nó đang mang thai, lại trong thời kỳ nhạy cảm, sao anh lại quên băng mắt chuyện này. Nếu vào trong đó nó sợ quá, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nhất định anh sẽ hối hận cả đời.

_ Hay thôi đi, không vào nữa, đi chỗ khác đi!--anh kéo tay nó ra ngoài.

Thích đến mấy cũng không thể không chú ý đến nó được.

_ Không, tôi muốn vào!

Anh sừng sốt một hồi. Nó vừa nói gì?! Nó muốn vào sao?!

_Sao cậu....

_Tôi biết cậu rất thích vào nhà ma, nhiều lần vì tôi mà cậu đã bỏ lỡ! Hơn nữa...tôi cũng nên đối mặt với nỗi sợ của mình rồi!

_Cậu.....

_Phải bảo vệ tôi....được không?

_Được, đi thôi!

Anh nắm tay nó, vén lên chiếc rèm kính đi. Không xong rồi, "tên thủy" sắp trào ra rồi! Nó nắm chặt tay anh nước vào căn phòng đầu tiên, hai bên tường là hai hàng búp bê bị đóng đinh vào người, máu từ những chỗ bị đâm liên tục chảy ra. Trên mặt mỗi con búp bê là một biểu cảm, con thì sợ hãi, con thì ngạc nhiên, con thì vui vẻ, con thì buồn rầu,.... Dưới ánh đèn mập mờ, nó thấy hình như những con búp bê đang thay đổi biểu cảm. Nó mặc dù đang được anh ôm chặt trong lòng mà vẫn run rẩy không ngừng, nó rúc mặt vào ngực anh, tìm kiếm nơi an toàn. Anh siết chặt eo nó hơn rồi đi về phía cuối căn phòng.

Vừa chuẩn bị mở cánh cửa ra thì từ trên trần nhà một con búp bê bị tổ chăng, máu me bê bết rơi xuống. Anh vội vàng ôm nó lùi lại, nó túm chặt áo anh hét âm lên, tiếng thét giống như sự gào thét trong tuyệt vọng của anh. Anh ôm chặt nó, bế bổng nó lên, để thân hình nhỏ bé ấy nằm gọn trong vòng tay anh. Con búp bê ấy biết cử động, nó bò lại gần chỗ anh, âm thanh rè rè phát ra:

_Papa~~~~mama~~~~

Nó cắn chặt áo anh để khỏi hét lên, anh một tay ấn đầu nó vào vai mình, một tay ôm chặt để nó không bị ngã ra. Anh rất cao, cơ thể rất vạm vỡ, chuẩn men thanh niên tập karate từ nhỏ, nó nằm trong lòng anh an toàn như con mèo nhỏ dc chủ nhân bao bọc kỹ càng. Khi con búp bê bò tới gần chân anh, anh tặng nó một chưởng làm nó bay thẳng vào góc tường, các bộ phận văng tứ tung, âm thanh rè rè cũng dừng lại. Anh ôm chặt nó, mở cửa bước sang căn phòng khác.

_Tâm Tâm, ra khỏi nói đó rồi!-anh thì thầm bên tai nó.

_Ừm, t....thả tôi.....xuống!-giọng nó run run.

Anh siết chặt lấy nó, tại vì quá ham mê mà anh đã đưa nó vào. Tiếng thét lúc nãy của nó thật giống với tiếng hét của anh khi anh ns chuyện với người anh trai đã mất của mình. Trái tim anh như vụn vỡ, là lỗi của anh, thật sai lầm khi đưa nó vào đây.

_Tôi sẽ bế cậu như vậy!-anh dứt khoát.

_Không cần đâu, tôi nặng lắm đó, hấn hai người mà!

_Nhẹ lắm, cậu quá gầy!

Đi một lát thì tới một cây cầu, trông giống như sắp gãy đến nơi, ngay bên dưới là một chất lỏng màu xanh lá cây đang sôi sùng sục, chất lỏng ngay phía dưới cầu, tưởng chừng có thể trào lên bất cứ lúc nào. Rõ ràng nó thấy thực sự rất sợ nhưng lại không lấy một tia run rẩy, trong vòng tay anh có một sự yên bình đến kỳ lạ. Nó an tâm nằm trong vòng tay anh, ngắm gương mặt quen thuộc suốt 12 năm, giả như người đang ôm nó là Trương Thanh Phong thì tốt biết bao.

Anh chính cho nó tư thế thoải mái nhất, chiếc cầu lung lay như muốn hất người ta xuống. Anh vừa giữ chặt nó vừa từng bước đi qua cầu, phía cuối cây cầu là một chiếc quan tài.

_Phong, cậu đi chậm lại chút được không~~~~?-tiếng một cô gái không nhỏ.

_Trật tự đi!-hấn quát.

Nghe tiếng hấn nó vội ngoái đầu lại, quả nhiên thấy hấn đang đi tới, bên cạnh là một cô gái xinh xắn, đáng yêu. Tay cô ta ôm riết lấy tay hấn, tình tình tứ tứ.

_Trương Thanh Phong!-nó gọi.

Hấn nghe thấy tiếng nó, nhìn phía cuối cầu đúng là nó, nhưng người đang bế nó là anh. Nhiệt độ cơ thể hấn bỗng tăng lên, hấn giật tay cô gái kia rồi vội vã đi tới chỗ nó và anh. Cô gái kia cũng mặt dày chạy theo, cô ta chạy trên cây cầu quá vội vàng làm cây cầu kịch liệt lung lay, hấn chao đảo vội vàng bám vào dây cầu. Cô ta lao đảo chạy đến chỗ hấn:

_Phong a~~~~ mình sắp ngã mất~~~~

Cô ta bám vào hấn rồi cả hai người lộn nhào xuống chất lỏng xanh kinh tởm kia. Anh vội vàng bám chặt lấy dây cầu, tay còn lại giữ nó thật chặt. Nó nhìn thấy hấn cùng cô gái kia ngã xuống, trước mắt nó như bị tối lại, nỗi sợ hãi bao trùm lấy nó. Hấn cứ thế ngay trước mắt nó cùng một người khác rơi xuống, sự khó chịu, sự sợ hãi, cảm xúc lẫn lộn, hiện tại nó lại mang thai, cảm xúc hỗn độn. Nó túm chặt tay anh, móng tay đâm sâu vào da thịt nhưng anh lại không hề đau đớn. Nhìn hấn rơi xuống trong lòng anh lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn, anh là người như vậy sao, thấy kẻ khác bại trận liền hả hê, lẽ nào vì

quá yêu nó lại khiến trái tim anh trở nên ích kỷ?

_Không!!!!!! Không, không?! Thả tôi xuống, mau thả xuống, tôi phải đi tìm Trương Thanh Phong! Nhất định phải tìm ra cậu ta!!!!!!

_Tâm Tâm, bình tĩnh?! Bây giờ cậu không thể xuống đó, hiện tại cậu đang mang thai, không thể chịu được sức ép của chất lỏng?!

_Nhưng mà.....

_Tôi đảm bảo cậu ta sẽ không sao hết! Dưới chất lỏng này là một đường ống sẽ dẫn được ra bên ngoài?! Sẽ ổn cả thôi!-anh trấn an nó.

Nó rúc mặt vào ngực anh, cảm nhận hơi thở anh phát vào gáy. Cảm xúc bất an dần tan biến, nó nhìn anh, khẽ cười:

_Ừm, vậy chúng ta khám phá hết căn nhà ma này rồi ra ngoài tìm Trương Thanh Phong!

_Được, chúng ta đi!

Khi anh đi đến cuối cầu cảm thấy như có một bàn tay bám lấy chân mình, nhìn xuống thì có một làn khói xanh phả ra che kín tầm nhìn, anh chỉ có thể cảm nhận đó là bàn tay của một người. Nắp quan tài dần dần mở ra, bên trong là một hình nộm nùng nặc máu tanh đang từ từ ngồi dậy, nó nở một nụ cười man rợ, trên tay nó là một con dao, một tia bất an chạy dọc sống lưng anh.

_Em yêu, nhắm mắt lại! Khi nào tôi bảo mở mới được mở!-anh kéo mặt nó áp vào ngực mình.

Nó nghe lời, nhắm chặt mắt lại. Hình nộm kia bỏ ra khỏi quan tài, nó từng bước khập khiễng đi lại chỗ anh, trên tay cầm một con dao. Anh muốn cử động nhưng bàn tay kia giữ chân anh chặt hơn. Hình nộm kia càng lúc càng tiến gần, chân anh lại không cử động được, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Vẫn còn phần tiếp, mị định viết nốt nhưng thấy hơi dài nên cắt đôi ra! Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng bộ truyện tới tận bây giờ! "Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi" đã gần đi đến hồi kết, cảm ơn sự theo dõi của các bạn!!!

Mỗi lượt like hay comment đều là động lực để mị viết truyện!!!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30-3

1/6/2019 23:20

Phần sau ra rồi nè mọi người, đọc truyện vui vẻ nha các bạn đọc thân ái của Nguyệt nhi!!!!

Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi

Hình nộm kia cầm dao lao tới anh, anh chùng gối ngã người ra sau, hình nộm lướt qua người anh, đáp lên cây cầu. Cầu bị chấn động, lung lay như sắp gãy, anh vào hình nộm đều mất thăng bằng. Nhân lúc chiếc cầu lay động, bàn tay giữ chân anh buông nhẹ, anh xoay mình, lập tức thoát khỏi sự kìm hãm của bàn tay kia. Hình nộm kia vẫn chưa từ bỏ, nó phi tới chỗ anh, anh nghiêng người tránh đường dao rồi thúc mạnh đầu gối vào bụng nó. Hình nộm khụy xuống bất tỉnh, con dao tuốt khỏi tay vung lên và rơi xuống đất, âm thanh kim loại va chạm với nền gạch vang lên tạo người nghe cảm giác nổi da gà. Không gian chìm vào im lặng, tiếng hét thất thanh không còn, tiếng cười man rợ cũng tắt lịm, sự tĩnh lặng đang bao trùm lấy hai người.

Anh nhìn nó trong lòng mình, nó đã thiếp đi, mi tâm nheo lại, trên trán còn đọng lại bài giọt mồ hôi, tay túm chặt áo anh. Có lẽ nó hồi nãy lo lắng quá mức nên đã thiếp đi. Anh rút điện thoại, lạnh lùng nói:

_Ngay lập tức vào nhà ma!

Chưa đầy 2 phút sau khoảng 10 người mặc vest đen chạy vào, xếp hàng ngay ngắn trước mặt anh. Đi qua căn phòng búp bê hồi nãy nhìn thấy một con búp bê bị vỡ tan, bây giờ lại thấy một hình nộm đầm máu với con dao loé sáng, mọi người đều hiểu việc gì vừa xảy ra. Không nói với nhau một lời, họ bắt đầu kiểm tra kỹ càng.

Một người mang một chiếc ghế mềm tới chỗ anh, rồi lễ phép rời đi. Anh ngồi lên ghế, ôm nó trong vòng tay, bắt đầu hồi tưởng về những việc vừa xảy ra. Trước hết là con búp bê đó, dù đã được cài sẵn phần mềm phát âm thanh và cử động, nhưng không thể nào có thể đi chuyển về vị trí của anh như vậy chứ? Lúc con búp bê rơi xuống là rơi ngang, đầu nó hướng về một nơi khác, vậy mà lại bò thẳng ra chỗ anh giống như được điều khiển vậy. Rồi lại cây cầu, rõ ràng anh cảm thấy có bàn tay đang giữ chặt chân mình, nhìn xuống ống quần, có một chất lỏng xanh bám vào chân anh, quả nhiên là có kẻ bên dưới đó giữ chân anh. Còn nữa, cái cảm giác anh đập vào người nộm kia, không phải là cảm giác đập vào hình nhân mà giống như đập vào người thật.

Rốt cuộc kẻ nào tính kế? Một người đi đến trước mặt anh, cung kính:

_Thiếu gia! Con búp bê quả thực có bộ phận điều khiển từ xa! Con dao quả thực làm bằng kim loại và rất bén, hình nộm kia là người thật, hần ta không phải người trong giới sát thủ, có vẻ chỉ là học sinh, nhìn cũng không phải người có võ gì! Đợi hần tỉnh lại chúng tôi sẽ thẩm vấn! Còn chất lỏng này, nó chỉ là một lớp màng bám trên mặt nước bình thường, sự sôi chỉ là mặt nước sóng sánh khiến người ta nghĩ nó đang sôi sùng sục. Bên dưới có các đường ống có thể dẫn ra bên ngoài, một người ra ngoài đã liên lạc với chúng tôi. Đường ống này rất ngắn, chưa tới nửa phút đã có thể ra tới bên ngoài!

_Được! Điều tra kỹ lại vụ này, cảm giác đang có người nhắm tới tôi!

Anh nói rồi đứng dậy bế nó ra ngoài. Anh đi ngược lại căn phòng búp bê hồi nãy rồi ra bên ngoài. Không khí bên ngoài trong lành, lại có gió nhẹ giống như ngày đầu tiên anh gặp nó. Lúc đó cũng là một ngày thời tiết đẹp như vậy.

Trong khuôn viên trường mẫu giáo bình thường, các học sinh đều nô đùa, hò hét. Anh vì không chịu đi nhà trẻ tư nhận nên ông bà Hàn đành đưa anh tới mẫu giáo này. Anh nhìn lũ trẻ chơi đùa với nhau mà có chút chạnh lòng, từ lúc anh sinh ra đã có nhiều người vây quanh, ai cũng đều nói lời nịnh bợ. Bạn bè không có nhiều, chúng đều là con nhà quyền quý, được dạy dỗ theo cách riêng. Anh vốn không thích nói chuyện, ghét ồn ào, trong khi đó anh trai thì lại hoà đồng, dễ gần.

Anh khẽ thở dài một hơi rồi kiếm tạm một chiếc xích đu ngồi xuống. Thời tiết thật đẹp, nơi đây nhiều cây nên không khí rất thoáng, thỉnh thoảng lại có làn gió nhẹ thoảng qua làm những ngọn cỏ lay động. Anh thầm nghĩ không biết mình sẽ học ở nơi này được bao nhiêu ngày, vài tuần hay chỉ vài ngày? Một bóng nhỏ chắn trước mặt anh, anh ngước lên, đó là một cô bé chắc bằng tuổi anh. Nhưng tại sao?! Tại sao một cô gái non nớt như vậy lại mang một biểu cảm vô lãnh, ánh mắt sâu thẳm không lấy một tia cảm xúc, gò má phúng phính, đôi môi chúm chím cũng không làm có cô bé một chút ngây thơ của độ tuổi này. Cô bé nhìn anh, không chớp mắt một cái, trái tim nhỏ bé của anh bỗng nhộn nhịp lên, má anh dần đỏ ửng.

_Cậu, đang ngồi ở chỗ tớ đó!-cô bé chỉ tay vào chiếc xích đu anh đang ngồi.

_Á.....x.....xin lỗi!-anh vội đứng dậy nhường cho cô bé.

Cô bé không thèm nói gì, ngồi phịch xuống, đôi chân mẫm mẫm nhẹ nhàng đẩy chiếc xích đu đi chuyển. Anh cũng ngồi xuống chiếc xích đu bên cạnh, thỉnh thoảng lên nhìn cô bé ngồi cạnh. Đôi mắt cô bé luôn nhìn về một phía, đó là nơi có những đứa trẻ túm lại nghịch cát.

_Sao cậu không ra chơi cùng các bạn?-anh nuốt miệng hỏi.

_Không thích!-cô bé ngay lập tức nói.

_Tớ cũng không thích đông người, tớ chỉ thích ngồi một mình đọc sách, hay cùng lắm là ngồi không thôi!-anh cười.

_Chúng ta giống nhau!

_H.....Hà?!--anh hơi ngạc nhiên.

_Tớ nói chúng ta giống nhau! Tớ không muốn đi học, bọn họ không thích tớ! Không ai muốn làm quen, không ai muốn nói chuyện với tớ, tớ cũng không cần!-từng câu chữ không hề chứa đựng cảm xúc được nói ra một cách nhẹ nhàng.

_Vậy, chúng ta làm bạn nha! Tớ là Hàn Thiên Vũ, rất vui được làm quen với cậu!-anh đưa bàn tay mập mạp ra trước mặt nó.

_Hà Tâm Tâm, rất vui được làm quen!-nó nắm tay anh.

Từ đó anh không còn cô đơn, nó không còn một mình. Hai người lúc nào cũng đi cạnh nhau, làm gì cũng có nhau, dần dần thân nhau từ lúc nào không biết.

Nghĩ lại ngày đầu tiên gặp nhau, anh không nhận được cười. Có lẽ từ lần đó trái tim anh đã bị cô gái này đánh cắp rồi, thời gian cứ thế trôi, vậy mà đã bên nhau 12 năm. Anh yêu nó nhiều như vậy, nhưng nó lại không hề hay biết. Hần mới chỉ bên cạnh nó một thời gian lại khiến nó yêu hần sâu đậm, anh gắn liền với nó 12 năm nhưng đôi lại có chỉ coi anh là bạn bè.

"Anh biết em không yêu anh"

Nhưng anh vẫn vì em mà cố chấp

Anh không muốn cứ như vậy mà em mắc sai lầm

Anh biết em không yêu anh

Hà có gì phải giả vờ buồn bã

Coi như kết quả này là một cách giải thoát"

Nếu đã không có được vậy thì buông bỏ đi, hà cớ phải níu kéo một mối tình không kết quả. Anh cọ má vào đầu nó, tham lam ngửi lấy mùi hương dịu nhẹ của nó. Anh lặng lẽ mang nó rời khỏi khu rừng đến một thềm cỏ xanh mượt rồi cứ để nó nằm yên trong lòng mình, cảm nhận hạnh phúc ngấn ngùi.

Nó khẽ nheo mắt vì bị ánh nắng hắt vào, nó chợt quậy phát hiện bên dưới mình là một vòm ngực rắn chắc. Nó đã ngủ trên ngực anh suốt sao? Anh để một tay gối đầu, một tay giữ eo nó để nó nằm gọn trong lòng anh, nó tựa nhẹ lên ngực anh, nơi mà mỗi lần tựa vào nó đều có cảm giác an toàn.

_Làm cậu tỉnh giấc à?-nó thấy anh cử động.

_Không có!-anh vuốt nhẹ lên mái tóc nó.

_Tôi đói!

_Ừ, để tôi lấy đồ ăn!

Anh lấy trong balo 2 miếng sandwich ngoại cỡ. Sáng nay anh đã dậy sớm để làm cho nó. Nó vui vẻ cầm lên ăn, đây là món ngon nhất cũng là món ăn duy nhất Hàn Thiên Vũ biết làm. Từ trước tới giờ bữa sáng của nó luôn do anh làm và ngày nào cũng ăn một món, nhưng nó lại không chán, một hương vị quen thuộc, một cảm giác thân thuộc, mùi vị của gia đình.

_Thiếu gia! Chúng tôi đã bắt được kẻ chủ mưu!-một thanh niên vest dẫn theo 2 cô bé nói.

Nó nhìn hai người kia mà bờ môi anh đào khẽ nhếch lên, có trò vui rồi. Nó nhắc điện thoại, ấn vài dãy số duy nhất. Nó áp điện thoại lên tai, ngón áp út đeo chiếc nhẫn kim cương lộ ra giống như đề khoe mẽ với kẻ ngu ngốc đối diện. Đầu dây bên kia đổ vài chuồn liên bất máy.

_Có người muốn hại con cậu, ngay lập tức đến chỗ tôi!-nó ngẩn ngơ nói rồi lập tức cúp máy.

Hắn nghe vậy hoảng hồn bật định vị rồi chạy thẳng tới chỗ nó. Kẻ ngu ngốc nào dám đụng tới con của hắn? Nhất định phải băm vằm cái tiền đáng chết kia ra trăm mảnh!!!

Năm phút sau, hắn như bay xuất hiện trước mặt nó. Không cần quan tâm đang có bao nhiêu người, hắn ôm chầm lấy nó, sờ soạng mọi chỗ rồi đặt nhẹ tay lên phần bụng đã nhô lên của nó.

_Con có sao không con?!

_Cô ta, giờ trò!-ngón tay búp măng chỉ thẳng vào mặt Vũ Tiểu Hi đang chết cứng.

Hắn chẳng nói chẳng rằng, mặt đặng đặng sát khí đi tới trước mặt Vũ Tiểu Hi. "Chát", âm thanh giáng mạnh xuống mặt Vũ Tiểu Hi khiến một bên má sưng đỏ. Luận âm thanh, cái tát đó quả thực rất mạnh, luận lực đạo có lẽ sẽ sưng lên vài ngày đây.

_Anh đánh em?!- Vũ Tiểu Hi trợn mắt nhìn hắn.

_Em nghĩ mình là ai mà anh không thể đánh?-hắn lạnh lùng hỏi ngược lại.

_Anh đánh em chỉ vì cô ta?- Vũ Tiểu Hi chỉ vào mặt nó.

_Tôi là Trương thiếu phu nhân, Trương thiếu gia đánh cô vì cô dám đụng tới Trương tiểu thiếu gia của Trương gia! Cái tát đó hỏi có đáng không?!-mỗi chữ nói ra đều liên quan tới Trương gia, rõ ràng nó đang lấy thế của Trương gia chèn ép Vũ Tiểu Hi khiến cô ta cứng họng không thể nói lại được.

_Nói xem, cô ta đã làm gì?-anh hỏi vệ sĩ.

_Thưa thiếu gia, hồi nãy người tấn công thiệp gia trong căn phòng thứ hai đã khai ra chính cô ta điều khiển con búp bê đó, chuyện có người giữ chân thiếu gia cũng do cô ta sắp xếp, còn sai cậu ta phải giết chết đứa con của Hạ tiểu thư!-vệ sĩ lễ phép thưa.

_Ha ha ha! Một cô gái ngây thơ!-nó cười phá lên-Chỉ có cô ngu ngốc mới nghĩ ra mấy trò trẻ con như vậy! Nên về nhà học tập thêm đi, muốn tranh Trương Thanh Phong với tôi, luyện thêm 10 năm cũng không đấu lại được tôi đâu!-nó lấy tay chỉ lên đầu-Phụ nữ hơn nhau là ở cái đầu!

Nó nhếch mép đi tới cạnh Vũ Tiểu Hi, ghé sát tai cô ta nói nhỏ:

_Và nhất là kỹ thuật trên giường! Cô thử nhìn lại mình xem, mặt mũi thì quá non nớt, ngực thì không có gì, eo thì phình ra, mông với đùi thì chắc tôi không cần nói! Ngoại hình như cô mà cũng muốn giành giật với tôi! Nói thật, tôi ích kỷ lắm, của tôi, đừng mơ mà tranh!

Nó nói xong khiến Vũ Tiểu Hi tức đến hộc máu mà không thể nói lại, vì nó nói quá đúng. Số đo ba vòng của nó không còn gì chuẩn hơn, nó lại có nét đẹp người nhìn người mê. Mọi thứ của nó chỉ đúc kết lại "hoàn hảo".

Nó bước trước mặt hắn, vòng tay lên cổ hắn, tựa má vào ngực hắn.

_Cậu biết tôi rất lo cho cậu không? Lúc cậu rơi khỏi chiếc cầu tôi đã thật sự rất sợ!

_Ừ, là lỗi của tớ! Lần sau sẽ không để mẹ con cậu phải chịu khổ nữa!

Hai người họ đều không nói gì, sự im lặng bao trùm không khí. Anh thấy mình giống như người thừa mất rồi, tốt nhất vẫn nên rời đi! Anh cùng vệ sĩ lặng lẽ rời khỏi, hãy để nó hạnh phúc bên hắn. Nếu như một ngày hắn ruồng bỏ nó thì anh vẫn luôn đợi chờ nó! Dùng cả thanh xuân để đợi người!

Cảm ơn mọi người đã theo dõi tới đây, hết phần này là chính thức kết thúc ngoại truyện về chuyến đi du lịch ghép cặp! Chap sau sẽ là chính văn, Hạ Tâm Tâm sẽ ghép cặp với Trương Thanh Phong và có biến lớn nha!!!

Sau chuyến đi du lịch này mình sẽ hoàn phần 1! Mong các bạn hãy tiếp tục theo dõi phần 2 cùng mình nhé, phần 2 sẽ ra ngay sau phần 1 kết thúc với tên là "Anh sẽ chịu trách nhiệm với em"! Mong mọi người hãy ủng hộ giống như phần 1 này nha!

Nguyệt nhi/Khả nhi cảm ơn tất cả mọi người đã theo dõi!!!

***P/s: chương sau có H, ai hóng nào!!!!**

Mỗi lượt like hay comment đều là động lực để mị viết truyện!!!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.